

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2746

Иностранци и домаћи правници и интелектуалци одлучно стали у одбрану др Војислава Шешеља

- **Политичке странке на Међународном скупу у Москви упозориле - Гажење људских права др Шешеља без преседана**
- **Француски интелектуалци оштро осуђују правно насиље Трибунала над лидером српских радикала**
- **Београдски адвокати захтевају да се управни одбори адвокатских комора Београда и Србије изјасне поводом грубог кршења људских права др Шешеља**

**ЗАШТО
НАДЛЕЖНИ
У СРБИЈИ ЋУТЕ?**

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.



Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

„Да господине

Најс,

ја се залажем

за Велику Србију

и увек ћу се

за њу залагајти.

Ја се не

нећу одрећи,

иа макар и завршио

свој животи у Хаги”.

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешељ
Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амчад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић

Љубомир Краговић,

Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазичић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна кориша 100.000 динара; унутрашња колорна страна кориша 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Писмо Др Шешеља делегатима VII отаџбинског конгреса

3

- Борба за слободу мог народа је смисао мог живота

Међународни скуп политичких странака у Москви

6

- Гажење људских права Шешеља без преседана

Против Хага

8

- Француски интелектуалци одлучно стали у одбрану др Шешеља

Београдски адвокати упозоравају

10

- озбиљно се крше Шешељева права на одбрану

Интервју - Томислав Николић

13

- Србија Уставом брани Косово и Метохију

Косово и Метохија

18

- Отворене претње шиптарских терориста

Последице потписивања СОФА уговора

21

- Војска САД недодирљива у Србији

За шаку долара

24

- Пси рата по налогу државе

На сценеру: Ивана Дулић-Марковић

26

- Планска појава

Прилози за биографију Иване Дулић-Марковић

29

- Прича о иверу и клади

Руковођење у здравству

33

- „Менаџери“

Интервју - Драган Тодоровић

38

- Власт фабрикује лажи против политичких противника

Победићемо криминализовани досовски режим

„Тешки проблеми који су пред Србијом обавезују радикале да победе оне који данас управљају, а чија делатност је погубна по српске националне и државне интересе. Када смо побеђивали побеђивала је Србија, а када су нас, сакупљени с конца и конопца, побеђивали, побеђивали су Србију. Могу да се удружују колико год хоће, да позивају кога год хоће, ми више нећемо дати да побеђују Србију. Шешел неће да тргује са Трибуналом, јер му је Србија преча од свега”, једногласно су поручили српски радикали са Седмог отаџбинског конгреса, одржаног 8. октобра у Дому синдикала.

Проф. др Војислав Шешел једногласно је поново изабран за председника странке, а Томислав Николић за његовог заменика. Шешел се учесницима конгреса обратио писмом које је у његово име прочитао генерални секретар Александар Вучић.

Након избора, Николић је пред делегатима и гостима конгреса положио заклетву, а најављено је да ће Војислав Шешел то учинити у Хашком трибуналу, што је и урадио приликом посете страначких колега, заменика председника Томислава Николића и председника Ивршног одбора Драгана Тодоровића. Николић се заклео свемогућим Богом и светим Савом да ће искрено, часно и пожртвовано служити отаџбини и српству, свим снагама се борити за реализацију програма Српске радикалне странке и одано испуњавати страначке обавезе, у складу са највишим моралним принципима и начелима правде и правичности.

Поред њих, једногласно су изабрани и чланови Централне отаџбинске управе, Статутарне комисије и Надзорног одбора.

Конгрес је показао страначко јединство, шаљући поруку јавности да су српски радикали доследни својим ставовима и принципима. Централне теме конгреса били су Хашки трибунал и политичка ситуација у Србији. Делегати конгреса су, у својим излагањима, осудили Хашки трибунал као политички инструмент новог светског поретка коме је задатак да жртве прогласи кривцима, а кривце жртвама. Сложили су се да ће њихов председник, упркос неправде која му се чини одузимањем права да се сам брани, победити Трибунал и уписати се у историју. Другу победу радикали ће извојевати у Србији на предстојећим изборима – одлучно су поручили јавности делегати конгреса.

Конгрес је започео минутом ћутања преминулим члановима странке између два конгреса, а затим је Томислав Николић поднео извештај о раду странке у протеклом периоду.

Обраћајући се гостима и делегатима конгреса, Николић је нагласио да је период између два конгреса један од најтежих у историји Српске радикалне странке. „Могли бисмо да га упоређујемо са прогонима које су радикали доживљавали од различитих видова недемократских власти или од различитих монархија које су Србијом владале од оснивања странке. Период најтежи зато што смо га провели у одсуству председника странке др Војислава Шешела”, истакао је Николић, додајући да није случајно замишљено да Српска радикална странка, у најтежем периоду по Србију, остане без физичког присуства свог председника.

„Ми више нећемо дати да побеђују Србију. Србија је преживела свашта, српски народ је поново доживео голготе не-

замисливе за друге народе”, рекао је Николић и напоменуо да, по свему судећи, јака, модерна и демократска држава не може не одговара.

Заменик председника странке нагласио је да су безаконје, анархизам, рушење Уставног суда, правног поретка, криминал, мито и корупција одлика оних који су на власти од 2000. године, а који и данас владају Србијом. „Ништа Кошпуница није бољи од Ђинђића, ни од Тадића, у истом су лонцу, у истом кошу, на исти начин воде државу, исти богаташи их воде и финансирају, исти су им циљеви и интереси, а највиши њихов интерес је победити Српску радикалну странку”.

Николић је поручио да Српску радикалну странку неће више нико победити. „Странка је учествовала на парламентарним изборима, освојила највише посланичких места, али Србија још увек није нормална земља. У Србији није нормално да владају најбољи, него да се најгори удруже да победе најбољег и зато нам у Србији тако иде. Баш тако, у њој владају најгори а најбољи су у опозицији. Док ми најбољи не преуземо власт у земљи, у Србији ће бити дефектна демократија и они то јако добро знају. Зато ми немамо ни Уставни суд, зато нам хапсе и тужиоце и судије, хапсе своје, још се хвале. Јадна је та власт која ухапси онога у кога је имала највеће поверење, па се хвали тиме да га је ухапсила јер је лопов”.

Николић је напоменуо да су бројне уставне одредбе плод радикалског залагања, „Одустали смо од неких својих захтева, па не можете баш све ни да добијете, али нисмо одустали од захтева да Србија буде држава и да Србија сама одлучује како ће у њој да се живи”. Говорећи о томе шта би Србији донела радикалска власт, заменик председника је истакао, „Наша држава ће од првог дана власти Српске радикалне странке функционисати потпуно нормално, са ослоном на велики број замаља у свету, пре свега Русију. Ми смо слободно и отворено друштво”.

Генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић, поручио је да се „Српска радикална странка не бори да буде најјача, да би имала највише посланика, већ да се бори да мења Србију”. Вучић је затражио од страначких колега да послушају шта народ стварно мисли о српским радикалима, „да не слушамо само похвале о себи, већ и критике”. Говорећи о новим изборима, Вучић је нагласио да се Тадић и Кошпуница већ договарају како ће да праве нову владу, „али праве рачун без крчмара. Грађани Србије ће одлучити ко ће бити премијер и председник”. Вучић је поручио да ће нови председник Србије бити из Српске радикалне странке и да ће радикали уложити сву снагу да победе „криминализовани досовски режим”. Генерални секретар странке уједно се запитао, „У којој земљи данас живимо? У земљи у којој је највећи грех носити слику Ратка Младића. Док лопови некажњено односе кофере са 100.000 евра”.

Са констатацијом да ће Српска радикална странка на следећим изборима показати праву снагу и победити досовски режим, а Војислав Шешел извојевати победу у Хашком трибуналу, сложили су се сви учесници конгреса не кријући одлучност да речи претворе у дело.

(Један од наредних бројева „Велике Србије” у целини ће бити посвећен VII отаџбинском конгресу)

Председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ упутио писмо делегатима Седмог отаџбинског конгреса

Борба за слободу мог народа је смисао мог живота

Проф. др Војислав Шешељ делегатима Седмог отаџбинског конгреса упутио, је из Хашког трибунала, писмо у коме се захвалио на реизбору и поручио да српски радикали данас представљају једину истински слободарску снагу у Србији, на чије програмско деловање и унутрашњу структуру не утичу западне силе. Председник српских радикала у писму је поручио да неће прихватити никакву трговину са Тужилаштвом или судским већем, јер у Хаг није дошао да би себи обезбедио лагоднију позицију већ да би заштитио српске националне и државне интересе. Писмо које је на конгресу прочитао генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић објављујемо у целини:

Браћо и сестре српски радикали, даме и господо, желим да вам се захвалим на великој подршци коју сте ми пружали више од три и по године колико се налазим иза хашких решетака, а посебно вам се захваљујем на указаном поверењу да и даље водим нашу Српску радикалну странку. Поносан сам због чињенице да се налазим на челу српских радикала. Радикали данас представљају једину истински слободарску снагу у Србији, странку на чије програмско деловање и унутрашњу структуру не утичу западне силе. Једину политичку организацију која може да победи и уништи разорни систем досовске криминалне и коруптивне деструкције.

Српска радикална странка данас представља ону политичку снагу, којој припада политичка будућност Србије, али ону снагу која својим радом и деловањем има и мора да преузме обавезу очувања српске државе, унапређење животног стандарда грађана, спречавања даље пљачке и отимачине државне и народне имовине и спровођења озбиљних реформи у економској и социјалној сфери. Србија се данас, браћо и сестре, налази у тешкој ситуацији. С једне стране, притисци и покушаји западних сила да нам отму део територије, наше српско Косово и Метохију, не жењавају, а, са друге стране, беда, немаштина и сиромаштво грађана Србије обавезују нас да победимо оне који данас управљају Србијом, а чија власт делује погубно по српске националне и државне интересе али и на будућност наше деце.

Дан пред одлазак у Хаг, 23. фебруара 2003. године, замолио сам вас на величанственом митингу на Тргу Републике у Београду да што пре, а због интереса српске државе, српског народа у целини и грађана Србије, победимо досманлијску аждају и створимо слободну Србију, Србију просперитета и наде за све људе који у њој живе. Данас је јасно, више него икада раније, да је Српска радикална странка она политичка странка која мора да преузме одговорност вођења државе и уклањања са власти оних који су све време радили на темељној разградњи територијалне, националне и економске супстанце Србије. Српски радикали мораће да победо експоненте западњачке политике развијања Србије Бориса Тадића и Војислава Коштуницу. Сви они који мисле да између њих двојице и њихових политичких странака постоји било каква суштинска разлика, грдно се варају. Додуше, они се разликују по квалитету и квантитету гримаса и начину прихватања западњачких налога. Дакле, Коштуни-



ца ће понекад и да се намршти спроводећи неке задатке поразне за Србију, али резултат њихове политике увек је био и биће потпуно исти. Такође, без обзира на њихову личну и партијску нетрпелјивост, Запад ће сатерати уз зид и Тадића и Коштуницу и натерати их да праве сваку врсту сарадње не би ли спречили долазак Српске радикалне странке. Зато је потребно да се што пре ослободимо било каквих илузија да су неки од њих мање зло за Србију, јер таква грешка би само користила нашим противницима а нас непотребно и погрешно уљљивала. На крају крајева, и један и други радикал је да хапсе српске официре, и оне који су им стварно или нимало помагали у скривању, него да хапсе оне који су бомбардовали Србију, убили малу Милицу Ракић, малу Сању у Варварину, бомбардовали воз у грделичкој клисури.

Такође, ни Тадић ни Коштуница немају проблем са чињеницом да они који само у једном коферу украду 100.000 евра буду награђени за такав злочин државном функцијом, великом платом и скупим аутомобилима. Српски радикали морају, због нашег народа и наше Србије, да победе заједно и Тадића и Коштуницу, озбиљном понудом програма и решења за сва горућа питања у Србији. Није довољно само критиковати лошу и криминализовану ДОС-овску власт, већ је неопходно понудити решења нагомиланих проблема

Победник



у свим сферама друштвеног живота – од политике и економије до културе. Потребно је понудити озбиљне, одговорне и, пре свега, поштене људе којима ће интерес Србије бити испред сваке личне користи. Знам да Српска радикална странка располаже таквим могућностима и капацитетима.

Најболнија рана на срцу целокупног српског народа је сте Косово и Метохија. Данас је потпуно јасно свима, па и онима који својевремено нису желели да чују озбиљне и истините аргументе, онима до којих тада није допирао глас разума, да су западне силе бомбардовале Србију, убијале једну земљу и народ, не због било какве хуманитарне катастрофе, не због било каквог недемократског режима у Србији, већ само због тога што су желели нашу територију, само због тога што су желели отимање Косова и Метохије. Тадић и Коштуница су некада говорили да је Косово само демократско питање и да ће га лако решити са својим западним пријатељима, али од тога није остало ни мртво слово на папиру. Најпре су изгубили Савезну Републику Југославију, остали смо без Црне Горе, а сада нам прете и коначним издвајањем Косова и Метохије из уставно-правног ситета Србије.

Моја порука свима вама, браћо и сестре, српски радикали, јесте да је Косово и Метохија срце Србије и да је Србију немогуће замислити без колевке нашег народа. У том смислу предстојећи референдум за доношење Устава од велике је

историјске важности за земљу. Не смем ни да замислим како и колико лоше би се одвијале ствари за Србију уколико референдум не би успео. Новим Уставом додатно штитимо уставност Србије, али и намећемо обавезу свакој будућој влади, председнику Србије и свим осталим државним органима да, без обзира на могуће правно и политичко насиље западних сила, које би да нам отму петнаест процената територије, сматрају и третирају Косово и Метохију као део наше суверене територије.

Постојаће разне понуде, појавиће се и они који ће да нуде чланство у Европској унији као компензацију за наше Косово и Метохију. То је као да вам неко убије дете, а заузврат понуди стамбени простор нешто веће квадратуре, и то сумњиве квадратуре. То Србија никада не сме да прихвати, то ми, српски радикали, никада нећемо дозволити. Наша земља данас, у тешким тренуцима, нема много искрених пријатеља, али оне које има мора да чува и са тим и таквим државама да негује и унапређује односе.

Наравно, ми Срби увек смо имали и имаћемо највећу и најширу подршку од руског народа и руске државе. Изјаве председника Русије Владимира Путина, највиших представника Думе и руске администрације о Косову и Метохији, уливају нам наду да ћемо уз помоћ поново моћне и снажне руске државе успети да одбранимо земљу, њену територију и суверенитет.

Неки у Србији данас кажу како није логично очекивати да нам Русија било шта помогне, истовремено намерно пребрегавајући чињеницу да нам њихови амерички налогодавци отимају територију, да су нас они, а не Руси, бомбардовали, те да Русија поново успоставља своје стратешке интересе на Балкану, посебно код традиционалних пријатеља као што су Срби.

Разуме се, помоћ и подршку треба очекивати и од Народног Републике Кине, јер Кина је увек била на страни међународног права, оштро се супротстављајући америчком варварству и политици силе.

Такође, већи део човечанства, који не припада такозваном западном блоку, биће на страни правде и истине, дакле на страни Србије. Али, наша држава једном заувек мора да престане са потцењивањем значаја тих земаља у међународним односима и коначно прекине испуњавање по Србију најгорих и најштетнијих политичких налога који долазе од Американаца и других западних сила. Управо зато, усвајањем новог Устава ојачаћемо и нашу међународну позицију а свакоме у српској власти, који би да сарађује са онима који нам узмају Косово и Метохију, окачићемо камен о врат. Истовремено, усвајање новог Устава значило би спречавање косовизације Војводине, спречавање стварања државе у држави, каву су желеле досовске странке, пре свега Демократска странка Бориса Тадића. Наравно, захваљујући чврстом ставу српских радикала, разарање државе у новом Уставу је спречено, а грађани Војводине имаће свој новац, достигнуту аутономију, али ће Србија бити цела без прерогатива државне власти за поједине делове територије Републике Србије. Зато је важно изаћи на референдум и правно-политичким средствима одбранили Србију.

Политички положај и стус српског народа у Црној Гори, Републици Српској и окупираном подручју Републике Српске Крајине није нимало повољан. Наиме, сепаратистички режим у Црној Гори наставља кампању црногоризације Српства, врши сваковрсне притиске на Српску православну цркву, укида српски језик и ћирилично писмо а право на запослење у огромном броју случајева загарантовано је само онима који се изјашњавају као несрби. Повољна околност у свему је та што Српска радикална странка поново представља озбиљну политичку снагу, која је заступљена и у парламенту Црне Горе у којем ће основни задатак радикалског

посланика бити борба за права српског народа и ново политичко уједињене Црне Горе са Србијом.

Окупатор у Републици Српској понаша се бахатије и осионје него икада, прети уништењем ентитета, ревизијом Дејтонског споразума, свакодневно, политичким насиљем, спречава ингеренције Српске, али није успео у кључној ствари, да убеди народ како су му муслимани и Хрвати у босанскохерцеговачкој федерацији ближи од Срба у Србији. Зато је неопходно у предстојећем периоду стварно, а не само у сврху изборне кампање, радити на приближавању Србије и Републике Српске, на стварању услова да једног дана, када дође до промене у глобалној констелацији политичких снага, можемо да живимо у једној јединственој држави. Тај циљ ће, кад-тад, моћи да остваре само српски радикали, јер за њих нема разлике између Београда и Бања Луке, Требиња и Новог Сада, Бјелине и Ниша. Држава Србија би, такође, морала у будућности да буде ослонац Србима из Крајине, све док они поново не успоставе своју државу, да буде ослонац онима који су претрпели најтежи егзодус у Европи од Другог светског рата, уместо што свакодневно подилази хрватским политичарима који, без разлике, Србе доживљавају као реметилачки фактор, а Српску Крајину као злочиначку творевину.

Ни положај Срба у Македонији, где власт хапси владике Српске православне цркве, није много бољи. Управо је зато нашем народу потребна политичка снага која ће водити бригу о целини његових интереса, а то је данас једино Српска радикална странка.

После референдума неминовно следе избори. Српска радикална странка мора да понуди алтернативу криминалној корумпираној досовској власти. Њихова политика, од петог октобра, одликује се, пре свега, бесомучном пљачком кроз процес приватизације, који нигде у свету није спроведен на тако и толико лоповски начин, али уз коришћење апсолутно оригиналних и нигде другде виђених система крађе и отимачине друштвене и државне имовине. На свакој цементаари, шећерани, приватизацији банке, челници досовске власти отели су милионе евра народних пара, а за то нису одговарали. Ускоро ће ипак морати. Рука правде мораће да стигне све који су се силом обогатили на народној муци, а штити их само власт. Победити корупцију, која је ушла у све друштвене поре, значиће велики успех српских радикала и наду за децу Србије да ће живети у нормалној и уређеној земљи, у којој ће сви имати једнаку шансу да раде и живе од свог рада.

Мафија поново убија на улицама српских градова, посебно Београда, а то није могуће ако мафија делује самостално без подршке делова или целокупне власти. Дрогу деца купују иза сваког ћошка. Зато тражим од нас, српских радикала, да по доласку на власт будемо бескомпромисни и бескрупулозни према онима који нам убијају децу, према онима који нам убијају будућност. Србија треба да развија своју економију ослањајући се, првенствено, на сопствене ресурсе. Наравно, директне инвестиције су добродошле, али оне не смеју и не могу бити производ политичког условљавања или отимачине српске имовине веће вредности од оне коју стране компаније улажу. Посебно треба избегавати могућност даљег задужавања Србије, јер ако овим темпом настави да се задужује, Србија никада неће изаћи из дужничке кризе. Поштено управљање ресурсима, могућност за подстицај извоза готових производа, а не само наших сировина, посебно на источно тржиште уз коришћење њихових енергетских капацитета, значиће оздрављење тешко болесне српске привреде.

Српска радикална странка посветиће нарочиту пажњу пољопривреди, јер она представља компаративну предност Србије. Не може власт да дозволи апсолутну слободу узвничким лобијима да раде што хоће, јер ће на тај начин да

униште комплетну воћарску, ратарску и сточарску производњу, која је већ данас срезана на ниво из 1910. године.

Очекујем победу Српске радикалне странке на изборима. Знам да је време превара прошло. Знам да је народ јасно видео да досовска власт не доноси ништа добро Србији, а знам да је једина алтернатива наша странка. Ови други се и не разликују. Сви могу са свима у коалицију, важна им је само власт, фотеле по сваку цену, наставак пљачке. То, као и национално и државно пропадање, морамо да прекинемо на изборима.

Поштована браћо и сестре, српски радикали, чувајте нам Програм Српске радикалне странке, чувајте нам и штитите идеју Велике Србије, а ја ћу се, у исто време, борити за идеју Велике Србије овде у Хагу. Нећу да прихватим било какву трговину са Тужилаштвом или судским већем, јер нисам дошао у Хаг да би себи обезбедио лагоднију позицију, већ да би заштитио српске националне и државне интересе. Само тражим да ми омогуће да се браним и ништа више, ако то не омогуће, на други начин, ван суднице, борићу се за правду и истину. Борба за слободу мог народа је смисао мог живота.

Желим вам свима много здравља и успеха, желим вам четири године доброг и успешног рада, желим вам скору и убедљиву победу.

**Живела Велика Србија,
живела Српска радикална странка.**

Хашка Јустиција



**Учесници Међународног скупа политичких странака у Москви
„Православни народи у систему светског поретка” осудили
нарушавање људских права лидера српских радикала**

Гажење људских права Шешеља без преседана

Пише: Дејан Мировић

Двадесет првог септембра 2006. године, у 9 и 30 по московском времену, у згради руске Думе, свечано је отворен међународни скуп под називом „Православни народи у систему светског поретка”. Скуп је отворио потпредседник руске Думе Сергеј Бабурин а присуствовале су делегације следећих странака: Српске радикалне странке (председник Извршног одбора Драган Тодоровић, проф. др Миленко Целетовић и мр Дејан Мировић), Партије националне иницијативе из Румуније, чију је делегацију водио председник те партије Гуше Козмин, Прогресивне социјалистичке партија Украјине, чију је делегацију водила председница те партије Наталија Михајловна Витренко. Она је позната и у светској јавности по свом програму који се супротставља ширењу НАТО-а на исток, један је од организатора и предводника успешног протеста против доласка америчких трупа у Украјину (Феодосија-Крим), који су резултирали повлачењем 200 америчких војника, у јуну 2006. године. Затим, представници Партије региона Украјине, владајућа и уједно најјача партија у Украјини, из чијих је редова и актуелни премијер Виктор Јанукович. Делегацију је предводио Јуриј Александрович Болдирјев, посланик у Врховној Ради Украјине. Делегација партије „Народна воља Придњестровја” (Придњестровска Молдавска Република), коју је предводио председник ове партије и представници Национално-конзервативне партије Русије коју је предводио први заменик председника ове партије Сергеј Владимирович Исаков.

Отварању скупа су присуствовали и бројни новинари из руских медија и представници удружења „Слобода” и бивши амбасадор СРЈ у Русији Борислав Милошевић као и делегација Демократске заједнице Србије.

Делегација Српске радикалне странке је изнела чињенице о разарању СРЈ од стране НАТО пакта, санкцијама које су уништиле економију Србије, окупацији Косова и Метохије. Изнето је и да се на Косову и Метохији налазе бројни и вредни православни манастири. Наведени су подаци о Српској радикалној странци, о њеној популарности и снази на политичкој сцени Србије. Наглашено је да је Српска радикална странка најјача политичка странка у Србији и да не окупља само Србе православце, већ и Србе католике, Србе муслимане, Словаке, Мађаре, и друге мањине које живе у Србији. Посебно је истакнуто кршење људских права проф. др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу и наметању такозваног браниоца Дејвида Хупера. Делегација Српске радикалне странке је навела и да се Србија налази прва на удару глобалиста тј. трећег, најопаснијег таласа тоталитаризма-глобализма.

Делегације су примљене код прве заменице председника руске Думе, Љубов Слиске. Она је већ низ година на тој високој функцији и представља владајућу партију „Јединство-на Русија”.

Говорећи о глобалним и руским темама, Слиска је изнела податке о последицама које са собом носе такозване „наранџасте револуције” и плановима да се тако нешто изведе и у Русији. Након излагања Слиске, делегација Српске радикалне странке је изнела податке о разарању СРЈ од стране НАТО пакта. Слиска се одмах сложила са тим, рекавши да је лично била у Србији и да се уверила у то да су разарања огромна и да западне силе ни до данас нису учиниле ништа на санирању разарања која су починили. Делегација Српске радикалне странке је затим изнела да је окупирано око 15 посто српске територије – Косово и Метохија, и да се у Србији цени принципијелан став председника Руске Федерације Владимира Путина у вези тог проблема, тј. очигледних покушаја Запада да наметну независност Косова и Метохије. На крају излагања делегација Српске радикалне странке је упознала Слиску са кршењем људских права професора доктора Војислава Шешеља у Хашком трибуналу.

Другог дана заседања, после уводне речи Сергеја Бабурина, скуп се обратила делегација Српске радикалне странке. Изнети су подаци о снази и популарности Српске радикалне странке, агресији НАТО пакта, санкцијама, окупацији Косова и Метохије, двоструким стандардима Хашког трибунала. Након тог излагања свим учесницима заседања је подељен документ који говори о кршењу људских права проф. др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу.

Организатори конференције су око подне саопштили да је делегација Српске радикалне странке позвана у Министарство иностраних послова Руске Федерације (осим делегације Српска радикална странка позвана је још само делегација из Румуније). У централној згради Министарства иностраних послова, делегације је примио магистар историјских наука, шеф одељења за везе са уставним ентитетима федерације, парламентом и јавним и политичким организацијама, Валери Иванович Кузмин. Делегација Српске радикалне странке је Кузмина упознала са ситуацијом у јужној српској покрајини, и покушајима да се издејствује потпис који би легализовао независност Косова и Метохије. Упоредила је ситуацију на Косову и Метохији са оном у Абхазији, Јужној Осетији, и Придњестровљу. Изнето је да би евентуални потпис на акт о независности Косова и Метохије отежао руску принципијелну позицију у вези примене универзалних стандарда за сва кризна подручја. Делегација Српске радикалне странке је истакла да је у Србији веома добро примљена изјава председника Руске Федерације Владимира Путина у вези Косова и Метохије, као и да је да радује чињеница да Русија, после 90-тих, поново води принципијелну спољну политику. Изнето је и мишљење да се интереси Русије и Србије поклапају.

Кузмин је веома пажљиво пратио ово излагање, а затим је истакао да се Русија залаже за поштовање универзалних принципа међународног права, који би се примењивали и на Косову и Метохији, Абхазији, Јужној Осетији, без разлике. Кузмин је подсетио и на принцип неповредивости граница који је загарантован бројним међународним актима и кон-

венцијама (навео је документа КЕБС). После тога је руски дипломата више пута указао на двоструке стандарде који се примењују у међународној политици. Кузмин се сложио да свакако радује чињеница да Русија поново води принципијелну спољну политику, много доследнију него што је то био случај за време 90-тих. Кузмин је нагласио и да ће Русија водити политику која ће покушати да избегне велике глобалне конфронтације. Он се заложио и за интензивирање сарадње међу православним земљама по свим основама. Кузмин је навео пример веза између Русије и православне Грчке (граф Каподистријас) које су много ближе него између Русије и неких других земаља. Истакао је да Русија као држава води рачуна о историјским везама у спољној политици.

Последњег дана учесници скупа су усвојили завршне докуменате. Први документ који је био усвојен, био је онај који је говорио о кршењу људских права проф. др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу. Усвојен је и документ о школству и веронауци и документ који говори о потреби даље сарадње православних народа, поштовању принципа УН, важности Декларације о правима човека усвојеној на 10. сверуском народном сабору, одржаном у Москви априла 2006. године, међупарламентарној сарадњи партија право-

славних народа, изазовима пред којима се налази православна цивилизација на почетку 21 века, заједничкој стратегији политичких партија, будућим сусретима предвиђеним за 2007. годину. Заседање је окончано око 19 сати по локалном времену.

Делегација Српске радикалне странке је у Москви, примљена изузетно срдечно, слободно се може рећи братски, и то не само од стране организатора скупа „Православни народи у систему светског поретка”, већ и од других руских партија, али и државних органа. Очигледно је да је у Русији познато да руски и српски народ вежу трајне религијске, историјске и братске везе. У Русији су добро упознати са ситуацијом у Србији. Посебно радује и чињеница да је Русија успела да се опорави од „смутног времена” (владавине руског ДОС-а) из 90-тих година. Данас је то, под руководством председника Владимира Путина, озбиљна и јака држава, светска сила. Њене перспективе су светле, не само због огромног економског богатства које поседује, већ и зато што је на њеном челу патриотско руководство које има подршку парламентарних партија, али и великог руског народа, у циљу даљег јачања Русије.

Изјава

Учесника Међународног сусрета политичких странака „Православни народи у систему светског поретка” о нарушавању људских права Војислава Шешеља, председника Српске радикалне странке

Учесници Међународног сусрета политичких партија православних народа скрећу пажњу на нарушавање људских права лидера Српске радикалне странке, професора Војислава Шешеља, од стране Хашког међународног трибунала, које нема преседана.

Професор Војислав Шешељ, с обзиром да је изванредан говорник и познавалац права, добровољно се јавио у Суд у Хагу како би, користећи његову трибину, себе, своју позицију и свој народ заштитио од тенденциозних и неправедних оптужби.

Међутим, Савет суда га је без образложења лишио те могућности, истовремено му одузимајући и нераскидиво право да се лично брани – право које се, у складу са међународним правом и људским правима, дозвољава сваком оптуженику.

Адвокати којима он не верује, а који су му, без обзира на његову вољу, дати, очигледно не могу да бране његове интересе.

Ништа оптужије и безразложније суд није поступио ни када је професора Војислава Шешеља лишавао слободе. Уместо да му се суди, због чега је Војислав Шешељ и допутовао у Хаг, њега су без пресуде ставили у затвор, у коме он чампа више од три и по године. Тако је, преко професора Војислава Шешеља, грубо нарушена презумпција невиности.

Осим тога:

Само се њему не дозвољава да комуницира са тимом стручњака, који је формиран да би давао правну подршку;

Само се његови разговори прислушкују;

У вези са откривањем и објављивањем чињеница, без обзира на гаранције да ће се користити материјали на матерњем језику, сви истражни материјали му се достављају на енглеском, и то у електронском облику;

Намерно је пребачен у хелију, у којој се стање његовог здравља погоршава;

Постоје и други облици дискриминације.

Учесници Сусрета сматрају, да је Трибунал у Хагу више пута дискредитовао сам себе, не само преко чега стог нарушавање људских права, већ и због тенденциозности и примене дуплих стандарда према православним Србима и другим оптуженицима, али највише због смрти бившег председника Савезне Републике Југославије, Слободана Милошевића.

Не желимо исту судбину нашем колеги, професору Војиславу Шешељу, и захтевамо да се он одмах пусти на слободу и да се прекине незаконито и срамотно „суђење”, једном од најпоштованијих лидера православне Србије.

Слобода за Војислава Шешеља!

Москва, 22. 9. 2006.

Хашко безакоње, узурпација и гажење основних људских права
изазивају реаговање и светске интелектуалне јавности

Француски интелектуалци одлучно стали у одбрану др Шешеља

• *Жак Верже, најпознатији и најутицајнији адвокати у Француској и Европи, чувени генерал Галоа, Патрик Баро, Леон Баијај француски државни високи судија у пензији, Ив Баијај историчар и геолошки инжењер, осудили кршење основних људских права др Шешеља и његово насиље Хашког трибунала*

Флагрантно кршење основних људских права, а поготово узурпација права на одбрану у хашком процесу, изазвали су згражавање светске интелектуалне јавности. Многи мислећи људи подигли су глас против овог преседана незабележеног у историји судске праксе.

У овом броју „Велике Србије“ објављујемо ставове неколико интелектуалаца из Француске који представљају доказ да Хашки трибунал више ни од Запада не може да прикрије своју антисрпску природу и противправни карактер.

Одузимајући др Војиславу Шешељу право да се сам брани, Хашки трибунал погазио је неприкосновено право на самоодбрану гарантовано међународним правним актима чак и Статутом самог Трибунала. На ово безочно кршење људских права реаговао је онај, слободоумнији и часнији део светске јавности.

Доказани борци за људска права и за истину и правду др Патрик Баро, генерал Пјер-Мари Галоа и Жак Верже одлучно и недвосмислено су подигли свој глас за одбрану основних људских права проф. др Војислава Шешеља. Преносимо у целини превод њиховог писма које је насловљено „Др Војислав Шешељ нема право на правично суђење“:

„Ми, доле потписани, сматрамо за потребно да обавестимо јавност да је суђење др Војиславу Шешељу у супротности са Универзалном декларацијом о правима човека, која у члану 11 тврди да сваки оптужени има право на „јавни претрес где ће му бити обезбеђене све гаранције потребне за његову одбрану“, и да је у супротности са чланом 6 Европске конвенције о људским правима (CEDH). У својству сталног члана Савета безбедности, Француска је дала своју сагласност за оснивање Међународног кривичног суда за бившу Југославију (ТПСУ), и сваки француски грађанин има право да зна шта се дешава у Хагу.

Члан 6 Европске конвенције о људским правима налаже да сваки човек има право да његов предмет-спор буде правично разматран од стране једног независног и непристрасног суда „који је заснован по закону“. Својом резолуцијом бр. 808, од 22. фебруара 1993, Савет безбедности је установио један Међународни суд да би се судило особама, за које се претпоставља да су одговорне за тешка кршења међународног хуманитарног права на територији бивше Југославије, почев од 1991. Међутим, Повеља Уједињених нација не даје право Савету безбедности оснивање међународног кри-

Шешељев реализам - мртва природа



вичног суда. Само споразумом који је усвојила Генерална скупштина и ратификовале државе чланице, може да се оснује један такав суд на легалној основи. То значи да Хашки трибунал не може да се сматра судом који је „основан на законит начин”.

Члан 6 Европске конвенције о људским правима утврђује да сваки оптужени има право да има на располагању потребно време и остале олакшице за припрему своје одбране. У току излагања оптужнице продефиловали су многи сведоци Тужилаштва и Хашки трибунал се послужио бројним средствима како би доказао кривицу др Војислава Шешеља. Очигледно је да средства којима располаже оптужени не могу да се пореде са средствима Хашког трибунала: он не располаже ни временом нити олакшицама потребним за сопствену одбрану.

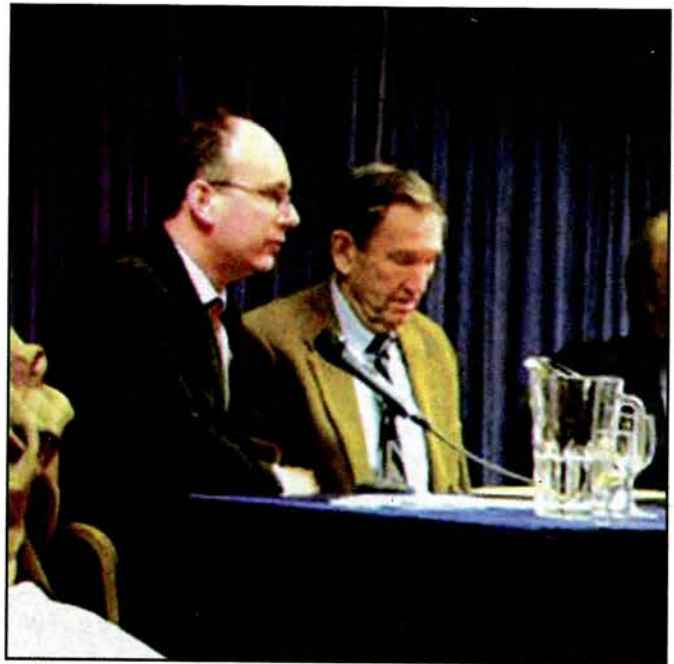
Члан 6 Европске конвенције о људским правима налаже да сваки оптужени има право да се сам брани и да сам бира свога браниоца. Ово право је потврђено и Статутом Хашког трибунала, који је прихваћен од Савета безбедности и који прецизира у члану 21, параграф 4, да сваки оптужени има право да се сам брани или посредством адвоката кога он изабере (the right to be tried in his presence and to defend himself in person or through legal assistance of his own choice). Др Војислав Шешељ је увек јасно изражавао жељу и спремност да се сам брани. Међутим, недавно, Хашки трибунал је најавио ревизију поступка доделивши му адвоката по службеној дужности против његове воље. Ово је груба повреда права на одбрану. Таква „радикална” промена процедуре је супротна праву. Демократско правило поделе власти не дозвољава судовима да могу да подређују правила процедуре коју треба да примене.

Члан 6 Европске конвенције о људским правима налаже да сваки оптужени има право да позове и испитује сведоке оптужбе и одбране под истим условима као и Тужилаштво или да то чини бранилац по његовом избору и у његово име.

Многи у свету, међу њима и Ремзи Кларк, подигли су свој глас осуђујући правно насиље. Бројни француски експерти међународног права, уз консултације са адвокатом Вержеом, оштро су критиковали Хашки трибунал; то су професори Адриен Шарл Дана (Adrien-Charles Dana), Андре Декок (Andre Decocq), Роланд Драго (Roland Drago) и Шарл Зоргбиб (Charles Zorgbibe). Најзад, Хашки трибунал тврди да се бори против „тешких кршења међународног хуманитарног права” кршећи сам права прописана Универзалном декларацијом о правима човека и Европском конвенцијом о људским правима. „Интерес правде” ни у ком случају не би могао да правда једно такво презирање основних права др Војислава Шешеља.”

Наведени текст су потписали: др Патрик Баро (Patrick Barriot), генерал Пјер-Мари Галоа (Pierre-Marie Gallois) и адвокат Жак Верже (Jack Vergès).

Жак Верже је најпознатији и најутуцајнији адвокат у Француској и Европи. Чувени Галоа је један од твораца француског атомског програма, блиски сарадник Шарла де Гола. Патрик Баро је један од најпознатијих токсиколога. Елиминисао је последице тровања токијског метроа. Био је пуковник француске армије, официр УНПРОФОР-а од 1992-1994. Са својом супругом Евом Крепом, поручником француске војске, написао је књигу „Убијају један народ – Србе”. Књига је објављена 1994. године. Због те књиге обоје су стављени у кућни притвор 1995. године и избачени из француске армије. Отворили су представништво Републике Српске Крајине и примљени су у држављанство РСК. Припремили су за штампање још две књиге о Србима. Баро сада ради у болници као анестезиолог, а Ева као медицинска сестра.



Пародија правде

У редакцију „Велике Србије” стигла су и реаговања Леоно Батаја француског државног високог судије у пензији и Ива Батаја историчара и геополитичара.

Леон Батај: „Просто је невероватно видети тако нешто. Сваки оптужени има право да изабере свог адвоката, без да се суд у то уопште меша. Оптужени има потпуно право да се брани онако како он хоће, под било којом јурисдикцијом.

У противном, реч је једноставно о пародији правде. Апсолутно никада до сада, ако изузмемо политичке процесе који су били маскарале, ниједан суд достојан тога имена, никада оптуженом није наметао браниоца.

Као нека врста перверзне последице англосаксонског јуридизма, који је и сам по себи споран, Хашки суд овим чином, просто речено, баца под ноге основни и универзални принцип права.”

Ив Батај: „Хашки суд је само оружје у рукама оних који су окупирали наш континент (и њихових сарадника) и тај суд нема у очима европских патриота никакав легитимитет. У ствари, Европа о којој ми говоримо не ограничава се на мали западни простор, већ се спаја са читавом Русијом. Велика Европа од Владивостока до Даблина, па чак и даље, није ни под каквом „евроатлантском” зависношћу која је само америчко војно-политичко средство за поробљавање нашег континента.

Сукобивши се са Хашким судом, Војислав Шешељ показује не само храброст и одлучност, већ изазива поштовање. Наш презир окренут је према арогантним и гротескним службеницима тзв. „интернационалне правде” која се најтежим оптужбама устремила против говора и текстова, а Војиславу Шешељу одриче основно право да себи изабере адвоката.

Војислав Шешељ именује те службенике онако како за службују без икаквог обзира према моралним проституткама типа Карле дел Понте. Председник Српске радикалне странке на маскаралу одговара, јасно означавајући непријатеља преобученог у судију који лицемерно представља западне земље, што крстарећим ракетама, инвазијом и окупацијом претендују на одбрану права и морала. Али, пријатељ кога све европске патриоте и национални људи свих земаља подржавају јесте онај који се одупире и који се бори за свој народ на великом геополитичком простору Евроазије.”

Београдски адвокати упозоравају на драстично кршење основних људских права да поводом тога заузму став и затраже од Владе Републике Србије да заштити права

Зашто надлежни

Београдски адвокати упутили су управним одборима адвокатских комора Србије и Београда захтев да се изјасне поводом грубог кршења права оптуженог и људских права др Војислава Шешеља. У захтеву адвокати траже да о свом ставу обавесте Трибунал, Уједињене нације, Међународну асоцијацију адвоката и Адвокатску комору Холандије, као и да затраже од адвокатских комора земаља Европске уније да заузму став по овом питању. У захтеву се посебно истиче да управни одбори адвокатских комора Београда и Србије о свом ставу и предузетим радњама обавесте Владу Републике Србије и затраже да предузме све неопходне мере у циљу заштите права својих грађана у поступцима пред Трибуналом у Хагу.

„Упутили смо захтев Адвокатској комори Београда и Адвокатској комори Србије да се изјасни по питању наметања браниоца др Војиславу Шешељу пред Трибуналом у Хагу и осталим повредама које се у том поступку дешавају”, истичу београдски адвокати Биљана Кајганић и Александар Цвејић који су упутили захтев.

„Конкретно, тражили смо да Адвокатска комора Србије обавести Владу Србије и Трибунал о заузетом ставу, јер и Адвокатска комора Србије заступа окривљене, а треба да се обавести и Адвокатска комора Холандије, на чијој територији се и налази Хашки трибунал, јер је реч о озбиљним кршењима права у поступку против др Војислава Шешеља. Наиме, Статутом Трибунала изразито је предвиђено да постоји гаранција, односно право окривљеног да се сам поступак против њега води у његовом присуству и да се брани сам или уз помоћ правног заступника по сопственом избору. Та-

кође, он треба да буде обавештен о свом праву, наглашава ово двоје београдских адвоката.

Наши саговорници наводе да је др Шешељ професионалац права и да је апсолутно способан да се сам брани, а да му ван прописа, закона и интерних правила Трибунала наметнут бранилац којег окривљени неће.

„На тај начин се фактички заобилазе међународни стандарди поводом Шешељевог случаја. Надлежни органи су били и Адвокатска комора Србије и Влада Србије, која је обавезна да штити своје грађане ма где се они налазили и ма каква је основа. Тим пре што др Војислав Шешељ није хапшен већ је отишао сам и према томе нема апсолутно никакве основа да се тај поступак води без њега, односно уз присуство наметнутог браниоца који сигурно неће да штити његове интересе. Коначно, ово суђење се не води већ скоро три године. Значи да су сви рокови пробијени и у овом случају на терену имамо веома озбиљна кршења права на брану окривљеног” – образложили су свој поступак Кајганић и Цвејић.

Преносимо у целини текст Захтева поводом одлуке Трибунала у Хагу, упућен управним одборима адвокатских комора Београда и Србије, који су потписали адвокати Биљана Кајганић и Александар Цвејић:

„Због кршења људских права оптуженог пок. Слободана Милошевића пред Међународним кривичним трибуналом у Хагу, неколико чланова Адвокатске коморе Београда, обратило се управним одборима Адвокатске коморе Београда и Адвокатске коморе Србије, а које су тим поводом заузеле став и донеле одговарајуће закључке.

Хашке судије



др Шешеља и траже од управних одбора адвокатских комора Београда и Србије својих грађана

у Србији ћуте?

Сада смо поново у ситуацији да се из истог разлога обраћимо Комори, али овога пута ради повреде права оптуженог др Војислава Шешеља пред тим Трибуналом.

С тим у вези, истичемо следеће:

Статутом Трибунала, чл. 21, ст. 4 тач. д, оптуженом је гарантовано:

- Да се судски поступак води у његовом присуству;
- Да се брани сам или уз помоћ правног заступника по сопственом избору;
- Да о овом праву буде обавештен, уколико нема правног заступника;
- Да му се правни заступник додели сваки пут када то налажу интереси правде, с тим да није дужан да сноси трошкове одбране ако нема довољно средстава.

Оптужени може присуствовати претресу само ако је здравствено способан да поступак може да се води. Уколико оптужени није здравствено способан да учествује у поступку, поступак не може ни да се води.

Оптуженом је гарантовано да може да се одлучи да се брани сам или уз помоћ правног заступника по сопственом избору.

Према томе, уколико се оптужени одлучи да се брани сам, њему се ни на који начин не може наметати бранилац, а уколико оптужени није здравствено способан, није могуће ни водити судски поступак, с обзиром да је његово присуство обавезно и да зато та околност представља апсолутну сметњу да се оптуженом и са и без присуства браниоца суди.

С обзиром да је оптужени изричит у ставу да се брани сам, што му Статут Трибунала, Римски статут и други међународни прописи гарантују, а да је и супротно етици адвокатске професије да штити интересе оптуженог супротно његовом ставу о сопственом интересу, тим пре што не постоје индиције о неурачунљивости оптуженог, у ком случају би било разумљиво ангажовање правног заступника, али истовремено немогуће вођење било каквог судског поступка и изрицање кривичне санкције, па с тога произлази да не постоји ниједна ситуација када се може, супротно израженом захтеву оптуженог да се брани сам, наметнути бранилац.

Накнадно, мимо утврђених правила Трибунала и других општеприхваћених међународних стандарда и прописа, доношење одлуке на основу жеља, ставова и потреба супротне – тужилачке стране, или на основу независне одлуке суда, а без потпоре у важећим правилима Трибунала, представља, очито, најдрастичније кршење права оптуженог од стране оних који су најодговорнији за поштовање тих права, а, с друге стране, то је и показатељ очите пристрасности судског већа.



Одуговлачење поступка, као разлог за наметање браниоца, не може бити оправдано, јер је, с једне стране, супротно експлицитно предвиђеним одредбама, а, с друге стране, суд од евентуалне такве опасности (која по нама не постоји) може да се брани само прописима и механизмима за то предвиђеним, а не на начин да се оптуженом ускрати елементарно и гарантовано право да се сам брани.

Због тога тражимо да управни одбори адвокатских комора Београда и Србије:

- заузму став поводом кршења права оптуженог и кршења људских права пред Трибуналом у Хагу,
- да о свом ставу обавесте Трибунал, УН, Међународну асоцијацију адвоката и Адвокатску комору Холандије, на чијој територији Трибунал заседа,
- као и да затраже од адвокатских комора земаља Европске уније да заузму став по овом питању,
- да о свом ставу и предузетим радњама обавесте Владу Републике Србије и затраже да предузме све неопходне мере у циљу заштите права њених грађана у поступцима пред Трибуналом у Хагу."

„Надлежни органи ћуте, али и Адвокатска комора Србије и Влада Србије, која је дужна да штити своје грађане ма где се они налазили и ма по ком основу. Тим пре што др Војислав Шешељ није хапшен, већ је отишао сам и према томе нема апсолутно никаквог основа да се тај поступак води без њега, односно уз присуство наметнутог браниоца који сигурно неће да штити његове интересе. Коначно, ово суђење се не води већ скоро четири године. Значи да су сви рокови пробијени и у овом моменту на терену имамо веома озбиљна кршења права на одбрану окривљеног”, истичу Кајганићка и Цвејић.

Свуда у свету је неприкосновено право оптуженог на одбрану, и у најжешћим диктатурама и за најокорелије злочинце. Свуда, осим за Србе у Хашком трибуналу. Проф. др Војислава Шешеља посебно

Хаг, Јустицијино копиле

• Последња сивајусна конференција у процесу који се води против проф. др Војислава Шешеља пред Хашким трибуналом још једном је оголила једну од најкрвавијих кампања које се у овом квази-судилишту воде против српског народа и још једном против Војислава Шешеља. Сивајусна конференција је открила бар две чињенице. Прву, да „рви“ не презају ни од најгорега жажења свих правних норми света, у намери да испуне „домаће задатке“ које су добили од налогодаваца, и другу, да др Војислав Шешељ неће прихватити ниједног природног адвоката и да ће се, или сам бранити, или ће ипак процес ићи без његовог присуства. Неће војвода да буде икебана у сивајусном процесу

Пише: Момир Марковић

Већ неколико година, окупљени око јазбине у Хагу, белосветски кербери, чувари воље и ината глобалистичких моћника, покушавају да преко српске грбаче преломе кривицу за распад бивше Југославије и сва зла и крвопролића која су се одиграла на овим просторима. Чак и за она у којима су једине жртве били Срби. Довољно је да је неко припадник овог народа, па да му то буде убележено као кривица. Уосталом, пресуде јасно говоре. Док се крволоци попут Орића, Харадинаја, Љимаја или Ердемовића и Блашкића, са доказаним злочинима пуштају на слободу, људи којима су скрпљене оптужнице без иједног доказа и материјалног покрића, попут проф. др Војислава Шешеља, држе се годинама у притвору а да им суђење не почиње. Сада, кад су коначно најавили почетак суђења, чине буквално све да му онемогуће одбрану, јер је др Војислав Шешељ најавио посебан вид одбране и обелоданио намеру да документовано и аргументовано укаже на главног кривца за крвави расплет југословенске драме, величину злочина, крваве планове и зверски начин њихове реализације. Кршећи све норме међународног права покушавају, од почетка, да му ускрате право на одбрану наметањем тзв. адвоката у приправности. Прво ону протуву Лазаревића, а затим битангу Тјарда Едварда ван дер Спула. Кад су видели да то никако неће ићи, одлучују се на најбруталнији корак, директно му намећући за адвоката некаквог Купера. Њему, који има највиша научна звања и све квалификације да буде адвокат свима, наметнути којекакве протуве и продане душе, представља гурање прста у око и правди, и праву, и здравом разуму. А колико су спремни да газе све, чак и она правила која сами себи напишу и пропишу, показала је последња статусна конференција и активност Претпретресног већа непосредно после ње. Доводећи ону протуву Купера и одређујући да се проф. др Војислав Шешељ може Већу обраћати само преко њега, Трибунал је приморао војводу да повуче једини потез који му је остао. Да захтева од суда да га чувари отправе из суднице у Притворску јединицу, а да ову фарсу, од кобајаги суђења, наставе без њега. Да фарса буде потпуна. Војислав Шешељ никада неће пристати да га било ко брани. Неће дозволити да о његовој судбини, судбини српске државе и Српства у целини одлучују хошпаглери попут овог последњег, Купера или оног пре њега. Или ће се он сам бранити, или суђења неће бити. Бар он на њему неће бити присутан. Проф. др Војислав Шешељ је припремио и поднеће судијском ко-



легјуму захтев да се ова тројица судија из већа које је одређено да води поступак против њега разреше дужности због најгрубљег кршења права и тешких моралних и професионалних промашаја у току претпретресног поступка у већу предмета. А доказ директне спреге између Тужилаштва и већа је и тзв. захтев већа да се оптужница скрати за трећину. Тиме је веће дало могућност Тужилаштву да се извуче из дебеле брљотине која се налази у оптужници, којом су проф. др Војиславу Шешељу приписани неки злочини за које Тужилаштво одавно има доказе да су их извршили неки други људи, који ни са др Војиславом Шешељем, ни са Српском радикалном странком немају никакве везе. Тако ће Тужилаштво моћи да избаци оне делове који се односе на западну Славонију, иако је још пре одласка у Хаг, Војислав Шешељ јасно показао и указао на злочинце по имену и презимену на конференцијама за штампу, у интервјуима, или на ТВ емисијама. Тако ће моћи да склопе под тепих и чињеницу да су злочине у Бијелини и Брчком учинили Маузер, односно Бинђић, јер је овај био његов потпредседник странке, или Аркан. Тако ће моћи да склопе и део који се односи на источну Славонију, иако је доказано да су тамо злочине починили Боро Антељ, Бранислав Лаиновић Дуги и Звонко Осмајић, дакле сви из СПО-а, тачније сви злочини и сви злочинци припадају рукољубивом Вуку Драшковићу. Та спрега између Трибунала и Тужилаштва показује до које су мере спремни да крше сва права, све норме и све законе овог света. А ако је Јустиција богиња правде, ако су сви судови њена деца, онда је очигледно да је Хашки трибунал њено копиле, беспризорно, непослушно и склоно девијантном понашању. Тачније, искључиво девијантног понашања.

Заменик председника Српске радикалне странке
Томислав Николић у разговору за „Велику Србију” истиче:

Србија Уставом брани Косово и Метохију

Разговарала: Марина Томан

„Позивам све грађане Србије, све уписане у бирачке спискове и у Војводини и на Косову и Метохији, да изађу на референдум, зато што је ово коначно референдум за Србију”, поручио је заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић поводом усвајања Устава. У разговору за „Велику Србију”, Николић објашња да је новим Уставом Србија постала држава српског народа и свих грађана који у њој живе, са Косовом и Метохијом као неотуђивим делом њене територије. „Коначно смо утврдили шта Србија заиста хоће на Косову и Метохији. То је испуњавање једног од основних услова Српске радикалне странке. Овај референдум ће бити сличан ономе из 1998. године када је народ одлучивао о томе хоће ли Србија сама да одлучи какво ће бити уређење Косова и Метохије”, истиче Николић

• Да ли сте задовољни новим Уставом?

– У преамбули Устава, у његовом уводном делу, у оном делу што представља државу Србију, унето је Косово и Метохија као саставни део Србије, који има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије. Говори се о Косову и Метохији као неотуђивом делу Србије. Из таквог положаја Покрајине следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима. То је испуњавање једног од основних услова Српске радикалне странке. Прихватили смо нека решења која идеолошки не одговарају Српској радикалној странци, али смо инсистирали на неким решењима од којих нисмо могли да одступимо.

У првом члану се говори да је Србија држава српског народа и осталих грађана који ту живе, заснована на демократским традицијама, на равноправности грађана и на европским принципима и вредностима. Основни европски принцип је парламентарна демократија и да Скупштина бира органе извршне власти. То је оно на шта је пристала Српска радикална странка, убеђена да греше они који мисле да не треба донети Устав само уколико се не договоримо око начина избора председника.

Ми смо у првим члановима, у ономе што представља државу, потпуно јасно показали какву државу грађимо. Демократску државу српског народа у којој ће остати грађани ап-



солутно бити равноправни са српским народом, чак понекад и мало више равноправни, јер смо неким члановима Устава предвидели да држава може да подигне ниво права мањина на деловима територије на којима је дошло до застоја остваривања њихових права, историје, традиције, културе. На наше инсистирање избегнуто је да се то назове позитивном дискриминацијом, јер не постоји такав термин, али смо сагласни и добро је што смо истакли своју оријентацију да ће припадници мањина у српској држави, не само бити заштићени, него да ће у многим својим пословима имати и више права од нас Срба.

• Замерили сте што је изостала јавна расправа око новог Устава?

– Све оно демократско у мени тера ме да кажем да би било много боље да смо неколико месеци, годину дана, имали времена да уставна решења образложимо грађанима Србије. Можда би то довело и до промене неког члана. Ми ћемо имати месец дана референдумске кампање у којој ће грађани моћи да се увере да ли треба да буду за или против, али решења неће моћи да се мењају и то је оно што мени смета. Али, то је замерка онима који су шест година водили своју јавну расправу и довели нас у ситуацију да у веома кратком року морамо да одлучујемо о највишем правном акту.



Задовољни смо, такође, што Устав преузима из Устава Савезне Републике Југославије одредбе о службеној употреби српског језика и ћириличног писма уз, наравно, равноправну употребу других писама и језика, што ће бити уређено законом.

• Српска радикална странка се залагала да председника Републике бира Скупштина, међутим остао је стари начин избора?

– Желели смо да председника бира Народна скупштина, и да избегнемо ситуацију у којој се данас налази Србија, да председник Републике и председник Владе не воде исту политику, да су њихове политичке опције оштро супротстављене. Мислимо да је то најдемократскији избор председника, пошто Скупштина мора да бира све органе извршне власти. Међутим, овог пута ћемо председника бирати директно зато што је то био услов Демократске странке.

Начин избора и разрешења председника сличан је оном из Устава Савезне Републике. Скупштина двотрећинском већином одлучује о томе да ли је он прекршио Устав, затим прибавља мишљење Уставног суда, али за њу оно није обавезно за разрешење.

Предлагали смо да се Уставни суд не меша у политичку вољу грађана Србије исказане у Народној скупштини и да одлуку две трећине народних посланика да ли је председник Републике повредио Устав не преиспитује, јер ако председник изгуби поверење Скупштине, не вреди да га спасава Уставни суд.

Нисмо задовољни што председник Републике, истина у складу са законом, командује војском, волели бисмо да то буде Врховни савет одбране, волели бисмо да се одлучивање о употреби војске подели на одговорне органе власти.

• Како ће се бирати органи власти на локалном нивоу, пошто сада тамо има доста проблема?

– Успели смо у Устав да убацимо одредбу по којој у локалној самоуправи све органе бира Скупштина општине. Договорили смо се, али нисмо унели у Устав, да то исто, кроз законе, урадимо и за градове.

• Да ли сте задовољни начином избора судија Уставног суда?

– Уставни суд чини 15 судија који се бирају и мењају на девет година. Нисмо успели да се договоримо да избор судија буде истоветан за свих петнаест чланова, да исти орган бира и предлаже свих петнаест. Уместо тога пет судија бира Народна скупштина, пет именује председник Републике, а пет општа седница Врховног касационог суда Србије на предлог Високог савета судства и Државног већа тужилаца.

• Много полемика у јавности су изазвале уставне одредбе које се односе на Војводину?

– Војводина је у истим оквирима аутономије као и до сада, с тим што су установљене грешке које је произвео Омнибус закон, а који Уставни суд никада није хтео да проверава. Овим законом Војводини су поверене неке надлежности без уставног основа, сада је остављено да то буде уређено законом који усваја Скупштина Србије, наравно када то Устав дозвољава. Апсолутно и потпуно јасно, били смо против да аутономна покрајина има устав, полицију и да доноси законе.

Војводина је остала на Статуту као највишем акту, на који сагласност даје Скупштина Србије. Може да доноси одлуке, али не и законе. Има утврђене процентуалне приходе из буџета Србије, тако да нема ни проширења ни укидање аутономије. Није Војводина брањена те последње ноћи када је усаглашаван Предлог Устава ни од кога, јер није била ни нападана, него су представници странака на власти у Војводини напали Србију под фирмом заштите Војводине, тако што су хтели да отцепе један део територије Србије. Не можете да дозволите да један део територије државе доноси законе, устав, да има изворне приходе, да убира порезе. Порезе и акцизе може да убира само држава, а онда их расподељује у складу са законом.

Аутономија Војводине је потпуно дефинисана. Нема сличности између аутономије Косова и Метохије и Војводине. Војводина не може да буде ново Косово и Метохија. Српска радикална странка признаје посебност Војводине, иначе бисмо се залагали за укидање аутономних покрајина, али ни корак даље. Војводина ће вечито бити у саставу Србије док постоји Српска радикална странка.

• Замерке сте упутили и на уставну одредбу која се односи на цркве и верске заједнице?

– Нисмо задовољни због тога што је у току ноћи, без нашег знања, из одредби о црквама и верским заједницама избачено набрајање цркава. Наша је жеља била да цркве буду уставна категорија, да се не поставља питање да ли ће Српска православна црква, Римокатоличка црква, Исламска верска заједница, Словачка евангелистичка црква икада бити регистроване, а верске заједнице су требале да буду упућене на закон по коме би се регистровале. Није написано шта је црква, а шта верска заједница. Желели смо да то Устав процени, а не закон, и да не буду изједначене некакве секте и цркве. Биће то прва промена у Уставу коју ћемо затражити.

• Да ли ће се Устав тешко мењати?

– Овај ће Устав бити лакши за промену, јер ће за то бити потребна двотрећинска већина у Народној скупштини. За одређене одредбе Устава, које су заиста битне за физиономију, за облик државе у којој се налазимо, потребно је да се грађани на референдуму изјасне, али за промену ће бити довољно да за то гласа већина изашлих на референдум.

**Оставке министара фирме Г17 плус, по систему „ја одлазим, а ви ми не дајте”, остале су неотпаковане и после овог скупштинског заседања.
Упркос нормама Правилника и упркос здравој памети**

Моралисање неморалних

• Кад се, после избора поидигне скупштински пиеиш, испод њега ће се наћи све оне афере које су власи и људи блиски власи иравили, народ разоткривао, посланици Српске радикалне странке јавно износили са скупштинске говорнице, захтевајући да се лојовлуци испишају и одговорни изведу пред надлежне органе, а председник парламента ревностно журао под пиеиш. Последња нагомилана је ипре-нујино афера са кобајаги осипавкама министара из предузећа Г17 плус

Пише: Момир Марковић



Изненадно хапшење заменика републичког тужиоца Милорада Цвијовића и захтев за скидањем имунитета, приморао је председника Народне скупштине да сазове седницу на којој ће се донети одлука. Порођајне муке око сазивања трајале су читава два дана, јер није лако прикупити овај раштумовани оркестар који прати и подржава владу. Поготово сад кад су избори на видiku и кад су се политички патуљци разлетели на све стране, не би ли како-тако скрпили некакву коалицију која би прошла цензус и тако себи обезбедили још коју годину политичког паразитирања на народној грбачи. А у таквим ситуацијама им је све дозвољено. Фалширање, поготово. Тако се могло десити да и министри из интересне групе Г17 плус поднесу оставке, а да се о њима расправља на одложено време. Оставке са задршком, тачније речено оставке које никад не би дошле на дневни ред, јер једноставно седнице не би било. Ова седница на којој је требало скинути имунитет заменику републичког тужиоца, дошла је као веома врућ кромпир у руке председника Скупштине и почасног председника поменуте интересне групе. Тим пре што је требало одмах сазвати, јер време од 48 сати, колико су могли држати тужиоца иза решетака брзо пролази. У недељу увече, кад се видело да од кворума, а самим тим и од седнице Скупштине неће бити ништа, у редовима раштумоване владајуће коалиције завладала је невероватна паника. Седница, иако није заказана у складу са Пословником, одлагана је два пута на по сат времена и коначно одложена за сутрадан. У понедељак, у десет часова, већ је било јасно да су послови, који су уговорани целе ноћи, коначно договорени и да се у скупштинској сали налазе и посланици демократског жутог предузећа, спремни да изгласају скидање имунитета. И да се, наравно, та седница заврши само са том тачком. Посланици Српске радикалне странке су били у сали готово у пуном броју, и поред расправе о имунитету, тачније пре расправе захтевали су да се оставке министара констатују, што је, уосталом, и једино што Скупштина може да учини. Дакле, требало је пре преласка на дневни ред да се констатује да су ти и ти министри поднели оставке, а онда да се отвори расправа о тачки дневног реда. Е ту настају проблеми. Прво, Г17 плус тврди да су оставке поднете, а затим да нису, па на крају да су поднете са одређеним роком, и на крају да се могу отворити после референдума. Било како било, тек расправа о оставкама је толико узбуркала сцену да је доводила до урнебесних ситуација. Од тога да су оставке периферна ствар кад се ради о спречавању криминала, па до тога да се оптуже српски радикали да штите криминалце. Оне исте криминалце које је досманлијска врхушка довела на власт. Да подсетимо, и

Кљајевић и сви остали из стечајне и свих других мафија, дошли су на таласу оне њихове „булдожер” револуције. Па и овај коме сад скидају имунитет. Радуловић (она лопужа из Ц Маркета) био је потпредседник Демократске странке. Дакле, њихови су и један и други. И сви остали који се помињу у овој и свим другим откритим аферама. Уосталом, за Ц Маркет, као и за многе фирме које су приватизоване, биле су заинтересоване две мафије. Радицима је сасвим свеједно која ће их мафија опљачкати. Није свеједно само деловима владајуће номенклатуре. Они су поделили мафију на своје и оне друге. Што ће рећи припаднике другог крила владајуће коалиције. И ту се разликује ова држава од света. У свету државе имају мафију, а овде мафија има државу, и грађане Србије као заточенике и робље које треба опљачкати. Према томе, своје јуре, своје хапсе и о својима расправљају. Нас тај посао, који они сад раде, чека тек после избора. И биће много обимнији, а списак много, много дужи. Српски радикали само не дозвољавају да се њима манипулише. Ни са Пословником Народне скупштине. Због тога смо инсистирали да се прво оставке констатују, ако их има, а ако их нема онда да се каже да је све било огромна лаж и обмана Г17 плус (уосталом није ни прва ни једина) а да народ мора чекати још неки месец пре него што их се отараси. Било како било, ова седница Народне скупштине се претворила у циркус, коме радикали нису више хтели да присуствују. Не желимо да присуствујемо даљем срзавању и уништавању државе и њених институција. А не дозвољавамо ни да лопуже из шифроване интересне групе обмањују и лажу. Доста је било, раскринкали смо их и напустили седницу. Нека сами куцају ту врелу чорбу, коју су скували. До избора ће је, надамо се, посркати.

Репортер „Велике Србије” посетио Србе повратнике у Клини и околним селима

Шиптари пале куће да би отерали Србе

Пише: Будимир Ничић

Н и последња седница Савета безбедности Уједињених нација посвећена Косову Метохији, одржана 22. септембра, није прошла без проливања српске крви у јужној српској покрајини. Један Србин је теже, а други лакше повређен у селу Шаљиновац код Осојана, кад су покушали да спрече групу Албанаца у сечи њихове шуме. Теже је повређен Мића Дабетић, који се налази у војној бази КФОР-а у Истоку, док је лакше повређен Предраг Закић.

На Косову и Метохији, многе ствари се дешавају очекивано. Тако, пред почетак сваке седнице Савета безбедности УН догоди се и напад на преостале Србе у овој покрајини. Ни овог пута напади нису изостали. Проливање српске крви, или, у најбољем случају, експлозије у којима се до темеља руше српске куће, постало је уобичајено када се о Косову и Метохији, говори у Савету безбедности Уједињених нација. Иста је ситуација, такође, и када јужну српску покрајину посећују „велике” личности као што су Солана, Шефер, Бернс и остала окупаторска дружина. Добродошлица нових шефова УНМИК-а и команданата КФОР-а такође се обележава српском крвљу.

Седница Савета безбедности посвећена Косову и Метохији, одржана 13. септембра, на срећу завршила се без људских жртава. У експлозији у селу Штупељ код Клине, до темеља је порушена кућа повратника Миљивоја Васића. У време експлозије у кући није било никога. У истом дворишту, поред Миљивојеве налази се и кућа његовог брата Велимира, у којој је подметнут пожар, али већих оштећења није било. Реч је о кућама које су сазидане у кампањи индивидуалног повратка Срба на Косово и Метохију. Васићи су са још 16 српских и стотинак албанских породица у Штупељу живели до 17. јуна 1999. године када су, да би сачували главе на раменима, морали да напусте своје огњиште. Тада су им, као и осталим Србима, куће запаљене и порушене. Седам година касније, Васићи су одлучили да се врате у родни крај. Овај догађај био је повод да репортер „Велике Србије” посети Србе повратнике у Клини и околним селима. Док у возилу једне међународне организације (захтевају анонимност) путујемо од Приштине ка Клини, на сваких пет шест километара наилазимо на призоре порушених српских кућа, спомен обележја борцима терористичке ОВК са обавезним албанским заставама и пластичним цвећем. На уласку у Клину добродошлицу нам са билборда жели Адем Јашари.



Путем који је зарастао у траву и коров улазимо у село Клинавац. Седам година српска имања и дворишта у овом месту нису очишћена. У Клинавцу се тренутно гради 25 кућа за Србе повратнике. У овом селу је, пре 1999. године, живело 35 српских и исто толико албанских и ромских породица. После десетоминутне шетње селом, наилазимо на Владимира Лопананина који се упутио код својих комшија, такође Срба повратника, удаљених од његове куће готово километар. „Одавде сам са породицом отишао 12. јуна 1999. Смештени смо у Чачку и тамо живим са једним од два сина. Тесно нам је али немамо друге”. Показујући нам своју новосаграђену кућу од 65 квадрата каже да је задовољан радовима. Највише ми недостаје слобода кретања и смета ми то што комшије Албанци не прилазе да ми честитају на новој кући. Уопште се не јављају, кад пролазе поред мене само окрену главу на другу страну. Поред безбедности, Владимир као приоритет истиче и финансијску помоћ. „Не знам коме да се обратим, овде нема ничег од чега ћемо да живимо, ионако за ових неколико година и у Чачку не памтим када сам купио више од два килограма меса”. Владимир каже да их нико из централног дела Србије још увек није обишао. Драго му је што је, како каже, коначно неко из српских медија дошао да пише о њима.

Настављамо даље, село раштркано и иза шибља, које је израсло за ових седам година, виде се темељи започетих кућа. Двојица повратника седе испод једног дрвета и гледају у траву коју су десетак минута раније запаљили. Један од њих

„Не знам коме да се обратим, овде нема ничег од чега ћемо да живимо, ионако за ових неколико година и у Чачку не памтим када сам купио више од два килограма меса”, каже Владимир Лопананин. Он истиче да их нико из централног дела Србије још увек није обишао. Драго му је што је, како каже, коначно неко из српских медија дошао да пише о њима.

Лазар Вучићевић каже да је напустио кућу јуна 1999. и да не жели да се сећа тог призора. Јако му је тешко, јер су у дворишту некада биле три куће и радионица коју он с поносом описује. Са 15 чланова породице отишао је у Велику Плану, где му је зет уступио кућу на коришћење. Лазар има три сина и једну ћерку, 6 унучади и три снаје. „Једва се крпимо, имам бедну пензију, а синови раде на дневнице”. У Клинавац се вратио сам, каже док заврше кућу, па после видеће. Каже најтеже му је за унучад, која су школског узраста, а овде нема школе. Лазар тврди да је пре рата са комшијама имао добре односе и да је са Албанцима друговао. „Сада сагну главу када прођу поред мене, до сада ми се нико није јавио”.

Вучићевић Лазар, збуњен и још у неверици да је чуо српски глас, каже да је врелина и да користи време како би спалио трње јер су се излегле змије.

Лазар каже да је напустио кућу јуна 1999, и да не жели да се сећа тог призора. Јако му је тешко, јер су у дворишту некада биле три куће и радионица коју он с поносом описује. Са 15 чланова породице отишао је у Велику Плану, где му је зет уступио кућу на коришћење. Лазар има три сина и једну ћерку, 6 унучади и три снаје. „Једва се крпимо, имам бедну пензију, а синови раде на дневнице”. У Клинавац се вратио сам, каже док заврше кућу, па после видеће. Каже најтеже му је за унучад, која су школског узраста, а овде нема школе. Лазар тврди да је пре рата са комшијама имао добре односе и да је са Албанцима друговао. „Сада сагну главу када прођу поред мене, до сада ми се нико није јавио”.

Јова Јовић, такође повратник, каже да не зна шта је било у Штупељу, јер каже немају ни радио ни ТВ. Да се ради о закону ћутања и гледању свог посла говори управо и чињеница да нико од Срба из Клинаваца није чуо, или боље рећи није желео да говори, шта се дан пре догодило у суседном селу Штупељ.

Срби из Клинаваца вратили су се на Косово и Метохију пре два месеца. Преко дана су у свом селу, надгледају обнову својих кућа, а ноћ проводе у суседном повратничком селу Видање. Пројектом изградње кућа руководи УНДП (програм за развој Уједињених нација), а финансира Влада Косова.

Следећа станица била је село Штупељ. У овом селу је пре 1999. године живело 100 албанских и 15 српских породица. Данас у овом месту нема Срба. Кућу Миливоја Васића није било тешко пронаћи.

УНМИК заборавио нападе на Србе

Редовна прес-конференција УНМИК-а која је одржана, два дана након инцидента у Штупељу, започета је савршеним вестима о томе како је недеља за нама била релативно



мирна и без инцидента. Међутим, на питање да ли знају нешто о експлозији у селу Штупељ, портпарол УНМИК полиције Томас Ли се присетио. – У уторак 12. септембра у поноћ, у селу Штупељ близу Клине, у региону Пећи, дошло је до експлозије, која је делимично оштетила једну обновљену кућу. Другу обновљену кућу осумњичени нису успели да оштете. Господин Ли, наравно, није желео да одговори на питање шта подразумева под делимичним оштећењем. Представници УНМИК-а нису чак ни осудили рушење српске куће, већ је то окарактерисано као сваки други инцидент. Њихов став као да је охрабрио Албанце. Поново Клина, у којој и има највише Срба повратника. Овога пута, три дана након изјаве председника Скупштине Косова, Коља Берише, који је иначе из Клине, да уколико се Косову не призна независност може доћи до побуне. У самом граду бачена је бомба у стан повратничке породице Павловић. Као и увек, непознати нападач је кроз прозор стана убацио експлозивну направу. Том приликом су поред Милорада Павловића, у нападу повређене и његова супруга Рада, мајка Јела и рођака Даница Раичевић.

Ова прича као да нема краја. Неколико дана после ових сурових напада град Клина освануо је са графитима подршке Националном албанском фронту и паролама против Срба.

На зидовима већине јавних институција, али и на једној српској кући, која је више пута каменована, осванули су недавно графити „Албанска национална армија” и „Фронт албанског националног јединства”. Графити су изазвали забринутост српских повратника у том делу Метохије, а неки међународни кругови на Косову доводе их у везу с новим нападима на српске повратнике. Са друге стране, шта ради власт у Београду? Наравно, једно велико ништа.

Отворене претње шиптарских терориста

Пише: Борис Алексић

Шиптарски терористи на Косову и Метохији не одустају од њима својствених насилних решења за статус јужне српске покрајине, а то је показала и изјава Коља Берише (тзв. председника косовске скупштине) изречена 18. септембра. Наиме, он је изјавио како је могућа побуна уколико међународна заједница не створи другу албанску државу у Европи.

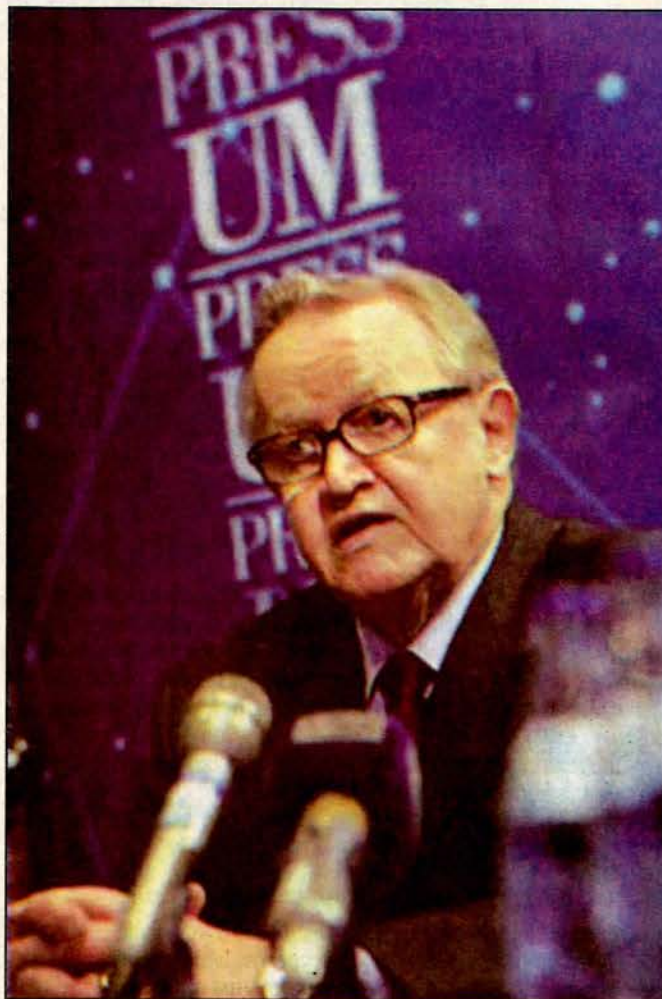
Овакве изјаве шиптарских политичара су уследиле након отворене подршке коју су добили од Марги Ахтисарија, као и представника Немачке, Велике Британије и САД. Ахтисари, је не тако давно, критике Срба на његов рачун прокоментаришао као „звездане оружје”, (по њему су изгледа Срби опасни докле год могу да говоре) док Беришин коментар и сличне испаде шиптарских политичара види као борбу за демократију. Након ових речи и подршке западних функционера терористима, 19. септембра је бачена бомба у стан Милорада Павловића у центру Клине. Том приликом, од парчадног дејства експлозивне направе, повређено је четворо Срба. Овакви призори су свакодневни, као што се сваког дана може видети мучење Срба у својеврсним гетима, у којима још увек живе под западном демократијом на Косову и Метохији. У сваком случају, напад на стан Милорада Павловића је још једном показао матрицу деловања западних сила против Србије. Најпре креће сатанизација Срба од стране политичара, да би затим њихова продужена рука на Косову и Метохији посегла за терористичким методама. Узрок и последица су јасно видљиви.

Међутим, отцепљење Косова и Метохије снажно подупиру и Тадићев савезник Месић, као и словеначки и бугарски режим.

Месић је већ више пута изразио спремност да призна независно Косово, док су Словенци организовали обуку за „будуће косовске државне функционере”. Наиме, у Словенији, Центар за европску будућност (ЦЕП) који је под покровитељством министра иностраних послова Димитрија Рупела и словеначке владе, недавно је организовао пресвлачење шиптарских терориста у европске државнике. Ова својеврсна школица за Шиптаре окрвављених руку предвиђена је за крај 2006. године и требала би да траје од 22. до 28. октобра. Свега шест дана, што је сасвим довољно да се терориста по словеначком рецепту преведе у демократу.

Чланови саветодавног одбора ЦЕП-а и промотери шиптарског тероризма су, између осталих, и Ханс Дитрих Геншер, Збигњев Бжежински, Хавијер Солана, Тимоти Гартон Еш и Горан Свилановић. Дакле, све сами ментори Бориса Тадића и „демократског” блока. Центар се, наравно, финансира средствима словеначке владе.

Из ових података се јасно види да је Свилановић, још као министар иностраних послова СЦГ, радио на отцепљењу Косова и Метохије од Србије. Управо зато, надлежни органи и службе у Србији ће, пре или касније, морати да поставе адекватна питања Горану „Сократу” Свилановићу у пријат-



ној атмосфери полицијске станице, док ће државни тужилац морати да подигне тужбу против овог бившег доушника ДБ-а и тако једном за сва времена поручи изродима – издаја и криминал се не исплате!

Међутим, поред Словенаца и Бугари су се ове године бавили пресвлачењем шиптарских терориста у европске државнике. У фебруару 2006. године, на Дипломатској академији у Софији школована је прва група Шиптара са Косова и Метохије за будуће дипломате. Бугарски политичари су на тај начин, као и хрватски, словеначки итд. наставили са својим антисрпским деловањем, сламајући основну тезу „демократског” блока у Србији да је однос страних, пре свега западних дипломата и политичара према нашој држави питање демократије, тј. рушења старог режима.

У годинама иза нас управо је бугарска министарка иностраних послова координирала субверзивне активности против Србије. У том циљу, они су настојали да у нашу државу убаце већу количину оружја и организују паравојне формације на југу. Ништа ново, јер су исту ствар радили и

Словенци, Хрвати, муслимани, Шиптари, па зашто не би и Бугари. Уосталом, то је преликана ситуација из доба Хитлера, када су исти народи на сличан начин делили Србију. Дакле, и ово је доказ да локална србофобска коалиција наставља са спровођењем планова против наше земље.

Међународно право на страни Србије

Међутим, међународно јавно право је неумољиво – Срби не могу да изгубе своју јужну покрајину – Косово и Метохију уколико сами не пристану на то. Ово је аксиом који недвосмислено произлази из важећег међународног права. Штавише, сами темељи међународног поретка гарантују ову чињеницу. Поред Повеље Уједињених нација, Завршног акта из Хелсинкија, Париске повеље и важећи међународни мировни уговори стоје чврсто на страни Србије.

Границе Србије према Албанији су утврђене међународним уговорима – мировним споразумима. Најпре на Амбасадорској конференцији у Лондону 1913. године, када је и створена Албанија као независна држава. Затим на познатој Конференцији у Паризу 1921. године, да би све било заокружено Протоколом из Фиренце 1926. године. Сасвим је јасно да су гаранте ових међународних уговора велике силе.

Постојеће стање може бити промењено само новим међународним споразумом којим би се утврдило неко ново разграничење. Међутим, такав уговор би морале да прихвате стране потписнице претходних, а пре свих Србија (јер је реч о њеној територији из угла међународног права, што чак не негира ни Резолуција 1244, донесена након агресије 1999. године). Све изван тога би била или принуда, или нарушавање основних норми међународног права (*jus cogens*) што би за последицу имало у оба случаја апсолутну ништавост.

Срећну околност за Србију представља став Русије, запостављене од стране актуелне власти, чији су највиши представници, укључујући и председника Путина, изјавили да ова стална чланица Савета безбедности ОУН не искључује вето приликом гласања о новој резолуцији о Косову и Метохији. Руси у проблему југа Србије (Косова и Метохије) виде универзални принцип – преседан који се касније може применити и на друге сличне ситуације у свету, а којих је данас приличан број.

Демократе као ратни хушкачи

Будући да је јака војска, пре свега, фактор одвраћања потенцијалног агресора, њено слабљење јача силе које не прејају од употребе оружја у међународним односима. На овај начин Тадић и његове демократуре постају истински ратни хушкачи јер, разарајући армију, Србију излажу опасности од терориста и локалних држава које подржавају терористе на Косову и Метохији. Управо у овом светлу дело Бориса Тадића, у смислу смањења оружаних снага Србије и њиховог свођења на ранг милиције (жандармерије), као и потписивање најновијих војних уговора у САД, постаје јасније. Примера ради, наша војска, по изјавама Тадићевог блиског сарадника генерала Поноша, првог човека Војске Србије, треба да броји 30 хиљада војника (укључујући и цивиле запослене у армији), што је дупло мање од броја са којим располажу Шиптари на Косову и Метохији. Из овог се јасно види да би наша војска, по рецепту Тадића и Станковића, била лак плен чак и за терористе са Косова и Метохије! Да не би испало како појединци из Србије шире панику, позовимо се на стручне изворе из САД. Џозеф Бодански, који је од 1988. до 2004. године био директор Посебног тима Конгреса САД за борбу против тероризма и неконвенционално ратовање (сада је високи саветник у истом органу) већ дуже време исти-

че да је Србија угрожена из БиХ, са Косова и Метохије и из Рашке области. Он такође напомиње да српску војску и полицију треба јачати како би одговорила најновијим изазовима безбедности.

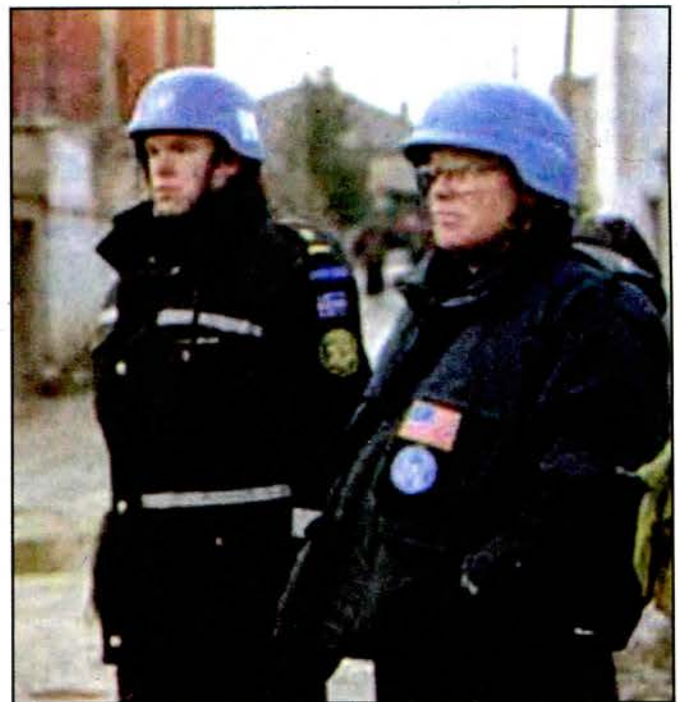
Још један разлог да се представници Србије чврсто држе међународног права и не пристају на промену граница су и програми перјаника шиптарске независности попут Данијела Сервера из Америчког института за мир – УСИП (иначе прелуног бивших официра Војске САД). Господин Сервер, познат и као инструктор Хашима Тачија, Агима Чекуа и Соње Бисерко, сматра да његови штићеници преговоре о Косову и Метохији треба да држе што даље од УН и међународног права, а да акценат ставе на НАТО и моћне државе појединачно.

Евентуално једнострано признање српске аутономне покрајине не би имало конститутивно дејство, и мало је вероватно, јер би могло да изазове ако не одмах, онда бар у будућности, ланчану реакцију и хаос у међународним односима. Одмах би се отворило питање Корзике, Каталоније, Баскије, Ломбардије, Чеченије, Абхазије, Јужне Осетије, Придњестровље, Нагорни - Карабах итд. Ипак, уколико је неком циљ хаос у свету ни ова могућност се не би могла искључити.

Као додатни аргумент против стварања друге албанске државе могла би да послужи и чињеница да је Албанија својевремено прва одлучно подржала Иран, Хомеинија и исламску револуцију и да ВЕВАК (иранска обавештајна служба) територију Косова и Метохије и БиХ користи као одскочну даску за упаде у ЕУ и САД.

Данас, понашање Шиптара на Косову и Метохији није ништа другачије од њиховог делања пред 17. март 2004. године. Западни политичари, такође, нису променили свој однос. Седамнаестог марта, терористи у Призрену су били обучени у униформе немачког КФОР-а и могли су да раде шта су хтели. Наравно, и тада као и сада била је позната природа њихових акција.

Још крајем 2003. године, у „Стратешкој политици“ стручњак америчког Конгреса за борбу против тероризма Џозеф Бодански, упозорио је на планове терориста на Косову и Метохији усмерене против Срба. Он је отворено пи-





сао о фазама шиптарског плана који је подразумевао терористичке акције, паљење српских села и манастира и етничко чишћење неалбанаца. Оно о чему је говорио, десило се 17. марта, када су Шиптари, под покровитељством Немачке, са њеним оружјем и у њеним униформама, почели да дивљају по царском граду Призрену. Снажну подршку им је дао и ВЕВАК, иранска обавештајна служба чији је најпознатији агент на Балкану био Алија Изетбеговић (опет према америчким изворима).

Наравно и Албанија активно подржава отцепљење Косова и Метохије. Тако је Сали Бериша, 1. септембра 2006. године, у Приштини одржао састанак са представницима Шиптара из Прешева, Бујановца и Медвеђе. Тад је договорено и ширење терористичких акција на југ централне Србије, како би се припомогло отцепљење јужне српске покрајине, и како би ове области касније биле присаједињене новој албанској нарко-државици.

Дакле, без обзира на упозорења пред 17. март, САД и ЕУ нису реаговале да спрече насиље, иако су знали шта се спрема. Више од тога, ни наша власт није реаговала да спречи погром Срба, иако је Бодански са главним уредником „Стратешке политике“ Грегори Коплијем објавио поменути текст још у октобру 2003. године. „Демократске“ власти су оставиле Србе на милост и немилост шиптарских терориста. Чак нису упутиле ни протестну ноту Немачкој, Албанији и Ирану због потпаљивања пожара.

Подсетимо се још једном података америчких стручњака о терористима на Косову и Метохији и у Босни и Херцеговини. У стратегији Ал каиде, до 2020. године, коју су промовисали Бин Ладен и њему потчињени Заркави и Завахири, Балкан има улогу одскочне даске исламских терориста ка Западној Европи. Постоје још два пункта за продоре у друге делове света, а то су Чеченија за Руску Федерацију и Јужна Америка за САД. Ове податке је изнео Џозеф Бодански у више текстова објављених у „Стратешкој политици“

Бодански истиче да исламисти на Балкану намеравају да до краја спроведу радикализацију локалног муслиманског

становништва, како би га касније користили за остварење својих циљева. У Рашкој области центри радикализације муслимана су исламски универзитет и вахабити.

Исто тако, овај процес је битан због прикупљања фондова неопходних за финансирање операција у Западној Европи. Трговина дрогом заузима важно место у поменутој стратегији. Ово је могуће јер се све више младих муслимана школује у исламистичким центрима који подржавају њихову радикализацију. Са друге стране, бројне хуманитарне организације и њихови инструктори на терену остварују ове циљеве и спроводе радикализацију локалног становништва. Све је то веома важно за стратега Ал каиде, јер им обезбеђује брз успех и упориште у делу грађанства. Терористи обраћају дужну пажњу на усавршавање система логистике, обуке и слично. Настоје да до савршенства доведу транспорт и убацивање својих људи у Западну Европу за шта су им важани центри Косово и Метохија, Босна и Херцеговина и Сарајево, као и обрнути процес пошљику људи, новца и опреме са Балкана и из Европске уније у Ирак.

Дакле, све ово наводи један амерички стручњак за тероризам.

Бодански, као стручњак Конгреса САД, отворено пише и о „зеленој трансферзали“. Он наводи да данас између Турске и Јадранске обале постоји оно што експерти називају „зелени аутопут“ или „зелена трансферзала“. Она везује Турску са муслиманским деловима Бугарске и Албанијом, затим са Косовом и Метохијом, Рашком облашћу и БиХ. Даље, овај пут следи Јадранску обалу кроз Хрватску, Словенију, све до Трста и Италије. Помоћни логистички систем је смештен у Румунији и досад није ниједном заказао, тј. показао се као веома ефикасан.

У сваком случају, Србија није коначни циљ исламиста и није једина земља којој прети опасност. Балкан има кључну улогу у стратегији Ал каиде до 2020. године. У неколико наредних година Ал каида ће појачати своје напоре, а локалне владе ће се, уколико ништа не предузму, суочити са бујањем и јачањем терористичких хелија, упозорава Бодански.

Бодански је у неколико наврата оптужио „остатке Клинтонове администрације на Балкану“, да су заштитници терориста и да на сваки начин покушавају да сакрију чињенице о присуству Ал каиде на Косову и Метохији и у БиХ. Управо су политичари блиски Клинтону и Блеру омогућили инсталацију хелија Ал каиде на Балкану, одакле су касније угрођени и Њујорк, Вашингтон, Мадрид и Лондон.



Последице потписивања војног уговора СОФА

Војска САД добила статус недодирљивих у Србији

Пишу: Борис Алексић и Угљеша Мрдић

Врло брзо након првог одласка у САД и неуспелог покушаја Тадића да се макар и на пет минута сусретне са Бушом, уследио је 19. септембра његов други пут за Сједињене Државе. Борис Тадић је за сопствено промовисање и промовисање своје странке већ раније ангажовао компанију „РСЛБ“ коју чине израелски бизнисмени. Основни задатак који је дао својим лобистима био је да му по сваку цену обезбеде макар и блиц сусрет са председником САД. Утрци за остваривање својих себичних интереса, а не интереса Србије, Тадић је поново завукао руку у џеп пореских обвезника у Србији који су овај пут финансирали његов излет ван заседања Генералне скупштине ОУН. Домаћи медији су морали да пренесу макар кратку поруку да се он наводно са-стао и разговарао са Бушом и то два пута.

Истина је сасвим другачија. Председник САД се није сусрео са председником ДС. Тадић је Бушу покушао да приђе у два наврата 19. септембра. Први пут на округлом столу о демократији и други пут на радном ручку, али први човек САД није обратио пажњу на њега. Поједине домаће новине су пренеле вест да је Борис Тадић добио Цорцу Бушу две реченице на које је овај одговорио да их је разумео! Истини за вољу, на таквим скуповима у згради ОУН у Њујорку, са председником САД дуже ћаскају припадници техничке службе и конобари, од Бушовог партенера у покушају – Бориса Тадића. Ипак, ту авантуру, за унутрашњу употребу демократа у Србији морали су да плате грађани наше земље, јер, уосталом, цела фарса је управо њима била и намењена.

Да је Тадић за Буша иоле вредан саговорник, он би га лично примио и разговарао би са њим. Супротно томе, то се није догодило ни на масовним скуповима какви су горе поменути округли сто и радни ручак, где председник САД често разговара са неколико страних државника, наравно за њега занимљивих.

Међутим, након неуспелог сусрета са председником САД, Тадић се окренуо својим правим савезницима – Хрватима. Веровали или не, он је заједно са Стјепаном Месићем (човеком који је признао одговорност за злочин против мира у бившој СФРЈ речима: „Ја сам свој задатак обавио. Југославије више нема“, и који је пустио на слободу убицу српске породице Зећ у Загребу 1991. године) положио цвеће на спомен-плочу Николи Тесли на хотелу „Њујоркер“! Како је пренела „Политика“, двојица државника одали су почаст, генију, Србину рођеном у Хрватској, пробраним речима у његову славу.“ (све из пера новинара М. Пантелића). Шта рећи осим овога: Тадићу идиоте! Никола Тесла је рођен у Аустрији 1856. године. Дакле, 11 година пре стварања Аустро-Угарске и то управо пише у свим његовим докумантима. Хрватска тада није ни постојала. Теслини Срби су били одговорни директно цару у Бечу, док су Месићеви Хрвати били под управом Угара још од 1102. године. Кућу Тесли-

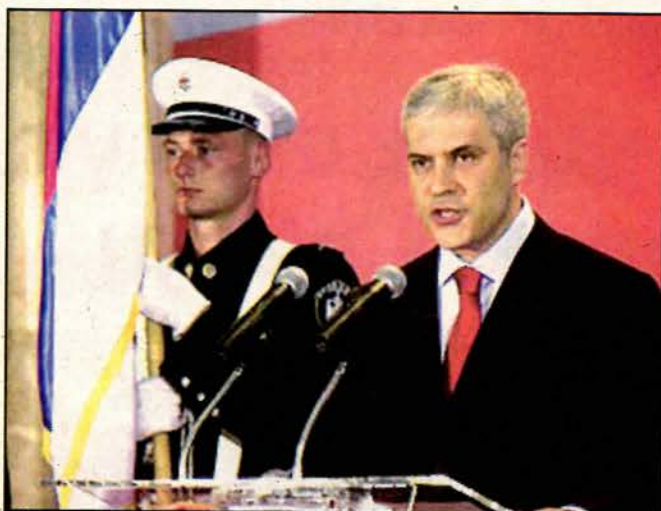


них родитеља и његову православну цркву у Госпићу спалили су почетком деведесетих, управо Хрвати, предвођени Туђманом и Месићем.

Овај прворазредни дипломатски скандал у којем креатуре попут Стјепана Месића, одговорне за етничко чишћење РСК па и Теслине Лике, од свих Срба, укључујући и Тесле, покушавају да профитирају на великом српском научнику, од домаће штампе је, нажалост, позитивно прокоментариран, док је српска емиграција у САД била згрожена. Вероватно ће поједине домаће новине ускоро поздравити и Месићев потез у којем је Буњевце прогласио за Хрвате. Срам вас било!

Свођење српске војске на милицијску формацију

Борис Тадић је у Сједињеним Америчким Државама потписао војни уговор СОФА о статусу америчких војника у Србији и на тај начин направио корак ка остваривању ци-



љева којима је Вашингтон тежио 1999. године у Рамбујеу. Дакле, за Тадића ништа чудно – одлетео је своме јату и испунио све оно што се од њега очекивало. Поступио је на начин сасвим супротан од оног који су примењивали најумнији Срби у Америци, попут професора Михаила Пупина и понео се као пуки извршилац воље туђина. Председник Србије је потписао још један војни споразум (навика из периода када је био министар одбране) са националном гардом државе Охајо! Да не буде забуне, нагласимо да је ова формација ранга нпр. жандармерије и да не располаже тешким наоружањем. Закључак се намеће сам по себи, по упутствима добијеним у САД српска војска треба више да буде милицијског карактера, него армијског. То је њена будућност под Борисом Тадићем и Зораном Станковићем. Међутим, ови споразуми нису случајни, као што није ни случајна сарадња баш са државом Охајо. Последнице њихове примене ће утицати и на статуса Косова и Метохије, док они очигледно представљају покушаје изврдавања међународних уговора којим су гарантоване наше границе са Албанијом. Исто тако, овим чином наши војници постају више одговорни Вашингтону него Београду. Заповест коју су Тадић и Коштуница још раније извршили била је смена свих официра са ратним искуством и „подмлађивање” армије. Ово је урађено супротно свакој пракси која постоји у озбиљним државама, где су управо официри са искуством најважнији и најцењенији. Порука је јасна, уколико официр жели да напредује у Војсци Србије, своју лојалност дугује САД, а не отаџбини! На крају посете Америци, Тадић је фактички изјавио како је веома битно да он и даље извршава постављене задатке из Вашингтона, без обзира што ће Сједињене Државе вероватно подржати независност Косова и Метохије. Овим речима он је открио да Америка рачуна на њега и његове страначке колеге као на људе који ће, пре или касније, условно или безусловно, због европске или англоамеричке будућности Србије признати отцепљење Косова и Метохије.

Шта се крије иза Споразума СОФА који је потписао Борис Тадић?

Јавности је представљено да ће овај споразум наводно, Војсци Србије, која је већ пред распадом, омогућити размену искустава, заједничке вежбе, размену особља и образовне програме у војној области с Националном гардом САД, и да ће омогућити Србији да почне међудржавни програм сарадње између своје војске и Националне гарде Охаја. Та-

ко је бомбастично представљен значај Споразума, али шта је суштина?

Индикативна је најава да је СОФА само један од уговора, а да САД планирају потписивање следећих, јер то значи да ће припадници америчких снага на територији Србије добити још већа права. У случају Србије, надлежност за процесуирање кривичних дела које почине припадници војних снага САД на нашој територији у потпуности припада америчком правосудју, јер ће сви припадници америчке војске практично имати статус техничког особља амбасаде. Српском правосудју су остављене само извесне ингеренције у одлучивању о одштетним захтевима у случају штете коју америчке војне снаге начине на подручју Србије.

Војнополитички коментатор Мирослав Лазански за „Велику Србију” истиче да СОФА споразум омогућава америчким војним снагама несметан пролаз преко територије Србије уз одређену врсту претходне најаве.

„Омогућава им једну врсту правне недодирљивости и војска САД ће бити изузета од кривичноправног система Србије. Моћи ће да одговарају само за најтежа кривична дела, али и то је питање, јер би ту требала сагласност надлежног органа САД и Србије. Овај споразум ће омогућити САД једну врсту комуникације у Србији са југа ка северу и од запада ка истоку, што се за Американце уклапа у нови распоред њихових војних снага, посебно када је реч о базама у Бугарској и Румунији, тако да за њих простор Србије више није непокривена територија. Такође ће им омогућити комуникацију између њихове базе Бондстил на Косову и осталих база у региону. С једне стране, то нашим властима може да послужи као оправдање да би, у случају евентуалне албанске побуне на простору јужне српске покрајине, могло да се омогући несметано повлачење Американца са Космета или слање нових снага на исти простор. У најпесимистичнијој форми, СОФА је Американцима дала могућност бежаније са Косова и Метохије. Мање-више све државе Европе имају потписан овакав уговор са Американцима. Овај споразум је нека врста аранжмана и са НАТО” – истиче Лазански.

Он оцењује да испада да прелазимо преко свега што се догодило претходних година, а нарочито за време НАТО бомбардовања 1999. године.

„Лоше је што не знамо шта добијамо од тог СОФА споразума. У политичко-војној трговини на тако високом нивоу мора увек нешто и да се добије. Не знам шта смо ми добили потписивањем овог споразума у смислу тежишног развоја Србије или очувања српског територијалног интегритета. Мора да буде јасно шта ми као држава добијамо од то-



га. Ми смо дали све те погодности, а занима ме шта смо добили осим топлих погледа, размене оловака, писаних документа, потписа и коктела, лепих речи, здравица и сликања за новине. Видећемо да ли ће бити неких опипљивих резултата по грађане Србије”.

Пуковник, проф. др. Светозар Радишић, стручњак за неконвенционално ратовање сматра да споразуми са САД које је потписао Борис Тадић неће донети добра нашој земљи.

„Ми, у сваком случају, треба да сарађујемо са светом, али морамо и да бирамо партнере. Стручна анализа јасно указује да је Европа перспективнија од САД. Америка већ има, а тек ће имати великих проблема у Азији, на Блиском Истоку и другде у свету, као и проблем одмазде за њихове војне интервенције у иностранству. САД се сусрећу и са африканизацијом, исламизацијом и хиспанизацијом своје популације. У сваком случају, код њих мегакапиталисти, који у својим рукама држе ЦИА, НСА, ОЕБС итд., одлучују о рату и миру, не руководећи се интересима Америке. Мислим да наши челници нису добро изабрали када су се определили за САД, а не за Европу.”

Пуковник Радишић, аутор књига „Неокортикални рат”, „Магија у неокортикалном рату”, „Док мисли стварају космос” итд., разоткрива и позадину потписивања споразума са државом Охајо: „Ову државу наши стручњаци уопште нису истражили. Управо тамо, као и у Мериленду, налазе се центри САД за неокортикално ратовање. У Охају је први пут уграђен микрочип у човека (уз Шведску то је прва земља која је тестирала ту технологију). Тамо је и Дејтон, који није случајно изабран за потписивање Мировног споразума за БиХ. Војне инсталације Охаја примењују методе развијене у Мериленду, које су нехумане и антихришћанске. Мериленд је управо припремљен као центар контроле планете у најновијој глобализацији. Они тамо људе третирају као заморчиће. Развили су микрочиповање (усађивање микрочипа) ради контроле најпре животиња, а затим и људи. Цео процес данас спроводе захваљујући нанотехнологији, која ће ускоро сменити информатичко доба. Око 2008. године се очекује производња првих нано – робота који се, наравно, ни голим оком не могу видети. Они ће се користити и као офанзивно оружје.

У науци су познати микрочипови који се убризгавају под кожу уз помоћ течности. Некада су чипови имали свега један транзистор, док данас располажу са милијарду транзистора у које може да стане огромна количина података, на пример 1000 енциклопедија 'Британика'. Припадници специјалних јединица Војске САД – Делта одреда су такође микрочиповани (због лакшег проналажења и сл.). Наравно, сваки уграђени чип значи још један човек више под контролом. Праћење се одиграва једноставно преко суперкомпјутера којих има два – један у САД, а други у Израелу, и сателита. Ове машине могу истовремено да прате по милион људи! Након 11. септембра, у САД се све више потенцира уграђивање микрочипова у обичне грађане, јер поједини аналитичари тврде да би већи број људи био спасен у Њујорку и Вашингтону да су имали у себи чипове.”

Светозар Радишић напомиње да је основни циљ потписаног војног уговора СОФА о статусу америчких војника у Србији, испуњење захтева из Рамбуеа, које је Србија дуго година одлагала чувајући своју слободу: „Питање је, ипак, да ли ће наше власти све то применити до краја. То је уцена голе силе, док је несметани пролазак Војске САД неопходан зарад њиховог останка на Косову и Метохији.” Професор Радишић са осмехом одбацује тврдње појединих јавних личности у Србији да територија наше земље више нема велики геостратешки значај: „Косово и Метохија су најважнија

америчка база у Европи! Одатле они могу успешно да контролишу Медитеран, Блиски Исток, као и делове бившег СССР. Посматрано геостратешки то је најважнија тачка за њих”.

Пуковник Светозар Радишић открива и да је Борис Тадић потписујући СОФА обезбедио несметан пролаз америчкој војсци окићеној окултном симболиком и паганистичким знаковима. Ова пракса није непозната у западном свету, јер ју је примењивао и Хитлер, тј. његов „Аненербе” (наслеђе предака), који је пресудно утицао на стварање нацизма и увођење рунских ознака у немачкој војсци. Најпознатији пример су „СС” ознаке које у ствари представљају магијске симболе тзв. вучје руне. „Слично Хитлеровој Немачкој, Британци и Американци на својим тенковима, оклопним транспортерима и артиљеријским оруђима имају рунске, како они верују, магијске симболе. То су ознаке у облику латиничног слова „В”, или ћириличног „Л” итд., које свако може да види на снимцима америчке војске. Ови знаци су стари преко 6 хиљада година, а преузети су из Египта и нордијске културе. Њих укупно има 30 и сваки има своје значење. Наравно, они су изразито антихришћански. Смисао њихове употребе, према америчким и британским стратезима, јесте утицај на људску психу и проширење сукоба на тзв. енергетску и духовну сферу ратовања. Није нимало чудно што су њихова мета Косово и Метохија – југ Србије са изразито бројним и за свет значајним православним симболима.”



Власт спрема српске војнике да гину
на ратиштима широм света за америчке интересе

Пси рата по налогу државе

Пише: Угљеша Мрдић

Влада Србије подржала је предлог Министарства одбране да се официри Војске Србије пошаљу у мировне мисије у Либану и Авганистану. Министарство одбране задужено је да утврди тачне трошкове и детаље за ове мисије.

То значи да је власт у Србији све спремила за одлазак Војске Србије у такозване мировне мисије. По свему судећи, почеће се са Блиским истоком, а онда је могуће да их пошаљу било где.

У Влади Србије смо сазнали и да је нејасна процедура у погледу тога ко и на који начин доноси коначну одлуку о слању војника у мировне мисије.

Логично би било да одлуку о слању наше војске донесе Скупштина Србије, а не да својеволјно о томе одлучују Зоран Станковић, који се представља као министар одбране и део Владе Србије.

За почетак је планирано да прво оду наши ненаоружани официри у улози посматрача. Прво ће Србија слати поједине екипе и официре који би били репрезенти Војске Србије и српског система одбране, а то не би требало да буду трупе које су наоружане.

Према подацима Уједињених нација, Србија се по броју војника који учествују у мировним акцијама налази на 85. месту на свету. Некадашња Државна заједница Србија и Црна Гора, имала је шеснаест официра распоређених у мировне мисије у Либерiji, Конгу, Обали Слоноваче и Бурундију.

У Либан би требало да буду упућене медицинске екипе, док би у Авганистан требало да буду упућени официри. За почетак тројица официра. Двојица официра, један поручник и капетан, била би при белгијској јединици за обезбеђење аеродрома у Кабулу, док би један официр био у саставу логистике белгијских снага у Авганистану. Али, то је само почетак, а онда следе припадници специјалних војних јединица.

Нажалост, неки наши официри једва чекају да оду у мировну мисију, јер им шефови обећавају велике плате. Припадници Војске Србије, који учествују у мировним мисијама УН имају, зависно од чина, дужности, климатских и географских услова и на основу ризика у послу, право на месечна примања од 760 до 4.800 америчких долара. На пример, капетан прима око 3.000 долара, а мајор око 4.100 долара, уз плату коју примају у Србији. Проблем је у томе што комплетне трошкове сноси наша земља, а само у случају када је реч о ратним сукобима, онда се ти трошкови деле са САД и другим чланицима, то јест организатором мировне мисије. Поставља се питање откуд и овако осиромашеној Србији новац за светска путештвија ради америчких интереса.

Све је извесније да ће прва јединица Војске Србије у мировну мисију ипак бити упућена у Авганистан. Упркос томе што је потписана одлука о учешћу једног нашег батаљона у мировној мисији на Хаитију, од одласка наших војника у ту далеку земљу највероватније неће бити ништа, јер је то веома скуп пројекат, за који недостаје новац.



Професионалци, припадници Војске ће у Авганистан ићи тек ако добију „зелено светло“ од Скупштине. Ако не буде позитивна, прва јединица под заставом УН и НАТО у Авганистану би била у саставу белгијског контингента. Наиме, недавно је саопштено да се разматра могућност евентуалног ангажовања неколико наших официра у белгијском контингенту стабилизационих снага међународне мисије у Кабулу, у улози посматрача.

Поред обуке у Националном центру за мировне мисије, официри ВСЦГ се за учешће у мировним мисијама оспособљавају и у иностранству: Ирану, Индији, Грчкој и Чешкој. Ангажовање једне чете у мировним мисијама УН кошта око 7 милиона евра, а једног батаљона од 30 до 50 милиона евра на годишњем нивоу. УН надокнађују утрошена средства према прецизно утврђеном трошковнику ангажовања људи и средстава, узимајући у обзир и скалу која обухвата борбене и климатске услове и још неке елементе. Међутим, накнада се исплаћује по истеку одређеног периода, а не унапред. УН плаћају држави за сваког војника 1.028 долара, за униформу додатних 68 долара, за муницију 5 долара, за врхунске специјалце, којих има до 25 одсто у јединици, плус 300 долара.

Очекује се да ће проширени мировни контингент УН у Либану сачињавати углавном јединице европских земаља, мада се и неке од њих устежу да упуте своје трупе, све док правила за њихово деловање не буду јасна.

УН сада имају 17 мисија у којима је ангажовано 85 хиљада војника. Ако томе додате још и Источни Тимор и Дарфур, број би могао да пређе и 100 хиљада војника, а земље једноставно не располажу таквим ресурсима.

Припадници санитета Војске Србије могли би да отпутују на своју прву мисију у Либан већ наредног месеца, уколико до тада Скупштина Србије одобри одлуку Владе о учешћу наших војника у мировним снагама у Либану и Авганистану.

Живковић најавио, Тадић наставио, Станковић спроводи

Прича о евентуалном одласку професионалних припадника наше Војске (сада Србије, а некада СЦГ) у мировну мисију у Авганистан почела је пре три године, када је, лета 2003. године, тадашњи премијер Србије, Зоран Живковић, приликом посете САД предложио да СЦГ ставе на располагање око хиљаду (1.000) војника за Ирак, Авганистан или где већ домаћини нађу за сходно. Тадашњи премијер Србије, је уз помоћ дипломатије, покушао да се одбрани тезом да понуду није упутио Американцима, већ генералном секретару УН Кофију Анану за мировне операције под плавом заставом.

Оно што је започео Живковић, као премијер, наставио је Борис Тадић као министар одбране и председник Србије, а финансирају Влада Србије и Зоран Станковић.

Милош Стругар, портпарол УН у Либану, изјавио је да ће тачна локација припадника санитета из Србије зависити од одлуке УН у Њујорку. Како истиче, први мировњаци у Либан ће стићи већ за десетак дана, а када ће се српски припадници санитета придружити мировној мисији зависи од одлуке Скупштине, као и од њихове спремности.

Након одлуке из Њујорка, канцеларија УН у Либану ће одлучити када и где тачно ће се распоредити трупе које пристижу.

Тзв. министар одбране Зоран Станковић потврдио је да је Влада донела одлуку о учешћу припадника Војске Србије у мировним мисијама у Либану и Авганистану. Он није могао да прецизира колико ће војника бити послато, као ни у чији састав ће бити размештени.

Србија ће послати своје војнике у мировне мисије у Либану и Авганистану, а Министарство одбране задужено је да утврди тачне трошкове и детаље за мисију у Либану, одлучили су министри Владе.

Када је било речи о одласку наше војске у мировне мисије, док је постојала заједничка држава СЦГ, било је речено да овакве стратешке одлуке иду на потврду у Скупштину СЦГ. У Министарству одбране тада нису могли да нам кажу да ли ће се и ова одлука наћи пред посланицима у парламенту Србије. Одговорили су само да чекају да Министарство постане саставни део Владе.

С обзиром да Уједињене нације наводно имају тешкоћа да обезбеде трупе за операцију у западној Африци, ова међународна организација би се могла сложити са учешћем Србије у мировној мисији упркос забринутости због могућих импликација.

Обука траје шест месеци и требало би ускоро да буде завршена. Војска Србије сада има своје припаднике у Либерии, Обали Слоноваче, Бурундију, раније су у Источном Тимору били посматрачи, а у Конгу је санитарски тим.

По Србији ничу центри за обуку војника за мировне мисије

За одлазак наших војника у мировне мисије потребне су и одређене припреме. Оне су већ почеле у одређеним центрима за обуку који се налазе по Србији. Када нема уцена, а има их у нашој војсци, у тим мисијама могу учествовати искључиво професионални војници који би добровољно отишли у те мисије.

Један центар налази се на територији општине Обреновац, један у близини Београда, а један је у Кули, такође и при касарнама јединица Војске исто се дешава.

Једно од места где ће се обучавати наши специјалци који ће учествовати у мировним мисијама, то јест на ратним подручјима на страни САД је, како сазнајемо, и Наставни центар Министарства унутрашњих послова Србије у Кули, који је недавно промовисан у Регионални центар за обуку специјалних јединица полиције.

Наравно, да не заборавимо врло битан податак, а то је да се одређеном делу официра који одбијају да учествују у мировним мисијама, прети отказима. „Или отказ у служби, или идеш у мировне мисије”, најчешћа је уцена претпостављених у војсци, који су лојални људима попут Здравка Поноша и Зорана Станковића. Све приче око одласка наших војника зачинио је Зоран Станковић који је, представљајући се као министар одбране Србије, приликом посете Норвешкој, верном сараднику САД, потписао споразум о одласку нашег санитета у Авганистан.

Са норвешким министарством одбране договорено је да први лекар из Србије буде упућен у Авганистан 27. септембра, у оквиру њиховог мировног контингента, док ће крајем септембра отићи још један припадник санитета Војске Србије, изјавио је Зоран Станковић и најавио да је договорено да наше учешће у овој мисији буде знатно бројније марта 2007. године, када ће у Авганистан бити упућено 26 особа медицинске струке.

Истовремено, у оквиру белгијског контингента предвиђено је да три српска официра буду упућена у Авганистан. То су посматрачки официри који би учествовали у обезбеђивању аеродрома у Кабулу.

Приликом посете Норвешкој, Станковић је обавештен да су Норвежани за нашу војску обезбедили пољску болницу, која ће стићи до краја године, а до марта идуће године упутиће у Србију, као донацију, и пет санитарских возила.

Овакви Станковићеви поступци наишли су на бурне реакције домаће јавности.

По свему судећи, на стотине наших војника отићи ће на Блиски исток у мировне мисије, а да власт неће о томе ништа питати ни Скупштину ни народ.

Ако наши војници ратују по свету за америчке интересе, онда ћемо на крају доћи у ситуацију да неће имати ко да брани нашу земљу, што и јесте циљ Запада и актуелне марионетске власти.

По свему судећи, Влада Србије је спремна да учини САД и овај уступак и да наши војници гину за америчке интересе по белом свету.



Планска појава

Пише: Радислав Ђук

Баво у оној причи каже баби и понавља: „Дај баба главу“! а Карла дел Понте говори и понавља „Дајте ми Младића“! Зна, каже, да је Младић овде и да треба да јој га дамо, али рече нам ових дана и Ивана Дулић-Марковић „да и она зна да се Младић налази у Србији“.

Ето ти га... Значи, Ивана нам је суђена.

Потпредседница, у оставци, Владе Србије бојкотовала је седницу Скупштине Србије на којој је усвојен предлог Устава Србије, а који дан касније је предложила и бојкот референдума, пре свега због недовољне аутономије Војводине.

„Неморално је и несхватљиво да Ивана Дулић Марковић још буде у власти, а да је против Устава који је предложила та власт. Али, то се од ње и очекивало...“ оценио је на конференцији за штампу Томислав Николић.

Након оставки министара из странке Г17 плус, премијер више нема Владу нити већину у парламенту. Међутим, влада и формално није пала, јер председник Народне скупштине не сазива седницу да констатује престанак функција министара који су поднели оставке, а председник Републике се не оглашава. ...Ово се догађа „само да би продали Нафтну индустрију Србије и Електропривреду Србије пре парламентарних избора и без контроле“, открива нам заменик председника Српске радикалне странке.

„Неморално је од председника Владе и председника Скупштине што крију оставке министара из Г17 плус“, рекао је Николић уз закључак да „Скупштина не може да буде робинја Владе“. Онда је поставио питање и проширио тему: „Како то председника Републике не занима што не постоји више влада? Ко ме је поверио мандат за састав Владе? Пита ли га он има ли тај већину да сазове седницу Народне скупштине. Ово је велика завера против демократије у Србији, против Србије уопште у целини. Под паролом референдума за нови Устав Србије ми нећемо држати седнице Народне скупштине. Зашто?“

Томислав Николић се није зауставио, дабоме, на питању јер је рекао:

„Ја позивам Војислава Коштуницу да заустави сваку даљу продају народне имовине јер он нема права на то. Он више нема Владу, он нема већину у Народној скупштини.“

Ни Војиславу Коштуници, ни Предрагу Марковићу, ни Борису Тадићу не би било лако да објасне јавности своје држање: они су набили главу у песак. Али, Ивана Дулић Марковић није.

Па, сходно реченом, потпредседница, у оставци, Владе Србије је у налету. Гледајући како наступа у последње време, чини се да јој је већ допала улога шефа „демократског блока“. Она зна и упозорава да „јачају антиевропске и националистичке снаге“: „Уколико се Косово буде наметнуло као предизборна тема, ако се буде дискутовало о томе ко више воли Косово, а ко мање, а не о томе да ли ћемо постати кандидат за пријем у ЕУ, онда ће засигурно ојачати те снаге“.

Шта нам ово говори?

Остаје још да је видимо у улози премијера. Хоботница Г17 плус, која држи пола Србије, систематски преузима целу државу. Пишци олигархије.



Појаву ове личности, која нам је суђена, карактеристику неке специфичности. Обратимо пажњу на њих.

У шестој години „после петог октобра“ (п.п.о.) има нешто што др Ивану Дулић Марковић издваја од свих који су данас високо у власти, у Србији. Једино она у читавој згради Владе Србије држи слику Зорана Ђинђића, и изазивачки се тиме хвали. Она је прва потпредседница Владе Србије у историји и једина жена у Влади; шеф је преговарачког тима Владе Србије за преговоре са ЕУ; била је министарка пољопривреде, шумарства и водопривреде.

У њеном гласу запажа се „захтевна“ интонација. Очигледно, у њеним рукама концентрише се велика моћ. Њена појава је планска. Ако би неко приговорио неком њеном поступку, рекли би да шири верску и националну мржњу, јер је Хрватица. И онај ко се не истрчава почео је да јој се улагује: „У протекле две године у потпуности је оправдала моје поверење“.

Чланица је Г17 плус, у којем је председница Политичког савета и води ресорни одбор за аграрну политику и развој села.

Једна је од често нападаних чланова Владе Србије, због чега каже да „у Скупштину Србије одлази као на гилјотину”. Склона је изазивању кавге и служи се најгрубљим клеветима. Оптуживана је да лобира за мултинационалне компаније; била је стипендиста једне од њих када се и прочула у афери увоза генетски модификоване хране (соја и кукуруз).

Непозната „пре петог октобра”

Ивана Дулић Марковић, вицепремијер у Влади Војислава Кошћунице, рођена је у Загребу 39 година „пре петог октобра” (п.п.о.). Њени родитељи, апсолвенти Заграбачког свеучилишта, становали су у соби студентског дома у крилу за апсолвенте и брачне парове; отац Јосип Дулић са Технолошког факултета а мајка Ката Тумбас, удата Дулић, са Пољопривредног факултета.

Са Иваном, Ката и Јосип се по дипломирању враћају у Суботицу. Обоје имају успешну каријеру: Јосип пословну и стручну у „Фиделинки”, а Ката у области заштите биља и као доктор ентомолошких наука.

По породичном обичају, Ивана је по завршетку гимназије отишла на студије у Загреб. Док је студирала пољопривреду, играла је кошарку.

Из Загреба се сели у Чачак да ради у Институту за воћарство и виноградарство, у којем је била најопремљенија лабораторија за проучавање биљних вируса – вируса воћака. Шаљу је на студијске боравке и специјализације у више наврата, и више месеци и година, у САД, Енглеску, Француску, Холандију, Италији и другде. У Чачку се удала и добила сина и ћерку.

Годину дана „п.п.о.” докторирала је у Београду пољопривредне науке из области биотехничких наука, заштите биља и вирусологије.

„После петог октобра”: Језива „афера соја и кукуруз”

Ивана је „после петог октобра” постављена за директорку Савезног завода за биљне и анималне генетичке ресурсе и то место је напустила када је Завод прешао у надлежност Владе Србије (потом је треће године „п.п.о.” била сарадник на једном пројекту Европске уније).

Из времена њеног директоровања у Заводу памти се једна велика и опасна афера, знана као „соја и кукуруз”. Рецимо то и на бољи и јаснији начин. И на нашим пољима се појавила „франкенштајн храна”.

Треба знати да је Ивана била стипендиста фирме „Монсато” и да је о њиховом трошку више пута била на студијским путовањима у Америци, такође а противници увоза генетски модификованих производа сматрали су да је Дулић Марковић лобиста „Монсата”. Мада је по вокацији вирусолог, стручњаци су упозоравали да није добро што је била једина која је одлучивала о тако сложеном питању које захтева познавање многих научних дисциплина и којима мора да се бави читав тим експерата. Ово мишљење је, на пример, заступао проф. др Божидар Ђурчић, шеф катедре за динамику развоја животиња на Биолошком факултету.

О тој афери писали су многи наши листови, посебно „Глас јавности”, али с пуно разлога и у прилично гадном светлу. Афера је, међутим, заташкана. Све је појела маца.

Министарка пољопривреде, водопривреде и шумарства

Након свега досад реченог, као члана Г17 плус, марта месеца четврте године „после петог октобра” (п.п.о.) постављају је за министра пољопривреде, водопривреде и шумарства! Да, уз то што предаје и на Пољопривредном факулте-

ту у Бањалуци и брине о развоју демократије овде. Путује доста, по свету, по земљи мање.

И гле, тазе министарка наше сељаке не зове пољопривредницима, него фармерима. И тако им се обраћа. Фармер из Остружнице, или из Богатића зна, наравно, за фармере јер их је гледао у каубојским филмовима. Онда је ова министарка почела да им дели брошуре, да уче. То му дође као кад би учили попа како се крсти.

Из времена њеног министровања остале су по новинама прилично занимљиве оцене њеног рада. „Ако се изузме Веселинов, који је хтео да преоре сва села да би укрупнио поседе, али су га срећом отерали, од ње није било горег министра”, доста јасно је оценио један опозициони посланик.

Сељаци су се на њу љутили што се претерано увозе прехранбени производи и тако обезвређује њихова роба.

„Морамо”, објашњавала је, „да убедимо наше произвођаче да производе боље и јефтиније”.

Говорила је о потреби да се млађи од 40 година задрже на селу. „Директно подупиremo рурални развој села. Тај програм намеравамо наредних година да интензивирамо, тим пре што се већина министарстава у ЕУ више не зову министарства пољопривреде, већ министарства за рурални развој.” Значи, то решава наш проблем.

А онда јој неко постави ово питање:

Види се да много очекујете од регистрације пољопривредника и њихових газдинстава, док сељаци помало зазиру од ове акције. Сумњива им је та прича након које ће се средства кредита, субвенције или новац за откупљене производе уплаћивати непосредно на рачуне пољопривредника, као што се то ради у земљама са развијеном пољопривредом. „То је од великог значаја за рурални развој села – уз све оне мере које би требало да предузмемо да бисмо изградили систем који ће нас одвести не само у ЕУ, већ у једну пољопривреду која ће бити конкурентна и која ће моћи да повећа свој значај у Србији”, мудровала је др Дулић Марковић.

Сељацима је јасно нешто друго, да им преостаје да сачекају боље време и бољег министра пољопривреде.

Она настоји да им привуче пажњу причом о банкама, а њима је јасно да је на делу оно „уђеш, изађеш и готово”, то јест готов си!





Она им се умиљава:

Системом регистрације пољопривредних газдинстава добијамо тачне податке о томе ко су произвођачи и шта производе; акција је добровољна и без икаквих условљавања, с тим што регистровани произвођачи имају право да отворе наменски рачун код банке која је вољна да подржи програм Министарства. Такође, могу да конкуришу за краткорочни или дугорочни кредит из аграрног буџета, у зависности од својих могућности. Верујем да је ово добар пут да стигнемо суседе који су пошли пре нас и који веома брзо грабе напред, говорила је Дулић Марковић и веома брзо грабила напред у својој каријери, баталивши сељаке и пољопривреду да се њима бави неко други, неки Горан Живков.

Избор за вицепремијера

Она је кренула на пут у сам државни врх! Свој долазак најавила је паролом, да тзв. демократски блок треба да се уједини! Звучало је као када је Џорџ Буш рекао: „Ко није с нама, против нас је“, и позвао свет да се уједини у борби против тероризма.

Дан раније обавестила је председника Скупштине Предрага Марковића да је поднела оставку на место министра пољопривреде. У складу са Законом о Влади њену оставку парламент је констатовао, а онда је дошло на ред оно што је у овој причи најбитније: према коалиционом договору, место потпредседника Владе припада Г17 плус, па је одлуком те странке Ивана Дулић Марковић кандидована.

Ивана преко ноћи постаје јако важна личност у Србији. У складу с том чињеницом одмах даје себи лидерски ореол.

Отуд њен апел да се уједине „демократе“. Али, у „демократском блоку“ има међусобног гложења, што Дулић Марковић неће да трпи. Њена појава је планска.

На дан када ће Скупштина гласати о њеној кандидатури за потпредседника Владе, окупили се пред вратима „чедисти“, подмладак ЛДП-оваца... Немају ништа против Иване, јер баш у то време она је позвала Новобечејце да у другом кругу подрже кандидата ЛДП. Али, кивни су на премијера! Они не мисле као она да је данашњи премијер демократа као што су они, нити да међу њима могу бити иоле додирне тачке. Елем, елдепеовци су реченог дана носили транспаренте „Све по списку“, „Доле Коштуница, нови Милоше-

вић“, скандирали „Спаси Србију и убиј се Коштунице“ и звиждали.

И тако, тог 21. јуна, почела је седница Скупштине, бурна наравно, само што су Коштуница и Дулићка ипак, што се тиче исхода гласања посланика за функцију потпредседника Владе, могли бити мирни. Све је, по обичају, већ било договорено.

Она мисли да је постала потпредседник Владе „зато што је после професора Лабуса била један од министара који је био највише упућен у преговоре са Европском комисијом“. Њен посао ће бити, рекла је, да координише рад министарстава и институција који раде на прикључењу наше земље ЕУ. „Србији је потребан нови Устав и након тога нова демократска влада да убрза пут Србије ка ЕУ“.

Неко би превидео да не цитира оцену коју је премијер Војислав Коштуница изрекао о Ивани Дулић Марковић. Боље да је ћутао него што је рекао:

„Када сам као мандатар за састав Владе Србије, у марту 2004. године, предложио Ивану Дулић Марковић за министра пољопривреде, то сам учинио с пуним поверењем да ће Србија добити доброг министра. Током протекле две године то поверење је и на професионалном и на људском плану у потпуности оправдано.“

Најгоре је било тек ово:

„Целокупна јавност је с пуним правом осудила напад на министра Ивану Дулић Марковић и стала у њену одбрану, што представља значајну сатисфакцију, али и даје наду да ће убудуће престати ружни и неоправдани напади на људе. Свако је добродошао да са стручне и политичке стране у парламенту и јавности критички оцењује рад Владе, али се сви морају држати темељног начела које је у Србији одувек важило, а гласи да се људи и њихово достојанство морају поштовати.“

О каквом „нападу“ и то још „неоправданом“ говори премијер? И каквој „целокупној јавности која је стала у њену одбрану“?

Залажући се за поштовање и достојанство, премијер се није сетио да се обрати само тамо где је требало, управо директно из Г17 плус, потпредседници Владе и сличнима који клевету друге, а онда кукају ако им неко саопшти истину. Нека премијер помогне да се разјасни да ли је тачно то што је писао београдски „Курир“ да се Иван Јовановић Црни, кога је Окружни суд у Мостару, 1957. године, осудио на смрт вешањем због злочина над Србима у Другом светском рату, после рата две године скривао у кући Дулићкиног рођака? Да, свакако, то с Иваном нема никакве везе, али да ли има с истином?

У Србији, у којој куца социјална бомба, у којој је „после петог октобра“ без посла остало чак милион људи, у којој је замрла сва производња, владајућа странка се устремила на радикале! Г17 плус је организовао акцију са захтевом да се забрани Српска радикална странка. Уз велику медијску подршку и харангу против радикала, таламбасали су по читавој Србији, да би на крају у присуству телевизијских камера, оне кутије са потписима унели у Скупштину.

Зашто су они изводили ову акцију?

„Брка“ је неистомишљенике слао на пут без повратка, у Сибир, а „молер“ је смислио гасне коморе за оне који су се разликовали. У Римокатоличкој цркви ескумација је најтежа казна.

У нас су истеривали писце из Удружења, цензурисали и забрањивали књиге, филмове и новине... Да, има живих који су то радили, кажу било је такво време.

Ништа ови данашњи „постпетоктобарци“ из историје нису научили, чак ни синтагму да револуција једе своју децу.

Нови прилози за биографију Иване Дулић – Марковић

Прича о Иверу и клади

• *Недавно је Аније Ђапић, градоначелник Осигека, поседао Суботицу. Дочекала га је Ивана Дулић Марковић, председник Владе Србије. И све би било у реду да Аније Ђапић није истовремено и председник Хрватске странке права, странке која је изнедрила најкрвавије и најкорелије усташе, познате црнокошуљаше, хосовце, чији је командант био све време раица. Сам тај догађај изазвао је неке новине и неке новинаре да мало истражују прошлост. Подаци до којих су дошли, само су потврдили оно што се у народу одавно говорало*

Пише: Момир Марковић

Велику прашину је онамад подигла интересна група Г17 плус кад је дневни лист „Курир“ у чланку поменуо актуелног потпредседника Владе Србије, Ивану Дулић Марковић и њен дочек Анте Ђапића у Суботици, као и податак да је рођак поменуте госпође својевремено читаве две године скривао једног од најкорелијих херцеговачких усташа. Дрека је требала само да замагли суштину и гурне под тепих Иванину идеолошку свест, суштину и деловање, које ће, како ће се касније видети, не само да је евидентно, него се и интензификује у последње време. Силне сузе које је ова плачна госпођа пролила и оркестрирана држава њених страначких колега, са захтевом да се због тога забрани овај лист, није ништа ново. Уосталом, недавно су, такође, захтевали да се забрани и Српска радикална странка, најјача политичка странка у Србији (што би значило и забрану политичке воље готово половине српског народа). Та дрека је нагло спласнула кад су ове новине објавиле и слике дочека, поздрава и загрљаја Иване Дулић Марковић и Анте Ђапића у Суботици. Нас, наравно, не занима то што је неко од рођака Иване Дулић помагао или директно учествовао у уставним активностима. Међутим, не можемо да прећутимо то да је она са највиших државних функција промовисала и што и даље промовише своју блискост и приврженост уставској идеологији. Уосталом њен „братски“ загрљај са Антом Ђапићем то недвосмислено показује. Не крије да јој је идеологија Анте Павелића блиска, али јој смета Српска радикална странка.

Да ли би поменута госпођа била задовољна кад би се декретом забраниле све српске странке и промоција Српства. Тада би мирно могла да промовише своје и Антине идеје и



идеологију. И да од других нација отимају све културне, националне и духовне вредности у корист уставне државе, као што су од буњевачког народа отимали њихов традиционални празник Дужијанцу. Дужијанца, празник завршетка жетвених радова, слави се код Буњеваца још од тренутка кад су се доселили из долине реке Буне на подручје северне Војводине. Обичај, као једно од обележја буњевачког етничког идентитета, задржао се до данашњих дана. Невероватне асимилаторске претензије хрватског народа су да, поистовећујући католичанство и хрватство, прогута ову етничку групу и од њих створи припаднике хрватске нације, отимајући им све, па чак и овај празник. Но и поред свих притисака, већи, преовлађујући део Буњеваца је остао свој и самосвојствен. Без обзира на притиске, отимање културног наслеђа, обичаја и традиције, данас је то врло стабилна и изузетно цењена етничка група, чије културне манифестације са посебним задовољством посећују и припадници других

Ивана Дулић Марковић је, док је била на функцији министра пољопривреде, сваког месеца одлазила у Загреб, а оданде са извесном Александром Макаи у Америку, у фирму „Монсато“. Ова се фирма иначе бави искључиво генетски модификованим организмима, а Ивана и Александра су одлазиле по месечну апанажу. Доказ је то да је у том периоду у Србију увезено више стотина хиљада тона генетски модификоване соје. Српска радикална странка поседује велики број фотокопија уговора о увозу ове соје, са потписом Иване Дулић, углавном као министра. Проф др Мирослав Малешевић, врхунски научник, налогом министарке склоњен је са функције чим се побунио против овог злочина, научно доказујући колика је опасност по потомство оних који конзумирају производе од ове „намирнице“. Није смео да упозори народ у Србији. Између здравља грађана и дебеле провизије, Ивана је изабрала провизију. Као и увек.

Ко је ова особа?

Недавно су Хрвати прогласили Ивану Дулић Марковић за једног од њихових најуспешнијих политичара. Добро сте прочитали њихових. Уосталом, својим делима је то јасно и доказала. Питање је само шта тражи на нашој политичкој сцени „њихов” политичар, и колико ће нас то коштати, кад се на крају сведу рачуни.



народа, а гостољубивост, отвореност и понос на корене и порекло просто плене и задивљују. Онај, неасимилован део буњевачког народа је ове године обележио је Дужијанцу у недељу, 6. августа, на централној свечаности у Сомбору. А да би показали да Дужијанца, а са њом и буњевачка популација и све њене вредности припадају Хрватима, они су 13. августа у Суботици „организовали” нову завршну светковину. Тим чином су дубоко увредили и понизили све Буњевце. А на самој манифестацији, поред већ нареченог усташког великодостојника Анте Бапића, присуствовала је и потпредседник српске Владе, такорећи Коштуничин доглавник, Ивана Дулић Марковић. Да увелича светковину или још више понизи Буњевце, показујући им да иза овог „обележавања” свечаности стоје и Влада и држава Србија. И иза протоколарног дочека овог, овереног усташе. Поготово што је Дулићка предводила читаву делегацију, у којој су били и

председник Скупштине Предраг Марковић и бивши саветник за националне мањине премијера Војислава Коштунице Петар Лађевић. Верујемо да се ова делегација самоорганизовала и да ту нема званичне политике српских власти. Да има, било би тужно, срамотно, понижавајуће и поражавајуће. Било како било, тек Анте Бапић се осећао пријатно и комотно. Као да је код куће, или бар код својих, без обзира на протесте осталих Буњеваца.

И управо овај догађај покренуо је новинаре разних медија да мало прочекају по прошлости породице Дулић и дошли су до фрапантних података и чињеница. Дошли су до податка да је својевремено рођак наречене госпође читаво две године скривао Ивана Јовановића, званог „Црни”, околелог усташког злочинца, организатора и масовног убице из села Шурманца, одговорног за зверско клање и убијање више стотина Срба, који су бачени у јаму Голубинка у Шурманцима. Њега је, 1957. године, после хватања, суд у Мостару осудио на смрт вешањем. Он је само један од ретких усташких кољача које је стигла казна и који није успео да се разним пацовским каналима извуче и побегне из земље. И он је само један од оних које су идеолошки истомишљеници скривали и чували. Није, дакле, ни по чему посебан, осим наравно, по томе што је рођак његовог јатака, ето постао министар, а затим и потпредседник српске Владе. Нама, наравно, не смета тај део Дулићкине биографије. Није она крива што јој је рођак био усташки јатак. Смета нам што ова дужносница српске Владе, у свом деловању као високи функционер Владе Србије отворено исказује своју припадност тој идеологији. И смета нам што је Војислав Коштуница, обезбеђујући фотелју премијера за сопствену задњицу, прихватио толики ниво понижења и државе и нације. А греси госпође Дулић се не могу описати само у једном чланку ових новина. Ту има материјала за читав фељтон са великим бројем наставака. Почев од намерног упропаштавања српске пољопривреде, преко увоза невероватних количина генетски модификоване соје и других генетски измењених организама, штетних по здравље људи, затим отварања врата хрватским велепоседницима (иза којих највероватније стоји држава Хрватска) за куповину пољопривредног земљишта по Србији, па до директног деловања са позиција власти у пропагирању и афирмацији усташтва. Дочек Анте Бапића, братски загрљај са њим и простирање црвеног тепиха овом крволоку, најочитији је пример њеног штеточинског деловања. Дакле, не смета нам што је неко од њених рођака био или јесте поклоник усташке идеологије. Смета нам што је она поклоник и што користи своју функцију да ту идеологију промовише у Србији. И што је уопште на функцији са које може овако да делује. Да смо држава у којој се право и закони поштују, органи принуде би одавно завршили свој посао. Овако...

А да Ивана Дулић Марковић није једина која „љуби” усташке доглавнике, показао је сам дочек. Поред ње, Анту Бапића су дочекали и изљубили се са њим и председник Скупштине Србије Предраг Марковић и, што је посебно интересантно, секретар Савета за националне мањине Петар Лађевић, донедазни саветник Војислава Коштунице. Биографија Петра Лађевића казује да је он у Хрватској остао до 1995. године, дакле добрано после рата, погрома и егзодуса над Србима, те да је тек после тога прешао у Србију. Дакле, није избегао. Индикативно је то да га је Војислав Коштуница узео за саветника, а касније му дао одговорну функцију секретара Савета. Тај човек данас одлучује о судбинама оних који су у избегличким колонама дошли у Србију после крвавог „Бљеска” и још крвавије „Олује”. И о чему је он саветовао Коштуницу. Како се Коштуница понаша, јасно је да је лекцију савладао. Није само јасно до које је мере упознат и да ли су ови ишли са његовим знањем и одобрењем. Све указује да јесте.

Судско веће одлучило да суђење оптуженим, такозваним „Младићевим јатацима”, буде затворено за јавност

Прикривање Тадићеве одговорности

• Наши бранџеници су епизодиски укључени у судски процес, а главни логистичари „зверке” које су на високим државним функцијама и које су изузетно из општејавности на виртуелан начин. Суђење апсолутно треба да буде јавно и да се сви оптужени налазе на слободи. Овде је очигледно требало да се прикрије одговорности актуелног председника Србије Бориса Тадића, који је у време које описује општејавности као министар војни био најодговорнији за скривање Младића – рекао је адвокат Свешозар Вујачић, који је општејавности изврину власи „да врши приписак на суд у општејавности

Пише: Угљеша Мрдић

У последње време учестали су јецаји и позиви из Хашког трибунала да у склопу акције „осудити све српско”, што пре у Хагу поред Младића буду и Радован Караџић, Здравко Толимир, Горан Хаџић, Стојан Жупљанин и Властимир Ђорђевић. Али, по свему судећи од тога за сада нема ништа.

С друге стране, српска полиција у сарадњи са БИА, ухапсила је ове године десетак Срба под сумњом да су Младићеве јатаци, то јест да су га виђали и помагали генералу у кретању крајем деведесетих, и пре неколико година, па чак и до ове године. Судски процес Јову Ђогу, Саша Бадњару, Ратку Вучетићу, Предрагу и Станку Ристићу, Љиљани, Тајјани и Бојану Васковићу, Бориславу Ивановићу, Марку Лугоњи почео је, али тајно, без присуства јавности. То је изазвало бројне реакције јавности, углавном негативне по надлежне органе који воде овај случај.

Судско веће Другог општинског суда у Београду одлучило је, крајем прошлог месеца (27. септембра) да суђење оптуженим тзв. „Младићевим јатацима” буде затворено за јавност. Ова одлука суда саопштена је окривљеним и њиховим браниоцима без присуства јавности, али у присуству представника Националног комитета за сарадњу са Трибуналом у Хагу. После судске одлуке, оптужени Јово Ђогу, Саша Бадњар, Станко Ристић и Љиљана Васковић отказали су пуномоћја својим браниоцима и казали да неће учествовати у даљем току поступка, јер знају да су унапред осуђени.

На почетку суђења у судницу су најпре позвани адвокати, а затим и петоро окривљених који се бране са слободе. Када су сви заинтересовани сели на своја места, уведено је петоро притворених са пуковником Јовом Ђогом на челу. Судија Дејан Добросављевић, који председава трочланим већем, одмах је од заменика тужиоца затражио да се изјасни да ли хоће да суђење буде јавно, како су то предложили у оптужници.

– Повлачимо предлог да главни претрес буде јаван. У тренутку када је оптужница подигнута, 14. јула, било је извесно да ће бити приведена крају истрага која се у раздвојеном поступку води против Благоја Говедарице. Како она још није окончана, сматрамо да би јавно суђење угрозило тајност тог поступка – рекао је заменик тужиоца Бранко Стаменковић, што је изазвало негодовање одбране и првоокривљеног



Ђога, који је рекао да „само мртав може присуствовати тајном суђењу, жив не”.

Адвокат Миломир Шалић, који је бранилац Станка и Предрага Ристића, сматра да је тајно суђење враћање на четрдесет пету годину и на такозване дивизијске судове.

– Политика не треба да се ломи преко леђа мојих браника – кратко коментарише Шалић, додајући да, по његовом мишљењу, у овом процесу нема ништа тајно и одлука суда да јавности не дозволи присуство је катастрофална.

Адвокат Горан Петронијевић, заступник Саше Бадњара до отказивања пуномоћја, рекао нам је овим поводом да је суд по закону своју одлуку морао да саопшти јавно.

Игре без граница

– Недопустиво је то што је у судници био човек из Националног комитета за сарадњу с Трибуналом и присуствовао већању. Наши бранјеници су нам затим отказали пуномоћја и тражили да им се одмах уруче, очигледно већ написане пресуде, а ми смо због тога напустили суђење. Тужилац и судија су уз велику помоћ извршне власти изрежирали суђење. Шта је тајно у ономе што би они рекли? Није ништа тајно, сем што би можда могли да угрозе некога из садашње власти. Када смо се после паузе вратили у судницу, затекли смо Милана Симића из Националног комитета за сарадњу са Хагом. Као да смо у 1949. години, када су комесари присуствовали суђењима неподобних. Поставља се питање ко је њега пустио у судницу, ако је суђење затворено. На прагу смо да се суђење промовише у политичко са међународним елементом – рекао је Петронијевић за „Велику Србију”.

У судници су приликом рочишта остали адвокати Милан Вујин и Миломир Шалић, којима Марко Лугоња и Предраг Ристић нису отказали пуномоћ. Осталим окривљенима, за које је обавезна одбрана, суд ће у међувремену поставити браниоце по службеној дужности.

Адвокат Божо Прелевић такође сматра да је логично поставити питање какве су то тајне јатаци могли да изнесу и кога је то могло да угрози.

– Разумем да је због евентуалног циркуса, који би оптужени правили у судници величајући Младића, Судско веће размишљало о затварању суђења, али за тако нешто потребно је правно утемељење, а њега нема – каже Прелевић.

Светозар Вујачић, бранилац Борислава Ивановића, тврди за „Велику Србију” да су оптужени за помагање најтраженијем хашком бегунцу у ствари епизодисти.

– Наши бранјеници су епизодисти укључени у судски процес, а главни логистичари „зверке”, које су на високим државним функцијама и које су изузете из оптужнице на виртуелан начин. Суђење апсолутно треба да буде јавно и да се сви оптужени налазе на слободи. Овде је очигледно тре-

бало да се прикрије одговорност актуелног председника Србије Бориса Тадића, који је у време које описује оптужници као министар војни, био најодговорнији за скривање Младића. Тадић и Коштуница, у најмању руку, треба да сведоче томе, ако не и да се нађу на оптуженичкој клупи. Али, уместо највиших државних и војних органа овде одговарају по пуно невини људи који су таоци једне накарadne политике рекао је адвокат Светозар Вујачић, који је оптужио извршну власт „да врши притисак на суд и тужилаштво”.

– С друге стране, заменик тужиоца је све ове прозиве назвао „манипулацијом јавношћу која се граничи са добрим укусом”. Суд је одбио и предлог о укидању притвора Ђога Бадњару, Љиљани Васковић, Станку Ристићу и Марку Лугоњи. Оптуженима који се бране са слободе изречена је забрана напуштања места боравишта и одузети су им пасоши. Подсетимо, Друго општинско тужилаштво подигло је, 1. јула, оптужницу „због помоћи учиниоцу после извршен кривичног дела” против Јова Ђога, Саше Бадњара, Борислава Ивановића, Предрага и Станка Ристића, Љиљане Васковић, Ратка Вучетића, Татјане и Бојана Васковића и Марка Лугоње. Како се наводи у оптужници, они су „у продуженом трајању” крили и на друге начине помогли да Младић не буде откривен, иако су знали да је тужилац Међународног кривичног суда за бившу Југославију против њега подигао оптужнице за 15 кривичних дела. Почетак суђења „Младићевим јатацима” заказан је за 25. октобар. Њима, по закону, прети казна од осам година затвора.

Ипак, поставља се питање шта је у ствари циљ српских власти, да дођу до Младића, или да суде наводним јатацима како би замазали очи Хашком трибуналу.

Према нашим изворима МУП и БИА не знају где се налази Ратко Младић.

Хашки притисци се настављају, тужитељка Карла де Понте је поново почетком овог месеца стигла у Србију, а новинарски род и српски хероји испаштају.

Србија 2056. године



Директори здравствених установа демонстрирају необичан начин руковођења

„Менаџери”

Министар здравља Томица Милосављевић, објашњавајући критеријуме којима се руководи постављајући челне људе бројних здравствених установа широм Србије на место директора, често је, као разлог, наводио да је реч о „менаџерима” и да им стручни ауторитет није неопходан.

Занимљиво је да је огромна већина тих руководилаца у статусу в. д. директора, неки и више година, чиме је, према правном тумачењу, прекршен Закон о раду. Наиме, дозвољено трајање статуса в.д. директора износи само шест месеци. Након тога, закон тако налаже, мора се поставити стални директор.

Нажалост, министар нема времена.

Протеклих дана је најавио инвестиције од 351 милион евра. Кредита, шта друго. Ко ће да их враћа, мање га интересује.

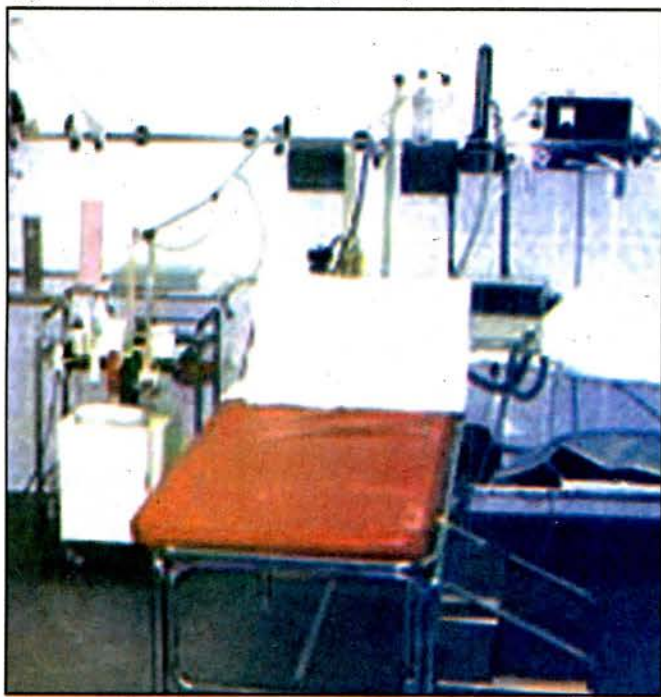
Широм Србије, из дана у дан, министар, као генерални менаџер целокупног здравства, отвара грађевинске и друге радове у здравственим установама, пушта у рад скенере, апарате за ултразвук, магнетне резонанце...

Пут у Европу је отворен. Да ли и до бољег здравља нације? Тешко.

У међувремену, в.д. директори, жртве варљиве наде да ће једног дана ипак бити именовани за праве директоре, за стално, „тренирају строгоћу”.

Мало на пацијентима (исцрпљујуће чекање по ходницима установа горе је него у време Слобе, а ту су и листе чекања), мало на запосленима, пре свега на носиоцима посла, лекарима и сестрама.

Они који дуже памте, сетиће се да је Милосављевић у предизборној кампањи, кандидујући се да по други пут буде министар здравља, обећао да ће увести институтацију конкурса за избор директора у здравству.



Како тад, тако и сад, в.д. директоре, на његов предлог, поставља Влада. Конкурса нема.

Какви су нам в.д. директори („менаџери”), видели смо протеклих дана.

Пример в.д. директорке ДЗ Стари град, др Славице Коцић-Куцуловић, која је своју установу уписала у Гинисову књигу рекорда, врло је илустративан.

За други део јулске плате и први део августовске, в.д. директорка је била „широке руке”, поделила је плате стоматолозима од 0,75 до 800 динара.

То што је већина стоматолога тог месеца имала завидан број пацијената и, према постојећим евиденцијама, зарадила чак и преко 100.000 динара, овог „менаџера” није занимало.

Усмено, али и писмено (!!!) изложила је критеријуме на основу којих њен правник обрачунава плату, не наводећи било који важећи правни акт на који се њена одлука ослања.

Одбила је да разговара са званичним представницима Синдиката, назвала их „нерадницима”, запретила отказима, за сваки случај, писмено је упозорила да, као сваки демократски изабрани челник, забрањује било какву комуникацију са медијима (????!!). То није све. Позвала је главног уредника београдског недељника и припретила да ће га тужити за текст који је објављен. Ништа није тачно, тврдила је, чак ни фотографија платне листе на којој се види колика је плата. Толику никада није примио ниједан стоматолог на планети.

Додуше, јесте у ДЗ Стари град!

Представници Синдиката нису били кооперативни. Директорка (у стручним круговима попутоно анонимни педијатар), рекла је да стоматолози морају да зараде за – плату сестре, потрошни материјал, комуналне трошкове, резервне



делове, помоћне службе, па ако нешто остане, могу се надати плати. Стоматолози нису седели скрштених руку. Пријавили су „случај“ инспекцији рада, потом се обратили надлежнима, највишем државном руководству, медијима. Упозорили су да потрошни материјал не може ДВА пута да се плаћа, једном из средстава Фонда, а други пут из њихове зараде. Потом су затражили и да им се стави на увид где је и у које намене потрошено 75 милиона динара (904.000 евра), које је општина Стари град из свог буџета издвојила за обнову и набавку опреме за ДЗ, као и шта је са донацијом за санацију мокрих чворова на петом и шестом спрату зграде, у износу од 11.750.000 динара (143.000 евра). Дакле, како је утрошено, ни мање ни више - милион евра!

Зар је за сређивање WC-а потребно 140.000 евра? Пре две године лабораторија је већ сређивана. Зашто се сада сређује поново?

Министарство је углавном настојало да се не меша у свој посао.

Заменик министра је дао неколико изјава новинама, али ништа се није променило. Задржало је успешног „менаџера“.

Најновија афера везана за рад Хитне помоћи открила нам је још једног успешног „менаџера“ у здравству.

В.д. директор хитне, др Борко Јосифовски, да побољша положај установе на чијем је челу, склопио је уговор о „донацији“ са Јавним комуналним предузећем „Погребне услуге“. У протеклом периоду на рачун Хитне помоћи предузеће „Погребне услуге“ уплатило је 1.800.000 динара.

Синдикални активисти дошли су до тог уговора. Уз то, сматрали су да смањење броја екипа са 26, на 16, угрожава рад ове значајне здравствене установе.

У свету је стандард – једна екипа хитне помоћи на 25.000 становника, а са овим бројем, Београд на 140.000 људи има само једну екипу хитне помоћи.

Међутим, „менаџеру“ је изненада прорадило памћење. Оптужио је колеге да су лишили живота 49 људи, не примењујући реанимацију, као и да су у „дилу“ са погребним предузећима. Пре „побуне“ синдикалаца није сматрао да, уколи-

ко постоје докази, треба да обавести полицију, инспекције, Министарство, истражне органе, струку...

Необичан начин руковођења установом која има посебно место у здравству и највиши степен одговорности.

Док истрага траје, није упутно давати било какве оцене и коментаре.

Пацијенти имају свој коментар на сва ова збивања. Све чешће дочекују лекаре ружним речима, али и претњама.

„Менаџери“, засад, остају недодирљиви.

Да ли ће и када „генерални менаџер“ здравства, министар здравља др Томица Милосављевић одлучити да, као што је ономад обећао, уведе конкурс за избор директора, па да и струка и запослени кажу шта мисле о кандидатима, или ће, по добром старом обичају, сачекати да се и најновија афера слегне и заборави оног тренутка када је „затрпа“ нека нова афера, са неким другим „менаџером“.

Р. В. С.



Српска радикална странка поднела кривичну пријаву против Драшковића због кривичног дела лажног представљања

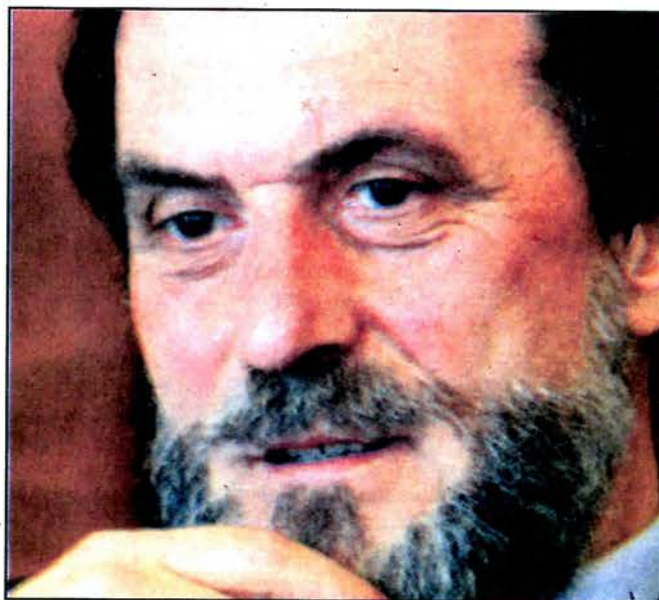
Лажни министар Шћепан Мали

Српска радикална странка поднела је Републичком тужиоцу кривичну пријаву против Вука Драшковића због извршења кривичног дела лажног представљања. Како се наводи у пријави, Вук Драшковић, познат као председник Српског покрета обнове и супруг Данице Драшковић, након распада Државне заједнице, још увек се представља као министар спољних послова, иако, према одредбама Устава Републике Србије и важећим законима, као државни орган не постоји Министарство спољних послова. Ако не постоји Министарство спољних послова, онда апсолутно сигурно свако, иоле разуман, може лако да закључи да не може да постоји министар спољних послова као државни функционер који руководи радом тог министарства.

То што је свакоме лако да закључи јавило се, међутим, као непремостива препрека за окривљеног Вука Драшковића, али и велики проблем за државу. „Он је под страшним притиском и наговором супруге Данице Драшковић себи утувио у главу да је министар спољних послова Републике Србије, а не обичан грађанин кога не штити имунитет”, истиче се у кривичној пријави.

Српска радикална странка наводи да се докази за то што је „окривљени себи утувио у главу” налазе на сваком кораку. Готово да нема дана да се на страницама дневних листова не појави информација или чланак у коме се Вук Драшковић највљује и лично представља као министар спољних послова. Такође, на званичној интернет презентацији Министарства спољних послова Републике Србије (иако ово министарство не постоји) налазе се подаци о лажном представљању. Поред биографских података: датума рођења, података о школовању, Драшковићевом књижевном и политичком раду, презентацију „краси” фотографија председника Српског покрета обнове и напомена, вероватно за неупућене, да је то министар спољних послова. „Мада је слика из млађих дана, окривљени и данас овако изгледа, јер је навикао да успешно користи боју за косу познатију под шифром „колестон бр. 4”. Као што може да се примети, сви нормални при представљању наводе да су рођени у неком месту, а окривљени за себе тврди да је рођен у Србији. Дакле, окривљени признаје да није способан да се оријентише у простору не само због стеченог синдрома месијанства, већ и зато што државу Србију доживљава као једну катастарску парцелу од неколико ари”, наводи се у кривичној пријави.

Иначе, поменути презентацију допуњују информације о говорима и интервјуима председника Српског покрета обнове и супруга Данице Драшковић, у својству непостојећег министра спољних послова. За оне жељне информација, којима су на нос изашла наглабања и ставови државних званичника, овај сајт заиста представља новину и корисну ствар, јер горуће проблеме и државну политику Србије, могу да упознају из угла једног обичног грађанина Србије, човека из народа, који, с друге стране, за себе тврди да је министар и то онај спољни. Тако из његових говора и интервјуа, грађани могу да сазнају шта је државна политика, а да при томе немају разлога да буду резигнирани и огорчени, зато што им неко из власти попује и соли памет. Власт би, такође, требала да ода признање председнику Српског покрета обнове на пројекту лажног представљања. Огорчени народ



нема зашта да је криви, али и да се запита како ће да реагује када се тамо неки човек из Мале Моштанице (локација изабрана методом случајног узорка) представи као премијер. Неће ваљда њему ускратити то право, и низ реку бацити огромне количине новца и труда, уложене у кампање којима се грађани уче да се ова влада залаже за равноправност и толеранцију. Ако се толерише такво понашање председника Српског покрета обнове и његове супруге Данице Драшковић, онда се ваљада мора толерисати и неки нови лажни министар. Пред законом су сви једнаки.

Неисцрпној листи доказа о лажном представљању, Српска радикална странка додаје и податак да је Вук Драшковић, лажно се представљајући као министара спољних послова Републике Србије, 23. јуна потписао Протокол о успостављању дипломатских односа Републике Србије и Републике Црне Горе на нивоу амбасада. „Неспорно је да је окривљени дипломирани правник, барем се тако представља, и да му мора бити добро познато како је уређена власт по Уставу и важећим законима. Неспорно је и да окривљени није изабран у Народној скупштини Републике Србије за министра и да је то познато свима у земљи и иностранству, а нарочито окривљеном, као дипломираном правнику, и, судећи по аутобиографској реклами, великом борцу за поштовање закона и за демократију. Дакле, окривљени се свесно и намерно представља и глуми министра спољних послова Републике Србије”, истиче Српска радикална странка у кривичној пријави.

Улазећи у даље разматрање случаја лажног представљања председника Српског покрета обнове и његове супруге Данице Драшковић, наилази се на зачарани круг обмана, превара и лажи, поготово ако смо већ утврдили да постоји интернет презентација непостојећег министарства и непостојећег министра. Мада је на свим снимцима репортажа са седница Владе Републике Србије, од 5. јуна, „окривљени” јасно препознатљив као учесник у раду Владе, на званичној интернет презентацији Владе ни окривљени, ни Министар-

Неисцрпном репертоару користи и интереса које супруг Данице Драшковић остварује лажним представљањем, Српска радикална странка додаје и штету коју наноси грађанима и Републици Србији. „Због окривљеног се држава брука у свету, јер сви знају да окривљени није министар спољних послова, па га готово са сажаљењем примају у посету и једва чекају да оде. Добро им је познато да окривљени осим себе, уз велике резерве, може да представља једино своју супругу, али под условом да, по њеним критеријумима, у међувремену нешто не забрља, па због тога ризикује батине када се врати кући. Успут, окривљени непрекидно клевете и никоме није јасно да ли против окривљеног може да тражи сатисфакцију пред судом”.

ство спољних послова нису представљени. „Наравно, то не треба да представља забуну, јер је и Влади јасно да не може да пружи имунитет окривљеном који се лажно представља и због њега не жели да упада у још већи криминал. Због обезбеђења неке већине, Влада је приморана и пристаје да трпи окривљеног, који се лажно представља. Лажно представљање окривљеног као службеног лица уз знање власти, најгора је могућа реклама за Србију у иностранству. Окривљени свакодневно чини штету држави Србији и њеним грађанима, а себи корист од нематеријалне до материјалне”, истиче се у кривичној пријави.

У пријави се затим набрајају користи које супруг Данице Драшковић прибавља за себе лажним представљањем. „Једино тако може и даље да опстане на месту председника СПО-а, мора да буде на вишој државној функцији, макар се и лажно представљао. У односу на министре из СПО-а, који су, за разлику од окривљеног, изабрани у Народној скупштини, он бесплатно, о државном трошку, путује у иностранство, а воли да путује и да се у иностранству представља да је неко и нешто. Воли да се слика и да његове слике буду објављене у новинама и на телевизији, где, лажно се представљајући, доводи у заблуду медије који прате његове активности, представљајући их јавности као званичну ак-

тивност непостојећег министра спољних послова. Захваљујући лажном представљању, у прилици је да се хвали код комшија, рођака, пријатеља, и нарочито супруге, да је државни функционер од кога зависи да ли ће сутра бити живота у Србији и региону, чиме задовољава јасно изражену потребу да свуда буде месија”.

Српска радикална странка у кривичној пријави истиче да је „окривљени” непремостив проблем за државу, јер је лажним представљањем подјармио власт и све грађане који су постали заточеници његове сујете „која је можда подигнута на ниво патологије”. С друге стране, Српска радикална странка страхује и наглашава да „постоји опасност да одмах по сазнању за кривичну пријаву окривљени причини несавесно велику штету. Наиме, да би задовољио те унутрашње пориве, који га приморавају да се лажно представља, у стању је да потпише све и свашта и да грађанима и држави превали терет са којим би се суочавале генерације”.

Иначе, Кривични закон за лажно представљање предвиђа новчану казну или затвор од једне године. Кривична пријава због лажног представљања, према највама српских радикала, биће поднета и против Зорана Станковића, који се лажно представља као министар одбране.

Р. В. С.

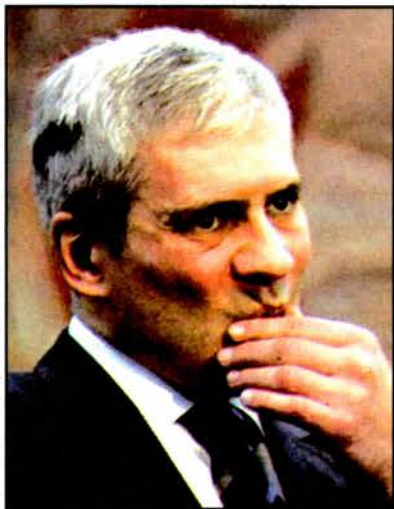


Постали смо тројка

Ту „демократску“, и „проевропски“ настројену Србију, Уједињене нације, варовали или не, третирају као број. Наиме, у то се уверио и сам султан од Брунеја, Борис Тадић, када је недавно боравио у поменутој организацији. Видео је да смо на мапи Уједињених нација земља под бројем 3, без имена. Чудно или не, али тек да се зна на поменутој мапи место су нашли Сан Марино, Монако, Малта, Лихтенштајн и остале велике европске силе, док су све државе Балкана обележене бројевима. Тако испаде да је Борис Тадић за говорницом представљао земљу број 3, и у име нас, нације тројкаша (вероватно по Салету Ђорђевићу), изнео је ставове шта тројкаши очекују по питању Косова и Метохије. Чудно је да никакав протест од нашег султана није уследио, али с обзиром да је њему било важно да се слика пред камерама и да остане забележено како је ето, његово величанство, говорило у УН, протест нисмо могли ни да очекујемо. Тако је наш султан, по ко зна који пут, понизио Србију, али је уздигао тројкаше. А тројкаши су му и аплаudirали. Вук Драшковић, Вук Јеремић и још понеко из свите која је ишла са њим. И можда је у праву Борис Тадић у једној својој констатацији. Србија је заиста подељена држава. На оне достојанствене људе и на његове тројкаше.

Изађеш, уђеш и готово

Одавно Србија није имала такве преваранте у својој власти као што су то мрачни Млађанови јуришници на финансијски сектор из Г17 плус. Наиме, у склопу предизборне кампање, која је увелико почела, Динкић је, заједно са својим пајтосима, одлучио да напусти Владу и Скупштину, али да практично Г17 остане до краја мандата на својим позици-



јима. Да се Власи не досете, досетио се Предраг Марковић да, док се референдум о новом уставу не заврши, нема скупштинског заседања, а самим тим нема ни изласка Г17 из скупштинских клупа, јер свакако, после референдума, идемо на изборе. Влада, оваква каква је, издржаће још два месеца и мирна Бачка. Није могао Ђовани да одбије искрену понуду Коштунице да му помогне око започетих послова. Тако је Динкић изашао, али заправо је остао у Влади до краја мандата. Тај велепотез и преварантска активност Г17 плус може се подвести под паролу „изађеш, уђеш и готово“. На тај начин, мађионичарским изласком, али заправо остајањем у влади, још два месеца минимум, функционери Г17 плус несметано ће моћи да пљачкају наше паре. Ипак, можда је овакав потез Динкића добар показатељ да преваранте и не погледате на гласачком листићу, Једноставно, када видите Г17 плус замислите да то не постоји. А и истраживања показују да не постоје. Само наше паре одлаже тим непостојећим људима у џепове.

Криза идентитета

Има ли нешто горе од тога када политичар заборави да је обичан грађанин, па умисли да је министар. Нажалост, Србија има двојицу таквих који, из ко зна ког разлога, не пуштају наше спољне послове и још увек уставом неутврђену војску на миру. Обојица су умислили да су министри, а да их заправо нико на то место није ни поставио. Што је најгоре, седе на седницама Владе, издају наредбе, одлучују о важним питањима по нашу дипломатију и спољне послове, представљају нам државу у свету, а да их нико није овластио да то раде, и за све то никоме не полагају рачуне, а примају плату. Када им лепо саопштите да нису министри, они се дуре, јер су ваљда навикли да буду на државној сиси и тешко им је да се врате у оквире обичног света. Када могу Драшковић и Станковић тако да се понашају, па што не бисмо могли ми, обични смртници да пробамо то исто? Директно са улице да уђемо у владу и кажемо од данас смо ми министри. Ево и могу маленкост њу предложити за председника владе. Реално гледано, гледајући Драшковића и Станковића, схватам да Наполеони, Цезари, Обреновићи, Карађорђевићи и сви остали који су у душевним болницама по Ковину и Вршцу заправо уопште нису блесави. Или би можда било боље да им се тамо ускоро придруже Вук Драшковић и Зоран Станковић.

Снабдевање горивом Војске Југославије



Драган Тодоровић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке у разговору за „Велику Србију” истиче:

Власт фабрикује лажи ПРОТИВ ПОЛИТИЧКИХ ПРОТИВНИКА

Разговарала: Марина Томан

Непосредно пре заседања Републичке изборне комисије, која је требала да потврди мандат републичком посланику Драгану Тодоровићу, Српска радикална странка и њен председник Извршног одбора нашли су се у центру медијских збивања. Медији су данима цитирали изјаве функционера Г17 и Демократске странке, који су тврдили да се тиме шаље порука грађанима Србије, како сваки посланик може да уради шта год хоће, јер може имунитетом да се одбрани. При томе су се позивали на кривичну пријаву из 2003. године, одбачену у мају ове године, и застареле осуде са почетка деведесетих година.

„Не постоји тежа увреда него некога лажно оптужити и при томе давати лажне информације због чега се то ради, као што је овде случај”, тврди Тодоровић. Он напомиње да се политички монтиране оптужнице, које служе за прогон политичких неистомишљеника, извлаче из фиока и користе за неосновано блажење Српске радикалне странке и њених функционера. Разлог за такво понашање проналази у паници која је завладала у редовима Демократске странке и инструкцијама Америке, по којима рејтинг Српске радикалне странке мора да се обори по сваку цену.

• **Како објашњавате медијску кампању усмерену против вас?**

– Повод за ову медијску кампању против мене је мој прелазак, као посланика, из Скупштине бивше Државне заједнице Србије и Црне Горе у Скупштину Републике Србије. Овај прелазак су јавности, крајње злонамерно, поједина средства јавног информисања представила да ја то чиним због посланичког имунитета, да бих избегао кривични прогон у Другом општинском суду у Београду. У ту сврху је злоупотребљена чињеница да је Друго општинско јавно тужилаштво у Београду, након доласка на власт ДОС-а, примило крајње неаргументовану кривичну пријаву Министарства финансија против мене због кривичног дела несавесног рада у служби. Поступајући по овој кривичној пријави, Друго општинско јавно тужилаштво и Други општински суд су се истакли и по незнању, и по злонамерном поступању, јер су извршавали налоге политички обојених шефова у суду и тужилаштву.

• **О каквој кривичној пријави је заправо реч?**

– Године 2002, када се назирало потпуни распад ДОС-а, када је афера сустизала аферу, закључено је да је потребно да се јавно мњење усмери на неког другог, а на кога би ако не на Српску радикалну странку и њене чланове. Замисао је била да се, по сваку цену, пронађу било какве чињенице које би могле да нанесу штету виђенијим члановима Српске радикалне странке.

Министарство финансија унајмило је око седам војних пензионера, који су добили задатак да заређају по министарствима у којима су претежно били представници Српске радикалне странке. Пошто нису могли да пронађу ништа што би могло да се подведе под законску, па чак ни моралну одговорност, кренули су да фабрикују доказе. Подизали су

кривичне пријаве за ствари које ни по каквој основи нису могле да се процесуирају.

У то време у општинама је била афера са једним потпредседником владе, наводно због покушаја силовања или сексуалног узнемиравања, други потпредседник је ухапшен на делу, са америчким шпијуном, а на површину је испливала и малверзација у вези асфалтирања путева, у коју је било умешано Министарство саобраћаја, уз благослов Зорана Ђинђића. Једноставно, афере су биле многобројне и требало је јавност убедити како су и радикали, док су били на власти, злоупотребљавали положај и чинили кривична дела.

Пријава се односила на наменско трошење средстава, која су се убирала по уредби Владе Србије из 1994. године ради безбедног одвијања железничког саобраћаја. Тврдили су да су од тих пара куповани кадровски станови, а новац трошен за репрезентацију. Пријава је, касније, у потпуности одбачена.

Иначе, планирали су да ме, одмах по одузимању имунитета у Скупштини Србије и Црне Горе, ухапсе. Слика мог хапшења, данима би се вртела у свим медијима, обилазећи целу Србију. Рачунали су да ће тако да смање постојеће незадовољство против њих.

• **Тврдите да је истрага имала низ пропуста?**

– Пронашли су заменика јавног тужиоца, Бранка Стаменковића, који, не само што је злоупотребио службени положај, већ може да се оптужи за несавесан рад у служби. За оно зашта ме је оптужио могу да кажем да је заиста егземплар. Заменик тужиоца Бранко Стаменковић је, по наведеној кривичној пријави, поднео захтев за спровођење истраге против мене Другом општинском суду, иако је претходно требало, како закон налаже, да од Скупштине СЦГ тражи одобрење за кривично гоњење. Приликом саслушања код истражног судије Драгана Нешића, ја сам ставио до знања да сам посланик и да се не позивам на имунитет. Након тога, јавни тужилац обраћа се Скупштини СЦГ ради добијања одобрења за моје кривично гоњење и чини недопустиву ствар, уз захтев за одобрење кривичног гоњења, Скупштини шаље копију захтева за спровођење истраге, која између осталог, садржи и моје личне податке, међу којима су и подаци о томе да ли сам осуђиван, па су ови подаци постали доступни најпре свим посланицима, а затим, преко медија, и најширој јавности.



Иако се ради о брисаним осудама, а јавни тужилац и његов заменик су то морали знати, јер сваки приправник у суду и тужилаштву зна да су подаци из казнене евиденције сваког лица доступни само полицији, суду и тужилаштву. Могли су да се распитају како се тражи одобрење за кривично гоњење. Сигурно не тако што се Скупштини шаље копија захтева за спровођење истраге, већ се у допису, у пар реченица, опише шта се кривичном пријавом лицу ставља на терет. Међутим, овакав поступак је имао за циљ само једно, а то је да се преко мене, као високог функционера Српске радикалне странке, првенствено нанесе штета самој странци смањивањем њеног угледа у народу.

Иначе, ја сам против дотичног заменика јавног тужиоца поднео кривичну пријаву за злоупотребу службеног положаја. Тражио сам два пута кривичне истраге против њега као и да се провери његово имовно стање и изврши психијатријско вештачење пошто ме је оптужио за нека кривична дела, доделу нека два стана, у време када нисам био министар, јер након 5. октобра 2000, нисмо били у влади.

Такође, питам се како је могуће да 3. децембра, у другом дневнику, објаве да је против мене покренута кривична пријава, а она тек сутрадан, 4. децембра, имам прецизна сазнања о томе, стигне у тужилаштво?

• На шта се односе те пресуде донесене почетком деведесетих година?

– Једна се односи на саобраћајни удес у коме сам био један од учесника. За то сам осуђен на три месеца, условно на годину дана.

Друга осуда такође датира са почетка деведесетих година. Тада сам био одговорно лице у једној аутопревозничкој задрузи у којој је референт накнаду за одрађен посао платио преко омладинске задруге. Због тога сам ја, као одговорно лице, осуђен на три месеца, условно на годину дана.

• Да се вратимо на 2002. годину. Вама тада имунитет ипак није скинут?

– За њих је било изненађујуће што нису успели да ми одузму имунитет. Одбор за мандатно-имунитетска питања је предложио да ми се одузме имунитет, међутим, то није изгласано. Тада сам за скупштинском говорницом, поред тога што сам рекао да се не осећам кривим и да се не позивам на имунитет, изјавио да је ово политички монтиран процес који служи за прогон политичких неистомишљеника. Из Србије је за скидање имунитета гласало 46 посланика, један од њих био сам и ја иако сам знао да је то минимална већина. Свесно сам гласао за одузимање свог имунитета јер сам знао да апсолутно нисам крив. Међутим, посланици из Црне Горе, када су саслушали моје излагање, одлучили су да се у то не мешају и да не гласају. Шефа одборничке групе ДПС, СДП Црне Горе одмах су позвали да им објасни зашто нису гласали за одузимање имунитета, а он им је рекао да по његовој процени то нема никакве везе са кривичним делом, већ са политичким прогоном и да је паметније да се у то не мешају. Мићуновић, који је тада председавао Скупштинском, није могао да схвати да је њихов сценарио пао у во-

ду. Начисто се изгубио, па је чак тражио да се поново гласа, али сада о враћању имунитета иако ми он није ни одузет.

• Кажете на томе се завршило. Међутим, пре извесног времена, због поменутих кривичних пријава поново сте били у жици јавности?

– О томе се уопште није говорило до пре двадесетак дана, када су за скупштинску говорницу повремено почели да излазе посланици Г17, а између њих и „жутих“ се води мртва трка за титулу највећих криминалаца у земљи, и да спомињу поменути кривичну пријаву. А све је почело када је Српска радикална странка желела да се слободан мандат, након смрти нашег посланика Мирослава Недељковића, додели мени. Они су тврдили да је једини разлог за то да стекнем имунитет и да се заштитим од кривичног гоњења. Иначе, ја скоро четири месеца нисам био посланик и суд је веома лако могао против мене да покрене спор као и против свих осталих грађана.

• Ипак, изјавили сте да нећете да тужите медије због изношења неистина, већ државу?

– Рекао сам да нећу да тужим новине и Б92 због клевете, већ државу зато што је злоупотребила своје органе, пре свега тужилаштво, за политички прогон. Сматрам, ако вас уједне пит бул да не треба тужити пит була, него треба тужити газду. А на телевизији Б92 су дресирани новинари који су спремни да уђу у овакве послове, како би, без обзира на цену, блатили Српску радикалну странку.

• Да ли ово посматрате као један у низу напада на Српску радикалну странку?

– „Жути“ на сваки начин покушавају да облате Српску радикалну странку. Пре три месеца, када су у медијима објављени резултати истраживања јавног мњења, по којима смо дупло јачи од Демократске странке, ишли су на брифинг код Американаца у Сегедин. Добили су инструкције на основу којих су сковали план како би, не бирајући средства, оборили рејтинг Српске радикалне странке. Кренуће свим средствима на нас, сејаће лажи. Између осталог, у Београду су почеле да излазе новине које се деле бесплатно, а помогао их је град Београд. Покушавају на све начине да дођу до читалаца који би им поклонили поверење. Нешто слично је урађено у Бугарској и у осталим земљама у окружењу. Предводник у том блаћењу је телевизија Б92, чиста шпијунска телевизија којој ништа није свето. Они, за рачун Американаца обављају најпрљавије послове. У то се укључио и дневни лист „Прес“ који је под диригентском палицом Драгана Ђиласа.

• Како ће на те лажи реаговати Српска радикална странка?

– Ако сам за ових шеснаест година, колико сам у политици, нешто научио, то је онда она народна изрека: –У лажи су кратке ноге, без обзира што знам да свако ко потпадне под тај жрвањ, то тешко подноси и да је то велики проблем. Ми ћемо то издржати. Они креирају те прљавштине о нама, јер су свесни да су немоћни да Српску радикалну странку победе у равноправној борби.

Неистинама на политичке противнике

„Јавности се свакодневно презентују неистине и свесно се од ње крије да је јавни тужилац, после спроведене истраге, одустао од кривичног гоњења против мене, 7. марта ове године, јер није могао да прикупи ниједан доказ о наводно извршеном кривичном делу, иако се својски трудио. Да цео случај има политичку позадину, у циљу доношења штете Српској радикалној странци преко њених функционера, доказује и чињеница да од истражног судије, Драгана Нешића, никада нисам добио решење да је против мене обустављена истрага. На мој захтев, 28. јуна добио сам само обавештење да је јавни тужилац одустао од кривичног гоњења, али не и решење. Интересантно је да су два лица, која су заједно са мном била обухваћена захтевом за спровођење истраге, бивши министар Ратко Марчевић, такође из редова Српске радикалне странке и тадашњи генерални директор железница Живорад Максимовић, добили то решење још у мају“, истиче Тодоровић.

„Транспарентно” тајно

- И поред чињенице да је донет Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, државни органи га уопште не поштују. Министар Велимир Илић „нема времена да доставља изражене информације, јер има преча посла”
- Пореска управа завршне рачуне о пословању друштвених предузећа сматра „службеном тајном”, а Трговински суд одбија сваки захтев уз образложење да информације о стечају над конкретним предузећем не могу да буду од јавног значаја. Општински судови и јавна тужилаштва достављају информације о кривичним поступцима, али уз селекцију у зависности од случаја
- Казнене одредбе због непоштовања закона се не примењују, јер Министарство културе и информисања, које је надлежно да врши надзор над применом закона, уопште нема формирану службу за надзор

Пише: Иван Нинић

У данашњој Србији, у којој су на власти шифроване организације и у којој је најразвијенија грана привреде криминал, тешко је доћи до праве информације у вези са радом властодержаца. И поред чињенице да је у новембру 2004. године донет Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, пут до добијања званичне информације је тежак и траје дуго. Европа је, као и увек до сада, издејствовала да овдашња танка владајућа коалиција донесе овај закон као један од услова за улазак у Европску унију. Међутим, Србија је земља у којој законодавци донесу закон, али његова примена није обавезујућа. Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја је донет у новембру 2004. године, али је институција републичког повереника почела да функционише тек 1. јула 2005. године. Тесна скупштинска већина је изабрала повереника, а да при томе Влада пуних седам месеци није могла да обезбеди канцеларију, нити да формира службу повереника. Када је то коначно урађено и када је институција повереника почела да функционише, настали су сукоби. На једној су страни обични грађани и новинари, а на другој државни органи и бирократски апарат.

Пут до званичног добијања информације није нимало једноставан у данашњој Србији, у којој су на власти „демократе” које се тобоже залажу за „транспарентност”. Многи државни органи сматрају већи број информација „службеном тајном”. Тајним се сматрају управо информације које у јавности могу да компромитују сам орган и државне функционере. Тако се завршни рачуни, трошкови мобилних телефона, трошкови репрезентације, трошкови путовања, чланства и зараде у управним одборима и сличне информације најчешће, супротно закону, проглашавају за „службену тајну”.

Надлежнима у Министарству финансија је дуго требало да коначно схвате шта представља информацију од јавног значаја. У конкретним случајевима, када тражилац од Министарства финансија тражи копије записника о извршеној контроли буџетских установа, тешко може доћи до њих без интервенције повереника. Записници о буџетској контроли, које су сачинили буџетски инспектори приликом контроле буџетских установа, према тумачењу повереника, спадају у



информације од јавног значаја. Записник, односно службена белешка као таква треба да буде доступна јавности. Ни Министарство просвете и спорта се није баш прославило у одговорима на захтеве за приступ информацијама. Много је времена било потребно да се дође до тражених информација из области образовања, које су се тичале финансија. Записници интерних контрола Министарства просвете дуго нису били доступни јавности.

Надлежни у Дому ученика средњих школа „Београд” никада неће схватити шта је то информација од јавног значаја. Ова установа без интервенције повереника није расположена да достави информације о броју службених мобилних телефона, њиховим рачунима и другим подацима. Директор

Дома ученика средњих школа „Београд”, иначе доктор правних наука, донео је решење о одбијању захтева за приступ информацији, када је тражилац тражио фотокопију дипломе о вишој школи једног запосленог радника. И поред основане сумње да је та диплома фалсификат, руководилац органа јавне власти одбија захтев тражиоца, уз образложење да вређа право на приватност лица на кога се информација односи. Такође се дешавало да орган јавне власти одбије захтев за приступ информацији због тога што га је поднело малолетно лице, односно лице са навршених 17 година.

Пореска управа Републике Србије сматра „службеном тајном” годишње завршне рачуне о пословању државних предузећа, док Народна банка Србије, односно Центар за бонитет, одбија захтеве када се тражи копија завршног рачуна, уз образложење да та информација не подлеже Закону о приступу информацијама од јавног значаја. Циљ Народне банке јесте управо да те податке из регистра изда тражиоцу, али на основу својих прописа и да за ту информацију наплати износ од 1500 динара као таксу. Када је реч о информацијама које се траже из Министарства за капиталне инвестиције, министар Илић има одговор. Недавно је у медијима Велимир Илић изјавио како „нема времена да издаје информације од јавног значаја, јер има преча гласа”.

Агенција за привредне регистре је један од многих органа у којима влада „хутање администрације”. Вероватно још увек нису информисани да је донет закон и да су у обавези да доставе тражене информације. Међутим, када тражилац информације оде лично у Агенцију за привредне регистре, буде уцењен да уплати таксу од 720 динара како би добио тражене информације. Овакво условљавање је супротно Закону о слободном приступу информацијама. У Агенцији за приватизацију, лице које је овлашћено за давање информација од јавног значаја „техничком грешком” нема увид у тражене информације и због тога касни са одговором.

Трговински суд у Београду одговара на захтеве за приступ информацијама, али у зависности од расположења и воље. Заменик Трговинског суда обично се вади на чињеницу да му за одговор „треба нешто више времена, како би прибавио неопходне информације”. Када исте кне продуже ни законски рок од 40 дана, Трговински суд одговара да се одређене информације сматрају службеном тајном, а неке информације више не поседује. Трговински суд решења којима одбија захтеве тражиоца обично образлаже на смешан начин. У образложењима се, између осталог, наводи да информације о стечајним поступцима над друштвеним предузећима никако не могу бити информације од јавног значаја. Стечајне судије нису расположене да дају информације о висини трошкова које наплаћују стечајни управници, нити достављају информације о продатој имовини предузећа која су у стечају.

За непоступање по захтевима свакако је неопходна интервенција повереника. Општинска, окружна и јавна тужилаштва траљаво, споро и непотпуно достављају информације. Управо органи који треба да штите законитост не поступају по закону, па онда није ни чудо што је стање у држави овакво какво јесте. Још један од органа који не поштује закон јесте и БИА, где је у конкретном случају тражилац тражио информацију о броју лица која је БИА прислушкивала у току године. И поред чињенице да је повереник оценио да је то свакако информација од јавног значаја, БИА такву информацију не жели да учини доступном.

Државни органи имају обичај да пропусте законски рок од 15 дана и да не одговоре на поднети захтев. Надлежни реагују тек након подношења жалбе поверенику и интервенције или налога повереника да се информације доставе. Тај



поступак дуго траје, али је за сада једини пут добијања информације. Колико се закон поштује и колико органи достављају информације у року, говори податак да је служба повереника за непуних 10 месеци обрадила преко 700 жалби. Од 151 решења, којима је наложено органима да доставе информације, извршено је 137, док 15 решења није извршено. Решења нису извршили: Министарство унутрашњих послова, ОУП Лесковац, Генерални инспекторат, Трговински суд, Виши трговински суд, ППТ, Друго општинско тужилаштво и друга јавна предузећа и органи. Најчешће тражене информације односиле су се на располагање буџетским средствима. Тражене су и информације у вези са јавним набавкама, платама и бројем запослених, међународним и домаћим пројектима, судским споровима и сл.

Извештаје о спровођењу Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја били су у обавези да доставе поверенику сви државни органи који подлежу овом закону. Сва министарства су то урадила у року, осим, наравно, Министарства за капиталне инвестиције. Од укупно 30 окружних судова, у року је извештаје доставило само њих 17. Од укупно 138 општинских судова, само их је 38 у року доставило извештаје. Од 140 органа за прекршаје у Србији, само су 3 доставила извештај у року. Од 173 општине у Србији у року је извештаје доставило само 84. Обавеза државних органа је и објављивање информатора о раду. Информаторе о своме раду поједини органи су на веб сајтове ставили са великим закашњењем. Информације из информатора су кројене по вољи и жељи органа и функционера који руководи тим органом. Тако, на пример, Министарство просвете у свом информатору објављује све трошкове и инвестиције у 2005. години, али не објављује трошкове репрезентације. Тек накнадним подношењем захтева за приступ информацији од јавног значаја може се сазнати висина тро-

шкова репрезентације, тако да цифра од преко 4 милиона, колико износе трошкови репрезентације Министарства просвете, није стављена у информатор са осталим трошковима и инвестицијама. Од укупно 140 органа за прекршаје, само су 2 органа објавила свој информатор о раду у утврђеном року. Од укупно 138 општинских судова информаторе је у року објавило само њих 15. Када је реч о општинама, од укупно 173 општине, информатор је у року објавило свега 19 општина. Сасвим је извесно да органи јавне власти масовно избегавају да поступе у складу са законом када су у питању информације од јавног значаја.

Да ни овај закон није донет у корист грађана, доказује чињеница да се не може упутити жалба поверенику на решења појединих државних органа. Жалба се не може изјавити на решење Народне скупштине, председника Републике, Владе Републике Србије, Врховног суда Србије, Уставног суда и републичког јавног тужиоца. Против решења ових органа може се покренути управни спор. Толико о транспарентности највиших државних органа, који такође подлежу овом закону. У одредбама закона су предвиђене казне за органе и одговорна лица уколико одбију да доставе тражене информације и учине сличне прекршаје. Висина казни се креће од 5000 динара за одговорно лице у органу власти, до 50.000 динара за орган јавне власти. Све је то законодавац лепо смислио, само једно није имао у виду, а то је чињеница да нема ко да врши надзор над спровођењем закона.

Законодавац је надзор над спровођењем овог закона доделио Министарству културе, које нити има службу за надзор, нити располаже кадровима који би евентуално вршили надзор. Овде је законодавац реч „информација“ третирао као да спада у област јавне информисаности, па што не би Којадиново министарство могло да врши надзор. Логично би било да надзор над спровођењем овог закона врши Министарство за државну управу, које иначе има и службу и кадрове за управни надзор. Последица овог пропуста јесте чињеница да је служба повереника Министарству културе доставила преко 220 предмета на које треба да се примене казнене одредбе, јер није поступљено по закону. Нажалост, у



Министарству културе неће казнити органе који нису поступили у складу са законом, јер немају способност да врше надзор.

Тежак је пут до званичне информације у „демократској Србији“, у којој је свака информација „службена тајна“ од личног значаја. Цабе је донет закон, ако га највиши државни органи не примењују.

(Аутор је ученик четвртог разреда Правно-биротехничке школе „9. мај“)

Изборна кампања



Коначно Српска листа

Пише: Владимир Ђукановић

Завршили су се још једни „избори“ у Црној Гори. Намерно реч избори стављам под наводнике, јер као и сви претходни и ови избори, овог пута по први пут у Миловој приватној држави, били су све само не избори. Ипак, и у таквим околностима, где у предизборном процесу опозиција није имала равноправне услове за кампању, српски народ у Црној Гори коначно је добио као лидера опозиције аутентичну српску опцију под називом Српска листа. За Српску радикалну странку од велике је важности успех ове коалиције, јер се после толико година прогона и малтретирања враћа у парламент. Имаће једног али вредног посланика. Дванаест мандата, колико је другопласирана Српска листа освојила под оваквим околностима, је несумњиво велики успех после покраденог референдума.

Но, да мало опишемо атмосферу пред изборе.

На таласу успешно покраденог референдума дон Мило и његови разбојници понашали су се крајње силеџијски и осино. Сама одлука парламента Црне Горе да се свим странкама за предизборну кампању подели 17.000 евра била је очигледно застрашујућа демонстрација моћи владајуће ДПС-СДП коалиције. Образложење за овај, више него диктаторски гест, било је да у буџету нема више пара, јер се све потрошило на референдумску кампању. Тако је опозиција морала да се сналази како је умела и знала да колико-толико парира монструозном државном апарату који је радио за Мила. Наравно, Ђукановићу и његовим пајтосима паре нису недостајале, а с обзиром да све у Црној Гори држе под својом контролом, нису морали ни да плаћају папрено скупе телевизијске термине за рекламирање, билборде, плакате и остали пропагандни материјал. Тако сте у Подгорици могли за све време кампање да видите шта значи до крајњих граница агресивна кампања. Можда однос у билбордима најбоље говори како је то изгледало. На десет билборда ДПС-СДП, долазио је један опозициони. Равноправно, нема шта!

Медији су на сличан начин демонстрирали оно што се могло видети на улици. Осим подгоричког „Дана“, који слови за опозициони, и донекле радиотелевизије „Елмаг“ сви, апсолутно сви остали медији били су под пуном контролом режима у Црној Гори. Практично, ДПС-у уопште није потребно да штампа своје страначке новине, када има дневни лист „Побједа“. О Радио телевизији Црне Горе боље да не трошимо речи, јер та телевизија је типичан пример Стаљинових медија током његове страховладе у СССР-у. Најгоре од свега је што баш ту телевизију Срби плаћају кроз порез, па је несхватљиво како то да 32 одсто грађана Црне Горе који се изјашњавају као Срби доживљавају преко те лажовизије такве бљувотине по српском народу којима би се и Анте Павелић поносио. Преко тог електронског билтена Мила Ђукановића, Срби су доживели да сваки дан слушају како су окупатори, издајници Црне Горе, како је Стефан Немања окупирао Дукљу и друге будалаштине уз монструозно афирмисање ставова измишљене дукљанске академије и фризера Јеврема Брковића.

Како би се осигурао за гласове, Мило Ђукановић је током целог предизборног процеса, заједно са својим саветницима и службом, ширио апатију код српског бирачког тела, а тамо где је то било потребно примењиване су и огољене претње. Преко својих чауша из државне службе ширио је причу међу Србима – ма што да излазим на изборе када ће Мило свакако да добије. Добио је референдум, ово ће бити



мачији кашаљ. У великој мери са овом причом је успео, али онај непоколебљиви део ипак је изашао и своју опцију, српску, лансирао је на друго место. Што се претњи тиче, ни оне нису изостајале. Наиме, ако радите у државној служби, рецимо полицији, уколико се не обавезете да ћете гласати за ДПС следи вам селидба из Подгорице у Плав, Рожаје, Плужине... Практично, остављајте породицу и одлазите у недођију да радите. Наравно и отказ је био један од метода уколико сте баш тврдокорни. Било је и куповине личних карата, што је иначе стара пракса у време избора у Црној Гори.

До ових избора, Мило је уживао у неактивности свог омиљеног Црногорца Пеђе Булатовића. Жарко је желео да му дотични поново буде опозиција и да он мирне душе спроведе у дело оно што је замислио. А замислио је да избаци српски језик из Устава, да укине одредбу о референдуму, да избрише варијанту да су Срби конститутивни народ у Црној Гори, да убаца у текст устава полицијску цркву Мираша Дедејића... Све су то биле његове замисли и мислио је – ићи ће то лако. Имаће Пеђу за опозицију, трговаће и биће све у реду. Међутим, Срби овог пута нису насели на превару. Гласали су за своју опцију која се није стидела да нагласи како је српска. Српска листа, на челу са Андријом Мандићем, Гораном Даниловићем и осталим лидерима Српске народне странке уз помоћ српских радикала добила је шансу да се бори за интересе српског народа.

И везаних руку, земунска општинска управа ради и гради

Пуном паром за Земунце

• У свим насељима живо и радно њред долазећу зиму: насијају се и асфалтирају улице, њриводе крају њројекти за школе, ѡревоз улази у насеља, зазвонили ѡрви ѡтелефони у Бусијама

Пише: Жана Живаљевић

Ао доношења новог државног Устава важећи Закон о локалној самоуправи и државној управи, којим је град Београд као један од пет градова (поред Новог Сада, Ниша, Крагујевца и Приштине) добио статус јединице локалне самоуправе, на снази је већ трећу годину. Шест пута је прошао рок, о који се „жута“ градска власт, покривена и по вертикали (политичким истомишљењем, интересима или „кохабитацијом“) оглушила, јер је максимално до 2004. године, или пола године по ступању на снагу овог законског акта, морала предложити посебан Закон о главном граду. Очекивало се да на било који начин Град регулише свој статус и положај у односу на 17 градских општина и обратно. Обавеза – мртво слово на папиру, никада није испуњена, а 17 прасади, међу њима и Земун, као оно у народу познато тринаесто, осташе сирочићи, слуге и просјаци у маћехинском дому. Аналитичари положаја градских општина у Београду с пуним правом тврде да су оне само месне заједнице за обављање пренетих послова и надлежности на локалу, за који им велики Град удели неку кинту.

Са описаним ингеренцијама и додељеним средствима (за плате, трошкове одржавања и материјалног пословања) градске општине, или месне заједнице Београда, доведене су у стопостотну зависност и немоћ да без Града ишта самостално одлуче или ураде на својој територији. Упркос ограничењима, земунска општинска управа, предвођена радикалима, у промењеним условима и релацијама остварује и наставља Шешелев подвиг из периода 1996-2000, када су српски радикали били на власти.

Септембар у Земуну протиче у знаку гредера, ваљка и машина за прављење асфалта. Школе завршавају јесење поспремање пред зиму. Обнављају се старомодне светилке, контејнери стижу у последњу забит комуне, а телефонска слушалица тамо где јој се нису надали постаје реалност.

Тражили и за грађане

Имајући пред собом списак приоритета који су исфилтрирале четири месне заједнице градске општине Земун, на основу мишљења и потреба грађана, општинска управа се, 24. маја 2006. године, обратила Градском секретаријату за финансије да јој додели средства за осам пројеката. Начелница земунске општинске управе Оливера Ивановић наглашава да су тражене инвестиције махом у интересу грађана. Ових дана, односно 29. августа – дакле четири месеца касније, стигао је одговор у виду решења, које је потписала заменица гардоначелника града Београда Радмила Хрустановић. Судећи према његовом садржају, редукован је за половину, односно половина захтева је одбијена.

Секретаријат за финансије није одобрио око 13 милиона динара, од чега за традиционалну културно-уметничку манифестацију „Лето на Гардошу“ – седам, која је ове године одржана потпуно у режији Земунске општине, без динара помоћи из Града. Београд је, иначе, до пре две сезоне, када је ДОС владао Земуну, подржавао и финансирао „Лето“, а радикалима заврнуо славину. „Лето на Гардошу“ одржано је по пети пут, и довело је најзапаженије и најквалитетније представе и програме, а конкурисало се благовремено за средства и код Секретаријата за културу – за манифестације 2005. године и у више наврата пред почетак „Лета“ и – ништа. Општинска управа је за покриће трошкова тражила седам милиона динара.

Манифестација је почела са малим закашњењем, али је зато у другој половини августа била једина у целом Београду, те је пете сезоне забележила рекордну посету из свих делова града. Требало би да некога буде срамота, али би тај исто тако морао да има образ да би могао да поцрвени...

Не знају за стид

Хрустановићка није потписала ни сасвим легитиман захтев за доделу средстава за завршетак радова на уградњу лифта у згради општине – 4. 125. 616 динара. Уговор који су о овом послу затекли радикали по преузимању власти био је крајње штетан, јер није обавезивао извођача да обезбеди пројектну и техничку документацију и дозволу за извођење радова. За сагласности надлежних енергетских, ватрогасних и осталих служби општина је накнадно платила, надајући се да ће радови бити настављени, близу 800 хиљада динара. У једном тренутку је постало јасно да је лифт у згради општине у ствари Скадар на Бојани и затражена је помоћ града Београда, Секретаријата за финансије, коју је овај одбио.



Нису одобрена средства ни за пројекат модернизације информационог система општинске управе, који кошта 1.548.000 динара, као ни за Град тричавих, а Земун поље изузетно важних 731.600 динара за израду главног пројекта уређења путног прелаза на прузи Београд – Шид – државна граница у насељу у којем би се на овај начин повезали аутобуски и железнички саобраћај.

Драгоцене решења

Одобрена су, међутим, буџетска средства за трансакције општег карактера између различитих нивоа власти – донације и трансфери у износу од укупно 23.537.632 динара за покриће трошкова реализације мини пројеката: инвестиционо одржавање објекта месне заједнице Земун поље 2.319.930 динара; за изградњу дела водовода у Угриновцима 5.458.759 динара; за реконструкцију поткровља зграде земунске општине 4.081.609 динара и за реконструкцију електро и громобранске инсталације у истом објекту 11.677.334 динара.

Наравно, средства су добро дошла, јер мизерних десет милиона у општинском буџету предвиђених за инвестиције на комунално-стамбеном рачуну није нека посебно значајна ставка – довољна је да се пажљиво региструју приоритети који су незаобилазни: хитне интервенције, поправке, санације.

Кров на објекту месне заједнице у Земун пољу требало би да се од средине октобра замени новим, јер прокишњава; урадиће се и унутрашња адаптација, као и фасада.

Земун поље је ионако недавно добило продужену и проширену трасу аутобуског превоза, већи број стајалишта и нову окретницу на укрштању пруге и друмског саобраћаја. Градска предузећа урадила су посао током лета захваљујући непрестаним иницијативама месне заједнице и општинске управе Земун.

Инвестиција која предстоји је изградња Дома здравља. У току је одлука између две опције: прва је сагласност Института за кукуруз који је дао део парцеле 140/1, али недостаје план за израду урбанистичких услова, друга је, по науку Градског секретаријата за здравство, да се на већој парцели саграде сви објекти јавне намене: продавнице, пијаца, игралишта и, између осталог, и дом здравља, али би она подразумевала посао од нуле у неороченом временском периоду.

Што се водовода у Угриновцима тиче, реч је о пројекту пет километара мреже из средстава кредита Европске инвестиционе банке за који је општина конкурисала лане и посао одмиче темпом и динамиком под надзором инвеститора.

Километри асфалта

У сезони асфалтирања нову кошулицу добиле су многе улице у центру, али је много занимљивија прича о деловима града у које машине нису деценијама зашле. Захваљујући упорности општинског одборника Добриле Алексић, први пут је рециклирани асфалт насут дуж десне обале Дунава на Прегревици. Чврста подлога у дужини од 550 метара, плус 250 кубика црне масе за Стрму и сасвим мало за најкраћу улицу у главном граду – Тесну, с тим што су пресвучене и асфалтним слојем, епилог је ове акције спроведене на релацији грађани – одборник – општинска управа – надлежни органи и предузећа града Београда.

У Земун пољу је значајно проширен локални пут, изнова асфалтиран, постављени нови ивичњаци и стајалишта, а прописно је дотерана и осветљена окретница и укрштање дружног и аутобуског саобраћаја.

И у Батајници се асфалтира чак 15 улица: 4. и 23. јула, Браће Рибар, Белегишке, Титоградске, Мајке Југовића, др Б. Баришића, Браће Смиљанић, Н. Демоне, Војвођанских бригада, Браће Крстић, Аеродромска, Д. Благојевића, Далматинских бригада и Браће Гавриловић.



Први пут после 40 година, откако је настало насеље, асфалтира се и улица „13. мај“. Све улице насипа „Гемакс“, а после чврсте подлоге, добиће и асфалтну пресвлаку. На иницијативу месне заједнице општина је купила сто квадрата ламината за замену подова у истуреном одељењу Основне школе „Илија Бирчанин“, а планира да одвоји средства и за 10 уљаних радијатора како би се нафтарнице, које су у употреби двадесет година, коначно избадиле из учионица. На упорно инсистирање чланова Савета МЗ Земун поље, којој ово насеље припада, Градски секретаријат за образовање издвојиће више од двеста хиљада динара за увођење трофазне струје.

И магична школа је, на иницијативу Савета, од Секретаријата добила милион и четири стотине динара за замену оградe, 10 компјутера и уверавања да ће се изградњом новог анекса капацитети повећати за осам учионица и физкултурну салу!

Аутобус за Грмовац и Бусије

Први саобраћајни прстен или праволинијски прилаз за градски превоз ради се од почетка насеља Грмовац до канала у дужини од километар, тако да ће ове јесени и зиме становници бити поштеђени пешачења или ризичног претрчавања добановачког аутопута да би скратили излазак до аутобуса. С обзиром да су сами финансирани бетонске стубове, каблове, и добили један стубни трансформатор, електричне сијалице би, ако у Граду покажу човекољубље и укључе мрежу, после осам година, коначно могле да засветле и на самом ободу београдског агара према Војводини.

Ради се и саобраћајни прстен дужине два и по километра у Бусијама. Асфалтиране су Шеста, Седма, Петнаеста, 22. и 23. као и 28. нова улица, постављени ивичњаци, те ће превоз кренути дубље у насеље. Захваљујући иницијативи чланова савета МЗ Угриновци којима припадају, Бусијанци су добили и прве телефонске прикључке из батајничке централе.

Асфалтирају се и улице Гробљанска, Ускочка, Школска, Крњешевачка, Ударне десетине, Цвете и Драгослава Милуновића, Шесте источобосанске бригаде, Славка Голубовића у Угринвцима. На иницијативу Савета месне заједнице надлежни Градски секретаријат (за саобраћај) први пут ће исцртати пешачке прелазе у овом селу, односно освежити вертикалну и хоризонталну сигнализацију и уредити аутобуска стајалишта.

Савет планира да у недавно реновираном вртићу „Рода“ направи, из сопствених средстава, дечији летњиковач од 32 квадрата, са свим дечијим справама и реквизитима.

Међутим, према речима председника Савета ове месне заједнице Дејана Матића, ударна вест је да је уређена шко-



ла „Станко Марић”, која ће ових дана добити нову расвету, акцијама родитеља и наставника се кречи и дотерује, добиће нов школски намештај и први пут ће се у њу уложити од времена првог радикалског мандата, када је градоначелник Шешел заменио прозоре и врата на комплетном објекту.

Проблем Угриноваца је сеоски Дом културе, на коме је давно изгорео кров, па су сала и цео спрат неупотребљиви годинама. Месна заједница није успела да се избори са овим проблемом, али није стала са захтевима општини да се он реши. Тако је ових дана Дом културе уврштен у фонд Јавног предузећа „Пословни простор Земун” и очекује се да се између неколико изабери најбоља решења. Једно од њих је да се стотине квадрата идеалног простора за издавање и јавне намене рестаурирају и обнове, тако што ће се расписати оглас за инвеститора или оформити конзорцијум заинтересованих купаца или корисника приземља Дома.

Проблем је свакако на дневном реду.

Школе у Галеници и Алтини

Земунска насеља Алтина и Нова Галеника требало би да добију капиталне објекте – нове школе.

Пројекат за школу на Алтини се ради под надзором доњатора и инвеститора. Општина је, са своје стране, изузела земљиште и бави се имовинско-правним односима како би се парцела потпуно ослободила за изградњу. Партнери у овом пројекту редовно се састају и договарају, те би темељи требало да се положи марта 2007. године, а већ наредне школске године огласи и школско звоно за 600 ђака у 3. 000 квадрата новог простора.

На јесен би требало да се настави градња пре две деценије започете осмолетке у Алтини, сазнајемо у овој месној заједници. Логистику је Савет већ обезбедио изградњом модерних спортских терена и игралишта у непосредној близини будуће школе.

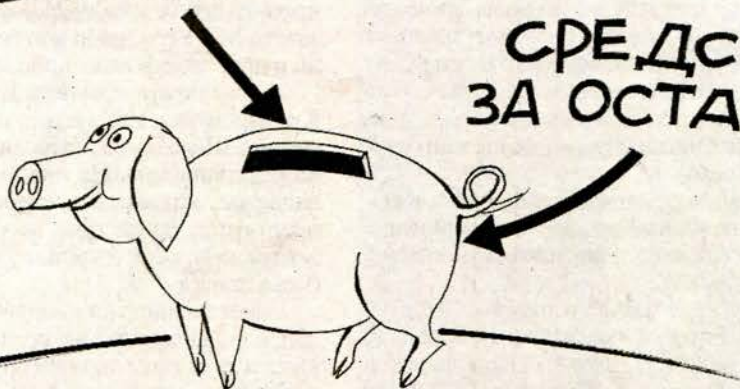
Ова јесен у Земуну подсећа на године 1996 – 2000. када су на власти били српски радикали. Иако су надлежности никакве, скоро непостојеће, сви ресурси и методи да се олакша живљење на овим непопуларним стаништима су у игри и дају видљиве резултате.



Ребаланс буџета

**СРЕДСТВА ЗА
ПРИСТАЛИЦЕ
ДЕМОКРАТСКОГ
БЛОКА**

**СРЕДСТВА
ЗА ОСТАЛЕ**



а/с
016



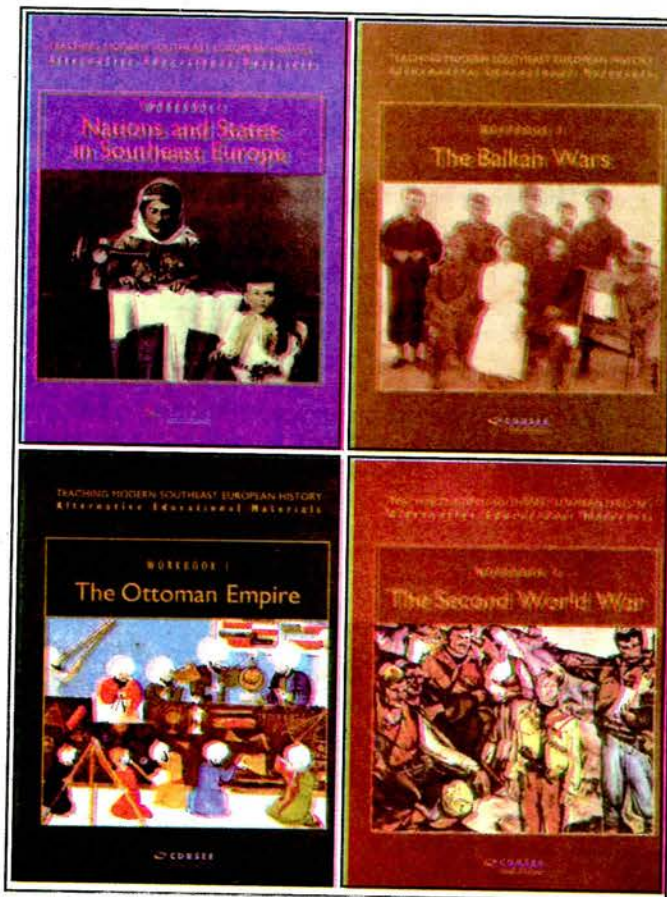
Наука и фалсификати у историографији Национално и интернационално у уџбеницима историје (1)

Аутор се бави исцртавањем историје Југославије, с њим ишчо посебну пажњу поклања идеолошким конфликтима између грађанског либерализма (либералних демократија) и римокатолицизма, верско-националном консципирању хрвајска, односу југословенске државе и црква, ишчањима културне полишике у Краљевини Југославији, државноправном консципирању Југославије, привредним темама ишчо. Објавио је 11 књига и око 80 научних радова. Најзначајније књиге су „Соколи“, „Краљевина Југославија и Ваишкан“, „Римокатоличка црква и хрвајска“ и „Ваишкан и Албанци у првој половици 20. века“. Зајослен је у Инсципирању за савремену историју у Београду у звању научног савейника

Пише: др Никола Жутић

У протеклом XX вијеку југословенски и српски историчари писали су уџбенике у складу са владајућом идеолошком климом у држави и дневнополитичком потребом да се уџбеници пишу синхронизовано са потребама владајуће државне идеологије, која је наметана или се намеће од стране глобалних интернационала. Либерална грађанска (буржоаска) историографија Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца (Југославије) величала је на један апологетски начин феномен југословенства као спој три стара јужнословенска народа. У томе су предњачили Виктор Новак, Васиљ Поповић, чак једно време и Владимир Ђоровић и други. На тај начин, југословенска грађанска историографија индиректно је подржавала старину хрватства и некритички утемељивала митологију хрватства.

Југословенска социјалистичка историографија, због комунистичке идеолошке климе, уџбенике је структурално прилагођавала потребама марксистичке идеологије, истичући концепт историјског материјализма (дијалектичког материјализма) који се у интерпретацији домаћих аутора сводио на „вулгарни“ материјализам. Наиме, планови и програми наставе историје у први план су истицали економски детерминизам истичући привреду (економију) као основну покретачку снагу историје.



Модерна либерална идеолошка тенденција иде ка томе да се национална историја потискује из научног, просветног и културног живота једног народа. Завршетак двадесетог вијека је означен као крај историје (Фукујама), која је, по неолибералима, завршена глобалним либералним господарством, успостављањем свјетског либерално-демократског царства.

Анационална (боље речено антисрпска) историографија доминира у земљама тзв. либералне демократије, у балканском окружењу, али у доброј мјери, и у престолном српском граду Београду. Перјанице анационалне историографске школе су др Латинка Перовић и њени духовни „ђаци“ проф. др Олга Милосављевић, проф. др Љубинка Трговчевић, проф. др Дубравка Стојановић, проф. др Никола Са-

марцић и други. Ту је и незаобилазни историчар – лаик, публициста Десимир Тошић, тобожњи политички дисидент који је изненада, 1990. године, дошао из Лондона да својом „просветитељском мисијом“ упуту српске интелектуалце у основне елементе демократије, али и да просвијетли српску „даланачку историографију“.

Политичке промјене у Србији 1989/90, у правцу тобожње „српске обнове“, нису битно измијениле соцреалистичку представу о југославенским народима и историјски стереотип о старини хрватства и нових социјалистичких нација. Демократске промјене, у октобру 2000. године, претиле су да, пред диктатом европских либерала, у потпуности бришу традицију и културу српског народа прописивањем подобног историјског педагошког модела, који је требало да се створи преко анационалне литературе и уџбеника. Наиме, душебрижници из „демократског тора“ (нарочито Демократски центар, Кораћева Социјалдемократска унија и Грађански савез), настојали су вратити историографију у времена ретроградне соцреалистичке (комунистичке) историографије, која је радовима противрјечног и „пожељног“ карактера, са свјесним или несвјесним заобилажењем кључних тема, истицањем идеолошких оцјена умјесто емпиријски провјерених знања, насталих на основу студиозног изучавања историјских извора (докумената), остваривала свој циљ потпуног расрбљивања социјалистичког југославенског друштва. Заобилажење кључних тема, преко којих би се сазнала дубинска историјска истина, врши се преко тзв. друштвене историје која, преко ефемерних тема, настоји потиснути историографију која се бави општим историјским процесима, историјом идеја, историјом интернационалних идеологија, из којих и проистичу сви политички, привредни, културни, вјерски и остали друштвени догађаји.

Српским историчарима у све већој мјери се, дакле, намеће писање површинске друштвене историје, док ће, вјероватно, каузалну (узрочно-последичну) историју дозирати Лондон, у мјери која му је потребна да се позадина видљивих историјских догађаја никада не сазна. Лондон је стварао и ствараће подобну историографску слику Европе и нарочито југоистока Европе, односно Балкана.

Према историчарима који се усуђују да ревидирају стереотипне историјске чињенице, одређене у центрима свјетске моћи, упућују се салве необуздане критике. И даље се тешко побија догматска „истина“ о „великосрпској хегемонији“. Из демократског тора избија жал за старим уџбеницима из времена самоуправне Југославије, уџбеницима „братства и јединства без Српства“.

Духовно уништавање српске омладине досљедно се спроводи преко појединих актуелних уџбеника и читанки из историје. Невладине организације либералног идеолошког

усмјерења велику енергију троше за пропаганду анационалних уџбеника, организују се бројни семинари на задату тему како написати идеолошко-политички „лодобан“ уџбеник са што више елемената тзв. друштвене историје. При том се, напросто, употребљава инквизиторска реторика против уџбеника који искачу из прописаног анационалног модела.

Личним искуством увјерио сам се у сву жестину напада соцреалиста из тора Грађанског савеза и Демократског центра. Наиме, ја сам један од аутора (пored др Косте Николића и др Момчила Павловића) медијски много нападаног уџбеника за III и IV разред гимназије. Бурна медијска критика овог нашег уџбеника, вођена 2002. и 2003. године, свједочи у којој мјери је дневна политика одувјек одређивала концепцију, наставни програм и план. У критици су предначили недељник „Време“, дневни лист „Данас“, телевизија „Б92“ и други. Тадашња пропагандна кампања, достојна савршених метода обрачуна са идеолошким и политичким противницима из времена болшевиизма и Брозовог соцреализма, вође на је са јаким острашћеношћу. Идеолошко једноумље, које су са државних позиција наметале тадашње „демократе“, користило је терминолошки арсенал за који смо мислили да је бачен на „сметлиште историје“. Метод напада подсјећао је на Брозове „самоуправне неокомунисте“ или неолибералне глобалисте. „Говор мржње“ (који они импутирају другима) био је основно средство у борби против слободне мисли и слободног научног стваралаштва независних аутора.

Нападе су изводили новинари (лаици – неисторичари) „Данаса“, уз „логистичку“ подршку „професионалних“ историчара београдског Филозофског факултета Дубравке Дуде Стојановић и Оливере Милосављевић. Чак је и у предратним социјалистичким временима критика била утемељенија, јер су се углавном спорили професионални историчари (случајеви напада на Веселина Ђуретића и нападаних аутора Историје Југославије). Квалификације које су се провлачиле кроз штампу (националисти, великосрби, шовинисти) личиле су на вокабулар из бивших Брозових „вунених времена“. Против аутора и њиховог уџбеника за III и IV разред гимназије организовани су чак и „монтирани процеси“, као нпр. онај одржан у Дому омладине, почетком 2003. године (без присуства аутора уџбеника) под геслом „Како учити историју – нови уџбеници, ново време“. Организатор „монтираног процеса“ била је невладине организација „Документациони центар ратови 1991 – 1999“. Историјска фактографија у поменутом уџбенику, која је настала на основу документарних истраживања и новијих историографских радова, представљена је од стране острашћених новинара као „пропагандни национални стереотип“. При том је, по њиховом мишљењу, етноцентризам, поготово када су у питању били односи са Хрватима, највећа мана уџбеника. Критичари уџбеника су процијенили да „ређање података (у уџбенику) о присуству Срба у Босни крајем XIX века“, има великосрпску тенденцију. Дакле, по мишљењу критичара, објективно српска земља је данашња ужа Србија, док историјско постојање Срба у „околишу“ треба заборавити, како Срби не би имали претензије на некаква будућа територијална потраживања, и тиме изазивали неспокој код нових вјерских нација. Новинарке су критиковале чињенице из уџбеника о исламизирању Срба на Косову и Метохији и њиховом превођењу у Арнауте, као и дијелове уџбеника о римокатоличењу Срба и њиховом превођењу у Шиптаре и Хрзате на Косову и Метохији.

На „монтираном процесу“ у Дому омладине, почетком 2003, неисторичари-лаици су, у присуству тадашње представнице Министарства просвете Тинде Ковач Церовић, најавили могућност повлачења овако спорног и „нестручног уџбеника“. Учесници „монтираног процеса“ даље су закључу-



чили да је уџбеник Костића, Павловића и Жутића „паланачка интерпретација историје XIX и XX вијека из уско локалне перспективе“, и при том наводили нетачан податак да је више од двије трећине лекција посвећено историји Срба. Заправо, општој свјетској историји посвећено је око 40 одсто лекција, што је у складу са важећим програмом.

„Данасов“ увредљиви чланак „Са сметлишта историје“ представљао је ретроспективу свих напада на „великосрпски“ уџбеник историје од времена појављивања у љето 2002. године, па до „пресуде“ у Дому омладине. У чланку се славодобитнички закључује да ће „четничка“ историјска читанка „бити одбачена као незадовољавајућа и да су се уџбеника „сви одрекли“, од Карла Беткеа из Њемачке, који је у почетку имао позитивно мишљење о уџбенику, представника Министарства просвете, до рецензента проф. др Драгољуба Живојиновића и Завода који је издао уџбеник, што није било тачно.

Наведени чланци из „Данаса“ представљају кулминацију неукуса, монтираних лажи у циљу дискредитовања аутора-историчара и српске историографске науке, са закључком да је „критички део“ стручне јавности „леgitимно пресудио у корист укидања уџбеника“!!! Међутим, уџбеник ипак није укинут. Под идеолошким притиском утицајних политичких структура из Грађанског савеза и Демократског центра (из бивше власти), друго издање уџбеника Николића, Жутића и Павловића претрпјело је одређене цензорске захвате историчара др Предрага Марковића, па је због тога и опстао. Завод за издавање уџбеника морао се повинovati притисцима моћних „демократских“ духовних цензора. Историја прекодринских и пречанских Срба, у складу са дневнополитичким европским и унутрашњим српским државним потребама, у другом издању сведена је на остатке остатака. Док су у првом издању уџбеника историји Срба у Хрватској, Славонији, Барањи, Крајини, Далмацији, Херцеговини, Босни, Банату, Бачкој и Срему биле посвећене четири лекције, у другом цензурисаном издању историје тих региона сведене су на једну методску јединицу.

Ко су протагонисти бјесомучних напада? Оно што је најпарадоксалније то су неисторичари. Пре свих ту је, по годинама најстарији, али зато у нападима најупорнији, публициста Десимир Тошић. Издвојио бих једну његову апсурдну опаску када каже да „нема демократије у уџбенику“. Својствено „ученим универзалистима“ тај исти господин је остао недоречен, односно није прецизирао на који тип демократије је мислио, да ли на античку, хришћанску или можда либералну или народну (комунистичко-социјалистичку) демократију. Појединици из Демократског центра појам демократије су свели само на грађанску либералну демократију.

Од нападача на уџбеник господин Тошић је ипак далеко најученији, у односу на плејаду неисторичара попут бивше представнице Министарства просвете Тинде Ковач, новинарке „Данаса“ Милице Јовановић, новинара „Времена“ Милоша Васића, који је овај наш уџбеник крстио као „четничку читанку за матуранте“ и тиме само допринио популарности уџбеника код „широких радних маса“. Професорке Филозофског факултета у Београду, Дуду Стојановић и Ољу Милосављевић, у критици су водиле анационалност и политичка припадност (или симпатизерство) Грађанском савезу или Демократском центру, док је стручно-научна полемика изостала. Поменути уџбеник је, дакле, врло поучан примјер како је дневна политика, без обзира што се она називала „демократском“, могла на драстичан нецивизацијски начин, без утемељених примједби, дискредитовати ауторе – писце.

Очигледна је стална тенденција да се ревидира историјски садржај, када је у питању национална историја Срба, под притиском идеолошко-политичких и ратних промјена. Ка-



ко се губила која српска област у овом посљедњем рату из наставних планова је брисана или својена на минимум историја појединих српских земаља (губитак РСК, Република Српска са све слабијим државно-националним идентитетом, независност Црне Горе). Нажалост, пошто су Косово и Метохија за Србију у доброј мјери изгубљене територије, треба очекивати да ће се у будућности ревидирати и свести на симболику обим историје о српском народу под османлијском управом.

Сматрам да би се Српска радикална странка, као једина у Србији која је досљедно остала на бранику разореног прекодринског Српства, требала више ангажовати у уџбеничкој политици, која пресудно утиче на формирање историјске свијести младих покољења. Историјски уџбеници, историографски документарно поткријељени, могу створити позитиван поглед на праву историјску истину о српским историјским земљама, објелоданити истину о српским етничким просторима, о конвертитској нацији хрватства, о српском поријеклу римокатолика (Хрвата) и муслимана (Бошњака), о српској идеолошкој либерално-демократској одређености кроз историју XIX и XX вијека, о два антифашистичка покрета (четници и партизани), српском плебисциту о стварању сопствених држава и одбрамбеним ратовима из 1991/1995. који су се водили на српској земљи и другом. „Историјским заборавом“ Србима ће дефинитивно бити истргнути кључни аргументи историјског права. Ракрана уџбеника историје за разреде од VI основне школе до трећег гимназије управо су лекције о старини хрватства, о митолошком средњевјековном хрватству. То су митолошке предасте које су једноставно преузете од историчара – пропагандиста хрватства из Загреба, Ватикана и Беча.

Пошто је законском регулативом омогућено да се у школству могу користити алтернативни уџбеници, поред званичног из Завода за издавање уџбеника, предлажем да се и Српска радикална странка, преко аутора који пишу изворно егзактна историографска дјела, ангажује на објављивању уџбеника који ће једноставно само објелоданити истину.

Професори – критичари националног уџбеника Николића, Жутића и Павловића, на челу са проф. др Дубравком Стојановић и проф. др Миланом Ристовићем, учествовали су у изради пројекта богатог грчког бродовласника Костаса Караса (финансирао објављивање „Историјске читанке“), антисрпског школског пројекта историје Балкана. У сљедећем наставку мог чланка прокоментарисаћу фалсификате аутора појединих дијелова читанке, од којих су само тројица Срби.

(Наставиће се)

За „Велику Србију” говори осамнаестогодишњи гуслар Милан Мрдовић

Ко не зна своје корене не може имати будућност

• *За некога су, нажалост, гусле глумице и прошлости. Међутим, ићи ићи не знају да су гусле одушевљавале браћу Грим, Гетеа и Европу њиховој доба. Не знају да је Гете учио српски језик да би могао читати „Хасанагиницу” и никада није одговорио како да Србин Сирахић бан оцртају жени невјерљиво. Али, не дај боже, да је овај свети српски инструмент амерички или да се може гуслати на енглеском, многи би то покушали преко ноћи да науче*

Разговарао: Иван Нинић

Реткост је данас срести младог човека коме нико није успео да избрише идентитет, да га наговори да је патриотизам злоупотребљена реч, да је традиција небитна, а да је било која друга земља лепша и боља од Србије. Велика је част данас срести младог човека који зна много о свом пореклу, који чува и негује традицију свога народа, и који, на првом месту, воли Србију, земљу у којој се родио и у којој живи. После завршетка школовања остаће да живи и ради у Србији, јер за њега одлазак из земље не представља чин патриотизма. Одлично познаје историјске јунаке и догађаје из давних времена. Онај ко га лично познаје, рекао би да стасом подсећа на Карађорђа. Реч је о Милану Мрдовићу, младом човеку који има само 18 година, а већ пуних шест година свира традиционални инструмент – гусле. Ово, свакако, није карактеристично за његову генерацију и године, али млади Мрдовић је разбио све предрасуде које његови вршњаци често имају и чврсто решио да очува традицију својих предака.

Говорећи о себи Милан каже - Ученик сам четвртог разреда престижне Музичке школе „Станковић” у Београду, на одсеку за теорију музике. Пре тога сам, поред основне школе, коју сам завршио у родном граду под Златаром, Новој Вароши, завршио и нижу музичку школу у Пријепољу, одсек за хармонику. Иначе, рођен сам у Новој Вароши, малом граду подно Златара, „Старог Олимпа”, најлепше планине на свијету, у Староме Влаху, у Рашкој области, првој српској држави, колевци српске духовности и културе, где су се рађали српски богови и светитељи, простору чију је сваку стопу прегазео и освештао Свети Сава и свети српски краљ Владислав, простору на који и сада будно мотри Бијели Анђео Милешевски. Иначе, отац ми је дипломирани правник, а мајка професор књижевности, сестра студент права и млађи брат ученик основне школе. Отац ми је пореклом са Мојковаца, великог српског Термопила, а мајка из српске Метохије, са Косова великог српског судилишта.

• **Када и како си почео да гуслаш и одакле љубав за тим инструментом, с обзиром на твоје године?**

– У седмом разреду основне школе сам почео да гулам. Пре тога су Драгољуб Гагречић, новинар „Вечерњих новости” и мој отац са групом ентузијаста основали гусларско друштво „Јавор” у Новој Вароши и често су организовали



гусларске вечери којима сам и ја присуствовао као слушалац. Том приликом, доводили су истакнуте гусларе који су ме одушевљавали тим прекрасним звуцима и нападали позитивном енергијом. Тада ми је отац купио гусле и ја сам почео да вежбам. Највише заслуге припадају управо Гагречићу који је био мој велики критичар, па и данас, и учитељу народном гуслару Милићу Шапоњићу. А што се љубави ка гуслању тиче, то је свима јасно кад се види ко сам, одакле сам и где су ми корјени. Прве успаванке биле су ми епске песме. Кад сам као мали одлазио код ђеда Мијаила у Мојковац, причао ми је о старим јунацима, о ратовима, о чојству и ју-

наштву, о мојим прецима, о мом претку Милану хајдуку, чије име ја носим, развијајући у мени патриотизам као најзвизишенији морални чин. Исто је то радио и мој покојни ђед Милорад кад бих одлазио на Косово, а он је био потомак чувеног Даше Шекуларца. Тако су гусле, заједно са мојом родбином и отаџбином постале моја највећа љубав. Поред гусала знам да свирам још и хармонику и клавир.

• Како се осећаш док гулаш и да ли то оставља неки посебан утисак на тебе?

– То је нешто узвишено. Гусле и казивање уз гусле је умјетност. Ако гуслар пјесму не доживљава исконски ту нема пјевања. Кад пјевам о Карађорђу, ја њега видим на Мишару како својим ратницима објашњава план битке. Кад пјевам о Мојковачкој бици, ја видим дим и осећам мирис барута и у свему томе Трипка Жугића како, са сабљом у руци, пјева по Разбоју. Кад пјевам о мајору Илићу, видим Јавор и Мучањ и мајора како сабљом упада у шанчеве. Наравно, испред вас је „врховни судија“, односно публика, и кад вас она награди, знате да ли то ваља или не ваља.

• Да ли си до сада приредио ЦД или касету са гусларским песмама?

– Мој првенац је „Јаворске битка“, коју је написао мој велики критичар, новинар Гаричић Драгољуб, а коју сам снимео пре двије године. Прошле године сам снимео ЦД који носи назив „Гуслар и Вила“, заједно са Милошем Шегртом и Сашом Лакетићем, пјесму коју је мој ђед Мијаило написао у деведесетој години, пјесму у којој је опјевао све ровачке јунаке.

• Учествовао си и на многобројним гусларским скуповима и вечерима?

– Учесник сам неколико последњих фестивала. Мој највећи успјех јесте четврто мјесто на регионалном фестивалу у Аранђеловцу и пласман на фестивал који ће се одржати у Обреновцу, новембра ове године. А што се тиче гусларских вечери, учествовао сам од Билећа, Никшића, Чачка, Београда, Врбаса...

• Како твоји другови и вршњаци реагују на твоје склоности према гуслању?

– Различито. Многи се одушевљавају, неки се заинтересују и схвате шта су то гусле и епска поезија, па их касније слушају са љубављу. За некога су, нажалост, гусле глупост и прошлост. Међутим, ти исти не знају да су гусле одушевљавале браћу Грим, Гетеа и Европу њиховог доба. Не знају да је Гете учио српски језик да би могао читати „Хасангиницу“ и никада није одгонетнуо како да Србин, Страхинић бан опрашта жени невјерство. Али, не дај боже, да је овај свети српски инструмент амерички, или да се може гуслати на енглеском, многи би то покушали преко ноћи да науче.

• Ти си сада ученик Средње музичке школе, где себе видиш у будућности?

– Моја будућност је музика и пјесма. Планирам да упишем Академију и то етно-музикологију. Поред тога биће и мало пјесме, мало гусала, но видјећемо.

• Шта значи за тебе бити Србин и да ли после школовања остајеш да живиш и радиш у Србији?

– Шта значи бити Србин? Прије свега бити патриота и изнад свега, и послје свега вољети своју земљу и свој народ, бити радан и поштен, бити спреман дати главу за отаџбину и увијек и на првом мјесту одужити дуг према отаџбини, не служити цивилни војни рок, уважавати, поштовати и ценити све вјере и религије. Не бих био никакав Србин ако би се неко из мог окружења, од мојих сународника због тога што није Србин осјећао грађанином другог реда. А како треба бити Србин, треба прочитати само „Примјере чојства и јунаштва“ од Марка Миљанова који каже да је јунаштво бранити себе од другог, а чојство је бранити другог од себе. Послије школовања остајем у Србији да живим и радим. Прошетаћу планетом да је видим и да и другима пренесем колико је Србија боља од других и наравно колико је љепша. (Аутор је ученик Правно-биротехничке школе)



Годишњица масакра у Медачком џепу

Пише: Душан Марић

Тринаест је година како су српска села у Медачком џепу у Лици, заједно са својим становништвом, збрисана са лица земље у бруталној агесији хрватске војске.

Четири хиљаде и осам стотина дана Дивоселом, Читлуком и Почитељом царују смрт и пустош.

Уместо кућа и њихових стрмих кровова, прекривених црепом и шимлом, оскудним личким пејзажом већ годинама доминирају остаци њихових рушевина.

Пашњаци у Медаку жељни су чобана и оваца, њиве зарасле у коров плугова и косаца. Уместо жита, ветрови са Велебита по њима повијају трње и шипражје.

А тог ратног септембра све је било другачије. На снази је био мир, који су гарантовале Уједињене нације, својим ауторитетом и мировним међународним снагама, па су стране око медачких села одзвањале од живота. Све до крвавог свитања тог деветог септембра 1993. године када су у њих упале хрватска војска и смрт.

– Мој син и ја спавали смо у кући – сећа се Иванка Рајчевић, која је тог јутра последњи пут брижним мајчинским погледом, пуним топлине, помиловала свог тридесетједногодишњег наследника Милана. – Било је око шест сати кад је пала прва граната. Кућа на коју је граната пала, недалеко од наше, одмах је планула. Зовнула сам сина да дође мени. Одговорио је: „Мама, никуд одавде нећемо бежати, јер падају гранате”.

Чула сам усташу како иде око куће. Дошао је на прозор и спазио мене унутра. Видела сам како узима бомбу, извлачи осигурач и баца у кућу. Кад је експлозија прошла, поново је провирио кроз прозор.

Иако је била рањена, несрећна жена успела је да отрпи бол и страх и одглуми да је мртва. Ослушкивала је кораке који су се удаљавали према задњој страни куће, а затим је одјекнуо рафал.

– Они су касније пред кућу дошли транспортером и тенком – наставља Иванка своје сећање. – Убрзо су се макли



За злочине почињене у Дивоселу, Читлуку и Почитељу, Хашки трибунал подигао је само једну оптужницу, и то против Шиптара на служби у хрватској војсци Рахима Адемија. Наравно, оптужница је подигнута ре- да ради, да би се јавности бацила прашина у очи и тако бар мало замаглила истина да је Хашки трибунал основан само зато да би потврдио унапред донесену пресуду о Србима као злочинцима, а Хрватима и муслиманима као њиховим жртвама. Јер, сваком ко се иоле разуме у проблематику међунационалних односа и ратова на Балкану јасно је да један Шиптар, без обзира на чин и функцију коју је имао, у септембру 1993. године, у Хрватској и њеној војсци није могао да одлучује ни о много, много неважнијем питању од масакрирања српских цивила и заробљених војника. И то на подручју које се формално налазило под заштитом Уједињених нација.

Занимљиво је да се међу хрватским командантима који су планирали и командовали агесијом на Медачки џеп налази и Агим Чеку. Иако се налазио на вишем положају од Рахима Адемија, против њега није подигнута хашка оптужница. Очигледно је да су овог Шиптара западне архитекте агесије на српски народ већ тада планирале као једног од главних извођача „ратних радова” на Косову и Метохији.

У време Независне Државе Хрватске, од 1941. до 1945. године, у Медаку је убијено 861 лице српске националности, од чега 361 жена и 500 мушкараца. Најмање 166 жртава било је млађе од 15 година, а њих 176 су у тренутку убиства били ђаци.

Утврђено је да су Хрвати убили 668 Срба, Италијана 93, Немаца 45, док је 12 жртава страдало од осталих бомби и мина. Четрдесет и три жртве страдале су од непознатих починилаца.

одатле, али су четворица усташа остала пред мојим вратима. Нису говорили нашим језиком, мислим да су говорили немачки. Кад су им пришла двојица домаћих, чула сам да имају и тумача. Један је говорио: „Ово је српско село, све кољите, чак и мачке. Све поубијајте, ништа не смије остати, па ни дјеца“.

Онда их је дошло још тридесетак. Носили су црне маске на глави. Убрзо су се разишли по селу, да убијају, а ја сам ушла у другу просторију, мислећи да ми је син ту. Није га било. Видела сам кроз прозор да пале куће, па сам се извукла напоље да ме не би живу запалили. Пузала сам кроз живицу. У једном густишу превила сам рану и ту остала цели дан и једну ноћ...

Та ноћ траје до данас. У њој Иванка тугује за сином, породичном кућом, десетинама рођака, комшија, познаника... које је трагични ратни усуд разбацао широм света.

На српску срамоту, ни до данас није поуздано утврђено колико Срба из Медачког џепа није преживело напад хрватске војске, у којој је главнину снага чинила Девета гардијска бригада. Зависно од списка до списка, тај број се креће од 87 до 96. Међу њима највише је припадника Девете грачачке бригаде Српске Војске Крајине, којом је командовао пуковник Јово Кордић, и Милиције Крајине, али и неколико десетина цивила.

Као и много пута пре тога, српски војници су напад дочекали потпуно неспермни. Као да су се налазили на излету, а не на ратном положају. Слаба је утеха што напад нису очекивали. Јер, између њих и хрватске војске налазиле су се „мировне снаге“, а иза њих месеци мира. Ништа није наговештавало напад, а камоли кланицу, у којој није преживео ниједан зробиљеник. Без обзира да ли је био у питању рањени двадесетогодишњи српски војник или деведесетогодишњи непокретни старац. Већина несрећника убијена је метком или бомбом, али било је и оних који су докрајчени ножевима, кундацима пушака... Или су запаљени.

– Посебан проблем приликом препознавања била су потпуно угљенисана тела. Од једне жртве остала је само мања хрпа од неколико килограма костију пише у извештају бањалучког патолога др Жељка Карана. – За неке од жртава утврђено је да су у тренутку кад су убачене у већ запаљене куће биле живе, па су умирали у страшним мукама.

Ништа мање од размера злочина не запрепашћује начин на који је он почињен. Не само што су сви војници и цивили, без обзира на животну доб и пол побијени, него су сви објекти у наведеним селима, од породичних кућа до обичних шупа, запаљени и минирани. Судбину својих господара доживеле су и домаће животиње. Није претекла ниједна крава, ниједна свиња. Туђманови бојовници и његови плаћеници из иностранства милости нису имали чак ни према мачкама и кокошкама.

На крају крвавог пира, ваљда да би етничко чишћење било и буквално потпуно, Хрвати су Медачки џеп очистити

и од мртвих Срба. Све своје жртве потрпали су у камионе и отерали у Госпић. Вратили су их девет дана касније, под притиском тзв. међународне заједнице и њених „мировних снага“ које су и саме кумовале злочину, јер ништа нису предузеле да би га спречиле, ни пре, ни у току напада и дивљања хрватске војске.

Обдукцијом је утврђено да су неке од жртава убијене накнадно. Доктор Жељко Каран је у свом налазу написао да је професор Дане Кривокућа, рођен 1964. године, убијен само 12 сати прије него што су снаге УНПРОФОР-а ушле на окупирано подручје.

Према изјави генерала Жана Кота, једног од команданата „мировних снага“, у селима које је обишао нису пронађени трагови живота. Његов колега, канадски генерал Крејг Кинг, изјавио је 19. септембра, десет дана након злочина: „Хрватски војници су, напуштајући окупирана крајинска села, убијали недужне мјештани и уништавали њихову имовину“. Једна жена пронађена је убијена с леђа у до пола ископаном гробу.

У извештају УНПРОФОР-а наводи се да је око 150 зграда запаљено, минирано или сравњено са земљом. У извештају агенције „Ројтер“ стоји закључак да су за таква разарања хрватски војници наређење, или бар сагласност, морали да добију од врха хрватске армије, а никако од неког официра нижег ранга.

Како су се све хрватски војници обрачунавали са заробљеним Србима из Медачког џепа може се наслутити и на основу следећег извода из извештаја патолога др Жељка Карана: „Споља на лешу уочене су многе повреде по глави и телу, крвни подливи и нагњечења, настали деловањем тупине замахнутог механичког оруђа, и убод у леву страну грудног коша. У висини осмог ребра, нанесен шилком или оштрицом замахнутог механичког оруђа. Извршена је и реобдукција и установљено је да постоји серијски прелом пет ребара са леве стране, са преломљеним фрагментима који пробијају плућну марамицу. Затим, делом нагњечен, а делом потпуно разорен леви бубрег, глатко пресечено осмо ребро, пресечена дијафрагма, те убод у пределу слезине.“

Четрнаест жртава из Медака још увек није пронађено. Претпоставља се да су оне завршиле на некој ломачи, чији су ложачи били толико ревносни да су ватру одржавали све док и последња кост жртава није претворена у пепео. Мада не треба искључити ни могућност да се ради о несрећницима које су Хрвати живе одвели са окупираног подручја, накнадно их ликвидирали а њихове посмртне остатке бацили у неку од велебитских јама или закопали на непознатом месту.



Историјска, идеолошка и правна компонента

Пише: др Бранко Надовеза

Пројекат Велике Србије др Војислав Шешелј почиње да пропагира од краја осамдесетих година прошлог века, када се укључио у политичке процесе у Србији и бившој СФР Југославији. Тако је дао назив и листу, чији је оснивач и покретач, прво гласило Српског четничког покрета, а сада Српске радикалне странке.

Битна разлика између пројекта Велике Србије и осталих сличних термина који се неофицијелно јављају на овим просторима (Велика Албанија, Велика Грчка – Мегали идеја, Велика Бугарска, Велика Румунија) је у томе што се пројекат Војислава Шешелја односи на разграничење југословенских народа, а не претендује на територије суседних народа и држава признатих у тим границама од међународног фактора.

Историја XX века је показала да су дезинтегративни фактори надвладала интегративне и да држава Југославија (прва 1918-1941, и друга 1945-1991) није могла да опстане. Ако је „нација највиши облик етничке заједнице људи, која има изражену индивидуалност на основу развијене колективне свести, то је трајна заједница са израженом интегративном улогом у политичкој, економској и културној сфери друштва“¹⁾ онда се идеја о југословенској држави није могла одржати. Различит историјски развој југословенских народа, различит ниво привредне развијености, различити дијалекти, култура, ментални склоп и изнад свега верска подељеност, учинили су то да се југословенска држава у XX веку није могла одржати.

Југославија је као држава, то јест као правна категорија де јуре, створена актима из Првог светског рата (Нишком декларацијом, Крфском декларацијом и Женевском конвенцијом новембра 1918, актом 1. децембра 1918. и изнад свега Париском мировном конференцијом 1919). Она је створена на основу победе принципа Вудро Вилсона од 14 тачака, који су превладали над другим предлозима, и то од Краљевине Србије, Краљевине Црне Горе и дела Хабзбуршке монархије насељене Србима, Хрватима и Словенцима, јер је констатовано да је Хабзбуршка монархија нестала као држава. „На тај начин настала је нова држава под именом Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца, која се представља на Конгресу мира као репрезент уједињеног народа Срба, Хрвата и Словенаца. Она је састављена од бивших краљевина Србије и Црне Горе, и од земаља бивше Аустро-Угарске, у којима живи народ југословенски.“²⁾

Војислав Шешелј је сматрао да акт одлука АВНОЈ-а у Јајцу, 1943. године, и доношења одлуке о федерализовању Југославије на шест федералних јединица, доношење Устава 1946. и одређивање граница шест федералних јединица и две покрајине у саставу Србије, представља нелегитиман чин на штету српског народа, јер су на власт дошле оне снаге које су претходно Југославију сматрале великосрпском и под српском хегемонијом. Одлуке АВНОЈ-а су нелегитимне правно, историјски, политички, јер су донете у ратним условима и без легитимних представника југословенских народа, а многи детаљи су касније лажно приказани. Чак је

истицано да границе одређиване за Устав Југославије из 1946. године нису државне, чак ни административне, и да је Југославија искључиво државна категорија. Тада је сматрана вечном категоријом. Сматрано је да те границе постоје само док постоји Југославија, да су јединице небитне у односу на заједничку државу. Тадашње српско руководство слепо се повиновало перфидној антисрпској политици Јосипа Броза Тита и Едварда Кардеља.

Осамдесетих година прошлог века, када је започињао своју академску и политичку каријеру, Војислав Шешелј је увидео да Југославија не може опстати, јер су дезинтегративни фактори јачи од интегративних. „Хрвати и Словенци су крајње неискрено приступили активностима југословенског одбора, а Србија је пропустила своју највећу историјску шансу да заокружи своје националне територије, што су јој и Русија и западни савезници отворено нудили“³⁾ писао је Војислав Шешелј о периоду стварања Југославије 1914-1918. године. Радикали и Пашић су одступили од свог програма, „али се то у датим околностима није могло избећи, а остало је узалудно и његово инсистирање да се претходно територијално ограниче српска, хрватска и словеначка национална јединица“⁴⁾

Појам Велике Србије Војислав Шешелј анализира прво као историјски појам. Српску политичку идеју дели на немањихки и модерни период. „Српска државна идеологија темељи се на јасно дефинисаном циљу и искреном веровању у тај циљ, могућност и оправданост његове реализације. Циљ је свеобухватна национална држава, модерно урађена по узору на основне обрасце свог времена, а пракса је показала да је таква држава могућа као независна, суверена, са аутокефалном црквом“⁵⁾ пише Војислав Шешелј о средњовековној српској држави. Модерна изградња почиње почетком деветнаестог века: „Српска државотворна идеја подједнако је била присутна у свим деловима народа, без обзира ком су социјалном слоју припадали или како су били територијално ситуирани. Иако је Први српски устанак, 1904. године, био просторно ограничен, његова основна идеја водила упућивала је на ослобођење свих српских земаља као јединствен политички циљ“⁶⁾

Даље анализира државотворне пројекте Велике Србије и мисли о појму Велике Србије (забележено је да се тај израз први пут поменуо 1683). Детаљно анализира књиге Ернеста Денија и Владимира Ђоровића, о Великој Србији.⁷⁾ Затим анализира рад Српског културног клуба, који се бавио великосрпским концептом. Војислав Шешелј пише: „Толико је идеја Велике Србије била јака да је у једном тренутку и бечки двор, уз подршку војних кругова, размишљао да територију угашеног српског војводства прогласи Великом Србијом као царским протекторатом, и тако српски национални полет упретне у кола хабзбуршких династичких амбиција, и у перспективи потчини све српске земље под фирмом њиховог уједињавања“⁸⁾ Српски културни клуб је увидео да је Југославија вештачка творевина и да је Хрвати и Словенци не прихватају. Уосталом, на плебисциту у Корупшкој, 1920. године, они су се у већини определили против Југославије. Крајем тридесетих година прошлог века, поново

је почела јачати српска национална свест. „Идеју Велике Србије тридесетих година свесрдно су пропагирани Добросав Јевђевић, Радмило Граић, као и Младен Жујовић, Зоран Андрић, Никола Стојановић и Војислав Вујанац. Српски културни клуб је развио широку активност организујући предавања, издајући новине и развијајући српску државотворну идеју на изнова пробуђеној националној свести“⁹⁾ пише Војислав Шешел.

Војислав Шешел се није изјаснио о концепту Српске ба новине из 1940. године. Анализира Равногорски великосрпски концепт, истичући читав низ проблема са којима се сусретао, посебно у односима са емигрантском владом у Лондону која препушта иницијативу комунистима. Равногорски концепт је „замисљена територија Велике Србије, тако је подељена на осам покрајина, али он испушта из вида Лику, Кордун, Славонију и Барању, вероватно спреман на територијални компромис поводом могуће федерализације Југославије“¹⁰⁾ (мисли се на Дражу Михаиловића). Затим анализира личност Милана Стојадиновића и посебно његову акцију када је пао са власти, од фебруара 1940. када је основао Српску радикалну странку у жељи да омеђи српски простор у Југославији, али га је избијање рата, априла 1941. године омело у тим настојањима.

После смрти Јосипа Броза Тита, јавља се извесна лабавост диктатуре СКЈ, али и почетак свеобухватне кризе социјализма, поготову економске. Војислав Шешел увиђа да СФР Југославија не може опстати. Због тога у својим првим дисидентским делима истиче потребу нових односа у југословенској федерацији. У свом „Плелоајеу за нови устав“ истиче:

„Рационална реконструкција југословенског федерализма, што подразумева свођење броја федералних јединица на број југословенских народа, дакле на три: Србију, Хрватску и Словенију. Под тим условима би се могло реармирати право сваког југословенског народа на самоопредељење, укључујући и право на отцјељење. При томе је нужно и одустајање од инсистирања на измишљеним нацијама, као што су црногорска или муслиманска. Југословенска федерација би се састојала од три републике, односно државе, а унутрашња ствар сваке федералне јединице би онда било евентуално постојање различитих степена и облика регионалне аутономије и локалне самоуправе у њима самима. Југославија би тада могла задржати конфедерални облик, али битно другачији од оног који је прописао Устав из 1974. године. Србија би у том случају могла имати унутрашње федерално уређење са одређеним степеном аутономије за такозване историјске покрајине као што су Црна Гора, Босна, Херцеговина, Војводина, Македонија итд. Оваква формула федералног уређења не прејудуцира питање етничког карактера становништва Македоније. Имамо у виду да од Јована Цвијића није објављена ниједна озбиљнија студија на ту тему, а становништво Македоније говори дванаест дијалеката који представљају карактеристични прелаз од српског ка бугарском језику, да је дијалект становништва шире околине Скопља и Куманова идентичан врањанском, те да је административном одлуком, без одговарајуће научне елаборације, један од македонских дијалеката, након Другог свјетског рата, проглашен за званични македонски књижевни језик. Није на одмет напоменути и чињеницу да су све цркве и други историјски споменици културе у Македонији недвосмислено српски, те да је директним политичким мијешањем у црквене послове вјештачки прокламована аутокефалност такозване Македонске православне цркве, што је довело и до новог раскола између матичне и прекоморске црквене организације.

Разумије се, ни становницима Македоније, као ни становницима било ког другог краја Југославије не може се ускратити право да буду оно што сами желе и хоће, али се не сми-

је изгубити из вида чињеница да је Македонија била у саставу Србије и прије Првог свјетског рата, те да је њена евентуална политичка и културна аутономија искључиво унутрашња ствар Србије“¹¹⁾

Неоспорно је да су многи Срби доживљавали Југославију као своју домовину и коначно решење српског националног питања. Када анализира дело Лазе М. Костића „Српски проблеми“, издато у Торонту 1965. године, истиче и значења појма југословенства. „Прво значење је чисто политичко и оно, пре свега, обухвата Србе који су искрено желели Југославију као заједничку државу Срба, Хрвата и Словенаца. Залагање за југословенство углавном није умањивало њихов српски патриотизам, јер су они сматрали да су југословенски оквири најбоља заштита српства, његово обезбеђивање пред разним спољашњим опасностима и јачање у интеграцији са етнички најближим народима. Међусобно су се разликовали на оне који су били за југословенство по сваку цену, оне који су га прихватили ако је подразумевало испуњавање српских националних очекивања, и оне који су га прихватили под условом да га једнако здушно прихвате Хрвати и Словенци“¹²⁾

По оснивању Српске радикалне странке, фебруара 1991. године, у Статуту се истиче да је она „правни следбеник Српске Народне радикалне странке, основане 1881. године, и у својој делатности се руководи њеним Програмом и Статутом, прилагођеним измењеним друштвеним околностима“¹³⁾ У Програмској декларацији Српске радикалне странке, из 1991. године, истиче се да „српске државе на Балкану, које ће обухватити целокупно Српство, све српске земље, што значи да ће у својим границама имати поред садашње октроисане србијанске федералне јединице, српски Дубровник, српску Далмацију, српску Лику, српски Кордун, српску Банију, српску Славонију и српску Барању“¹⁴⁾ значи да „са подручја садашње Југославије, западно од линије Карлобаг–Огулин–Карловац–Вировитица“¹⁵⁾ треба створити српску државу.

Може се рећи да пројекат Војислава Шешела о стварању Велике Србије има историјску компоненту и савремену компоненту. „Савремена радикална концепција решавања српског националног питања представља синтезу идеја и концепата којима се тражи или радикално преуређење Југославије или стварање самосталне српске државе на њеном целокупном етничком простору“¹⁶⁾

Напомене:

- 1) Проф. др Војислав Шешел – „Политички систем“, први део, Београд 2000, стр. 78.
- 2) Конференција мира у Паризу 1919/1920. (Нова држава), Архив СиЦГ, Фонд Александра Цинцар Марковића, кутија 4.
- 3) Војислав Шешел – „Идеологија српског национализма“, Београд 2002, стр. 1002.
- 4) Исто, стр. 1003.
- 5) Исто, стр. 974.
- 6) Исто, стр. 975.
- 7) Видети, „Српска слободарска мисао“ бр. 1/2002 (у целости се доноси дела Е. Денија „Велика Србија“, В. Ђоровића „Велика Србија“, календар „Велика Србија“ и збирка чланака „Велика Србија“ издата у Њујорку 1919).
- 8) Исто као нап. 3, стр. 987.
- 9) Исто.
- 10) Исто, стр. 990.
- 11) Др Војислав Шешел, „Плелоајеу за демократски устав“, „Хајка на јеретика“, Београд 2000, стр. 814-815.
- 12) Др Војислав Шешел – „Емигрантски опус професора Лазе М. Костића“, Први део, Београд 1999, стр. 150.
- 13) Оснивачка скупштина СРС, „Велика Србија“, Београд, мај 1991, Статут СРС, члан 1.
- 14) Програмска декларација СРС, „Велика Србија“ бр. 9, Београд, мај 1991, стр. 6.
- 15) Исто.
- 16) Јовна Базић, „Српско питање“, Београд 2003, стр. 273.

Надежда Петровић

— српска хероина

• *Надежда своја дела није ни поштовала, ни давала. Њен темперамент је морао све да испише: разне технологије, нове моливе, фигуралну композицију, светлост, боју. Омиљени моливи су јој коришћени и њезај а њен импресионизам, између остало, огледао се и у честом избору тема из националне историје као и сликању људи и предела Србије*

У дому Димитрија – Мите и Милеве Петровић, 1873. године у Чачку рођена је Надежда Петровић. Породица Петровић се касније преселила у Београд. Престоница је тих година била обележена владавином Милана Обреновића и његовом аустрофилском политиком, провокативних догађаја и ситуација. Све се то преламало кроз сликарство Надежде Петровић.

У раној младости две су вредности одлучујуће за формирање ове српске хероине: породица и први учитељ. За тадашње прилике у Србији, она је имала јако повољне услове да од ране младости заволи уметност и развије ту своју склоност. Одрасла је у грађанској породици, у којој од тринаесторо деце (од којих је остало седам дечака и две девојчице) она није била једина која се определила за уметност. За разлику од већине наших уметника тог времена, који су били сиромашни, Надежда је била тога поштеђена, а с обзиром да се њеном оцу није испунила жеља из младости да своје сликарско образовање стекне у Италији, таленат и жељу ћерке за том врстом усавршавања је здушно подржао. Пријатељство њеног оца са Ђорђем Крстићем довело је Надежду као ученицу Више женске школе у његов атеље. Дошла је после поука свог ујака Светозара Зорића, који је био човек ретког образовања и културе, и добар познавалац сликарства. Зорић је био уједно и њен најближи сарадник током студирања а и касније, иако се није увек слагао са њеним уметничким убеђењима, али је подржавао. Њен први контакт са правим сликарством био је у Крстићевом атељеу. Иначе, Ђорђе Крстић је био представник овог раздобља и његова најмаркантнија фигура. Својом уметношћу ишао је испред домаћих теоријских убеђења.

Школовање Надежде Петровић у Крстићевом атељеу трајало је неколико година. Слике из њеног ђачког периода откривају Крстићев утицај али су истовремено и по концепцији и по хроматици остале усамљене у њеном опусу. Ове слике нису само по датуму слике 19. века, оне су и једини допринос Надежде Петровић сликарству прошлости. Њен систематски рад по Крстићевим упутствима је и њен рад као наставнице цртања у београдској Вишој школи.

Када је 1895. Чех Кирило Кутлик отворио сликарску и цртачку школу, где је предавао и Надеждин ујак Зорић, прва ученица у новоотвореном женском одељењу је била Надежда Петровић. Крстићева ученица је у Кутликовој школи остала доследна Крстићу, добивши овом школом сведочанство потребно за даље усавршавање. Под утицајем Крстића изабрала је Минхен као место свог даљег школовања.

Ликовни израз Надежде Петровић се постепено уобличавао, од њених минхенских почетака до завршних експресионистичких форми. Са закаснелим познавањем европ-



Море, око 1913.

ског уметничког развоја, Надежда је дошла у Минхен, где израста у европски образованог сликара. У Минхену је, још 1991, Словенац Ажбе, по наговору млађих сликара који нису били задовољни знањем стеченим на академији, отворио своју школу, која се између осталог прочула и по либерализму наставе, а у време када Надежда долази у њу, ту су били словеначки сликари Јакопић, Грохар и Јама, као и Весел, са којим се Надежда спријатељила. Не треба занемарити ни чињеницу да је током боравка у Минхену Надежда своје сликарско образовање, између осталог стекла и у атељеу Јулијуса Екстера.

У колористички дискретно српско сликарство Надежда Петровић је прва, већ 1900. године, када је приредила своју прву самосталну изложбу у Београду, унела боју као доминантан изражајни елемент. Ова изложба је дочекана буром оспоравања који су јој попут текстописца у „Новој искри“, замерали импресионистичке радове, односно „то болесно и труло схватање болесних и трулих мозгова“, које се не ослања на старе мајсторе. Не треба заборавити ни чињеницу да је импресионизам, приликом своје појаве у Европи непуних тридесет година раније, такође наишао на нечувени отпор, тако да је донекле разумљиво зашто је конзервативна Србија тако прихватила изложбу. Треба нагласити и то да је Надежда баш боравећи у Немачкој радила копије великих мајстора (нпр. Рубенс и Зурбаран) али њеном сензибилитету нису одговарале класичне сликарске школе, што тадашњи уметнички миље Србије није могао да прихвати.

У првој деценији 20. века Надежда са одушевљењем заљубљеника у пределе и ликове своје домовине слика искључиво природу и човека. Међутим, независно од њене тематске и стилске одређености критика је за живота никада није похвалила, тако да су само постојале варијације осуда, од оних јако грубих до „умивених”. Свесна средине у којој је радила, али и чињенице да је права уметност ретко доживљавала своју потврду у времену у којем је настајала, она је 1909. написала: „За све се тражи времена, а за васпитање публике мало дуже времена”. Поред тога, она се ангажовала и око Прве југословенске уметничке изложбе одржане 1904. у Београду, оснивања уметничке групе „Лада”, оснивања прве уметничке колоније Сићево – Пирот 1905. итд.

Године 1910. и 1911. она борави у Паризу, у који је и раније долазила, али никада пре тога се није толико у континуитету задржала и радила у њему. Бескомпромисни париски уметници, који су били стожери нових праваца у уметности, попут фовизма, кубизма, футуризма, нашли су свог присталицу у Надежди, која је увек имала смисла за ново и смело. Записала је: „Сви ови нови правци носе у себи младост и здравље”, али баш као и у Паризу, публика код нас тада није имала разумевања ни за шта што се није ослањала директно на уметност великих мајстора. Њено стваралаштво настало у те две године представља синтезу свега што је до тада радила. Након Париза Надежда никада више није сликала са толико страсти као у свом зенитном периоду. За време свог боравка у Паризу (1911) она своје слике излаже у Српском павиљону на међународној изложби у Риму, у Салону интернационалне уније и Јесењем салону у Паризу.

По повратку у Београд 1912, Надежда отвара сликарску школу и учествује на Четвртој југословенској изложби, али тада почиње и суморно, ратно време. Балканске ратове је провела негујући болеснике у пољским болницама на ратиштима. Догађаји одређују теме, тако да су мотиви њеног ратног опуса: Призрен, Везиров мост, Скопље, Грачаница, Косово Поље...Слике које су тада настале су најколористичније и најекспресивније, јер је снага визије била несумњиво најјача од свега до тада доживљеног. Завршених слика из овог периода скоро и да нема, јер су дела настајала на брзину, у предању између битака.

Цртеже, који су настајали тих ратних година, Надежда је остављала на чување у Чачку и Краљево и они углавном нису сачувани. После прележаног тифуса 1913. у Скопљу, одлази у Италију да би се одмах након објаве рата вратила у земљу, опет на дужност војне болничарке. Априла 1915. године Надежда Петровић умире од тифуса. До краја, до задњег дана је поклонила сву лепоту свог огромног талента, и оно што је највише могла – живот – своје народу.

У сликарству ове уметнице, које је остварено за непуних двадесет година, разликују се четири периода: минхенски (1898-1903), србијански (1903-1910), париски (1910-1912) и ратни (1912-1915). Током свог живота Надежда Петровић је уз сликарство и редовну наставничку дужност и писала, организовала изложбе, колоније, покретала патриотске акције, путовала, ратовала. Али, првенствено је била сликар, и то сликар који је у време, кад је код нас владао хладни беживотни академизам, покушавао да се изрази чисто сликарски у духу постојања модерног европског сликарства.

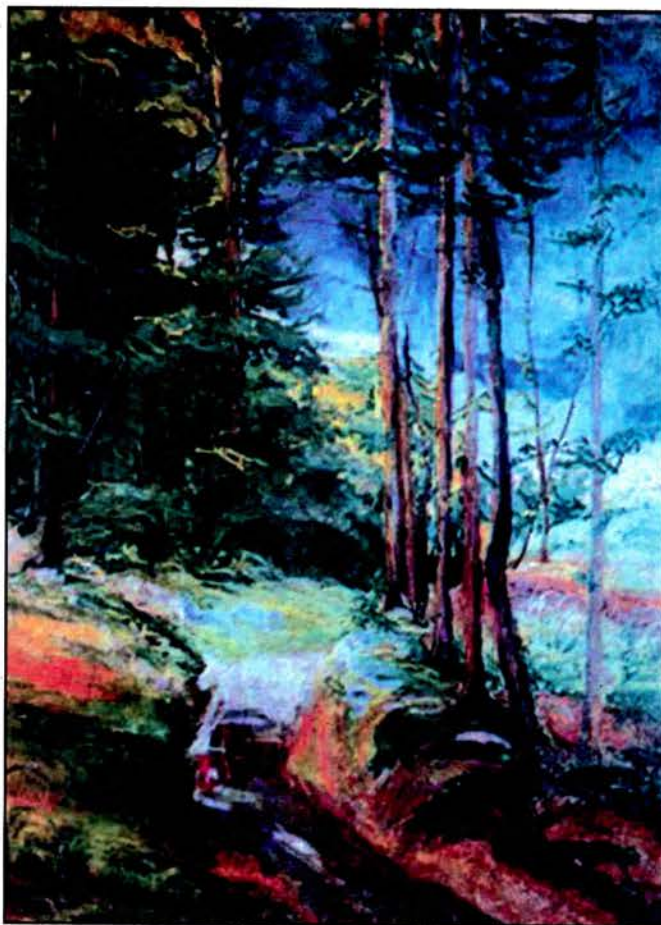
Надежда Петровић је стала на чело српске модерне, била је њен најуспешнији и најмаркантнији протагониста. Њено дело, остварено за непуних двадесет година рада, није значајно само по вредности, него и по трагањима, стилским одређењима не само за садашњи, већ и за будући ликовни тренутак. Њена историјска заслуга је што је знатно смањила растојање између нашег ликовног стварања и аван-

гардних збивања у великим метрополама. Водећи неравноправну борбу, Надежда Петровић је тражила своје место у сликарству, у средини која је уметност посматрала са закаснелим познавањем онога што се на том пољу дешавало у Европи.

Желела је да оствари револуционарну уметност, али она је организатор, занесењак, романтичар. Она путује, ратује, окупља уметнике. Надеждин врло близак пријатељ, и као сликар и као човек, Бранко Поповић је окарактерисао њену уметност као делимични експресионизам. Тај термин се данас прихвата као тачан, али све до њене ретроспективне изложбе 1938. године она је у стручној литератури декларисана као импресиониста. Разлог за то је и у њеном изјашњавању, али се убрзо увидело да је она у највећем делу свог сликарства превазишла импресионистичка схватања. И по духу, и по темпераменту, и по сликарском језику и осећању, она је била сасвим блиска експресионистичким колористима.

Надежда своја дела није ни потписивала, ни датирала. Њен темперамент је морао све да испита: разне технологије, нове мотиве, фигуралну композицију, светлост, боју. Омиљени мотиви су јој портрет и пејзаж, а њен патриотизам, између осталог, огледао се и у честом избору тема из националне историје као и сликању људи и предела Србије. Надежда је била први српски сликар изворности, и са њом у овом раздобљу почиње лоза занесених сликара страсти, снажних емоција, какви су пре ње били Леон Коен и Ђура Јакшић, а после ње неколико генерација. Овом поднебљу Надежда је донела нешто ново и авангардно.

Р. В. С.



Пут кроз јелову шуму

Америка против себе и света (2)

- Из недавно објављене књиге „Америка против себе и света” Момчила Пудара редакција „Велике Србије” објављуваће у наредним бројевима најзанимљивија виђења и тог познатијег српског новинара о теорији „свејског међународног поретка” коју је лансирао председник Буш сценарији, а у међународне односе арогантно сироводи Буш млађи (уз претходника Клинтона), као огледало савременог американизма. Значајно је и ауторово указивање на заоштрене односе са делом исламског света после напада на Њујорк.
- За „ново доба” Пудар шансу види у неслози „два Запада”, америчког и европског, која постоје као могућности изласка из стања које назива „планетарна неизвесност”.

Приредио: Душан Радовановић

Лако добијен рат, брзо изгубљен мир

Пропагандни крик да је свет зашао у „четврти светски рат”, од речи до речи је мото званичне стратегије и геополитике владајућих снага САД. Тај рат није рвање Голијата и Давида, како се стекао утисак приликом обрачуна са талибанима у Авганистану. САД је ушао у ђаволски вртлог пун ризика. „Рат нема никакву видљиву границу, ни у простору, ни у времену, нити у рушилачком замаху који он може изазвати”, каже се у „Писму америчких грађана пријатељима у Европи”. Стога незадовољни Бжежински констатује: „Рат против тероризма је данас централна преокупација Америке у свету, што је одраз и те како ускогруде и екстремне политике прве светске силе, која је уједно и велика демократија у истинском традиционалном идеализму”.

Табор Буша и Блера се послужио неистином, обманом и кривотвореним документима, што ће рећи државном лажи, како би уверио човечанство да су Америка и Британија биле присиљене да крену у превентивни рат, пошто је свету претила катастрофа.

Ватрени заговорник ирачког рата, идеолог Пол Волфовиц, тада „шеф број два” у Пентагону, обелоданио је три лажна разлога за одлуку Буша да упути америчке војнике на прекоокеанско ратиште: Први је постојање оружја за масовно уништавање, други је подршка Садама Хусеина терористима, трећи је злочиначко понашање против ирачког народа. Стога Волфовиц прецизира: – Није било питање да ли треба напасти Ирак, већ када треба напасти.

Буш је тајно почео рат против Ирака, а нацију није обавестио када је издао наредбу: „Напред на Багдад”. Обраћајући се командантима америчких трупа на бојишту, Буш је рекао: „За мир у свету, за добробит и слободу ирачког народа, ја наређујем извршење операције Слободни Ирак. Нека Бог благослови наше војнике”. То је било ујутро, 19. марта. Целог дана Буш је примао важне личности и телефоном разговарао са шефовима држава, али никоме није рекао да је почео рат против Ирака. Америчкој нацији обратио се око 22.16, када су бомбе падале на Багдад. Те ноћи Буш је изрекао велику лаж: „Циљ америчког првог рата у 21. веку је сте ослобођење народа и спас света од опаке опасности”.

Рат против Ирака је изузетан изазов за Америку. САД је лако добио рат и брзо изгубио мир. „Ми нисмо наишли на непријатеља против којег смо се борили у нашем сценарију”, рекао је генерал Валас, командант Петог корпуса, ангажованог у Ираку. Победу је практично извојевала само једна оклопна дивизија. Но, лака победа не обезбеђује мир. У кошмару и трагедији брзо се изгубила англосаксонска муњевита победа. Реч је о ратној драми о којој нису ни сањали војни стручњаци у Пентагону. Ирак је чудно поприме пот-



пуно непознатог герилског рата најмоћније армије света и невидљивих бораца „Алаха”. Рат после рата, мир без мира. Сенатор Тед Кенеди је рекао: „Ирак је Бушов Вијетнам”.

Ирак је постао смртна замка за 150.000 америчких војника, увелико изложених горким искуствима совјетских војника у току окупације Авганистана. Никада после вијетнамског рата америчка војска није испољила тако убедљиво немоћ као у послератном Ираку. Она је далеко од сваког витештва и војничке части.

Бушов поход на Ирак, истину јесте ратна агресија, чији исход је наметање рата после рата ирачком народу истинске народне трагедије. Трагични свакодневни догађаји сведоче да ратна агресија залази у страхове државног злочина.

Самовољни рат Буша у Ираку је огромна шанса за разбуктавање цихада на великим просторима. „Дихадисти” стичу присталице посвуда и постају умногоне светски покрет. Стога се све јасније оцртава фронт између хришћанског и исламског света. У Америци је објављено да у свету постоји око 350.000 саучесника у редовима цихадског тероризма. Ваљда је то „аргумент” Буша за тврдњу да траје светски рат у којем учествује „цели демократски свет”, а не само Америка. Увелико се гомила разарајућа мржња међу народима, у тренутку када је и најмања искра, на пример објављивање провокативних карикатура Алаха у западној штампи у строју цихадских терориста, довољна да изазове опаке међународне немире. Свет је био сведок кулања неконтролисаних разорних моћи и религијског фанатизма. За цело, ирачка авантура прети да буде кобна.

У Ираку трагедије су свакодневне, масовна смрт је постала рутинска, а жртве су понајвише невини Ирачани гурнути у олују терора. „Рат џамија”, како новински извештачи описују колико етнички, толико и верски оружани сукоб Ирачана, нарочито сунита и шиита, опако излази из оквира борбе против тероризма, а залази у сукоб маса великог обима. „То је прљава окупација”, тврди амерички универзитетски професор Хаурд Зин. „Центар за заточенике у Гвантанаму постао је Гулаг нашег времена”. Ваљда зато Дени Жамбар пише: „Од Мадрида до Берлина, пролазећи кроз Париз и Рим, нико више не верује да амерички војници гину у Ираку за ствар мира”.

„Превентивни рат” – самовоља најјачег

Свака суперсила би се радо одрекла ратне победе америчких трупа у Ираку. Ратни тријумф САД одиста је најубедљивије сведочанство колико је немоћно оружје 21. века када тежи да силом шири „универзалне вредности” на просторима наталоженим колонијалистичким, корупционашким и диктаторским режимима. Исход рата у Ираку никад није био неизвестан, али мало ко је очекивао да ће прва војска у историји света бити толико мучена у сјају победе.

– Уз дужно поштовање америчкој армији – каже перјаница суперамериканизма Томас Фридман – тај рат је један од најнеравноправнијих у историји ратова. Сходно друштвено-економским изразима, Америка је била у рату против „Кременка и Каменка”.

Настало је чудно стање: америчке снаге не владају истински у Ираку, већ су присиљене да траже помоћ бивших Садамових полицајаца, војника и официра, да преузму терет рата. САД хоће нову ирачку армију са 250.000 војника. – Успех у Ираку ће зависити од способности Ирачана да савладају непријатеља – каже Буш. То је позив у грађански рат, који сада траје. Америчка ратна победа је прерасла у крвопролиће. То је, такође, највеће бојиште легалних плаћеника, њих око 20.000, скупљених на пијаци светских авантуриста, а у служби приватних агенција, већином америчких. Две јаке дивизије одлично плаћених командоса – јединствен је случај у историји ратовања.

Основна порука ирачке ратне авантуре је врло једноставна: оружје најмоћније војске није довољно за победу мира. Свакако, крај једне грозне диктатуре у свету – Садамове – била је жеља свих људи добре воље. То је било неопходно, али не по сваку цену. Тврди се да је биланс ирачког рата после рата (2003-2005) страшна смрт око 100.000 људи, више од 90 одсто цивила. У будућност се не може ићи крвавим стазама прошлости. Ратна драма у Ираку потврђује, да „big stick” није пожељно средство за пресађивање америчке демократије. Ирак је доказ колико је „шупља” силедијска војна моћ, нарочито на ужареном тлу историјског језгра ислама.

САД се налази у ситуацији коју нису предвидели њени врхунски стратежи. Рат против Ирака постаје рат против ислама. Ирачки рат је експлозивно језгро јачања исламистичког тероризма. Тероризам је претворен у међународни невидљиви баук против којег нема стопостотне безбедности, како признаје амерички министар рата Доналд Рамсфелд. Чудно је стање: светска сила јача него иједна у историји човечанства, јача него силе које су освајале целе континенте, данас има за непријатеља „силу” без војске, без отаџбине, без лица, без топа, без тенка, без авиона. Рат исламиста није, свакако, светски рат, али је темељно изменио светску ситуацију, иако нису покренуте армије великих нација у међусобном сукобу.

Изабран је својеврстан систем одбране: прибећи „превентивном рату” свуда где постоји зрачак сумње да може

бити опасности, чак и када опасност још не постоји. Настала је двојна слика САД у Америци и ван Америке: охолог ратника и уплашеног грађанина. Влада је узвикнула громко „ура” и кренула у рат. САД су преко ноћи постале челични оклопник, размећући се оружаној силом десетине хиљада километара далеко од Америке. – То је наша мисија – каже Буш – мисија житеља САД, најслободније нације на свету, нације изграђене на битним вредностима, која одбацује мржњу, одбацује насиље, одбацује убиства и одбацује зло. Ми нећемо попустити. САД су на путу да добију рат”.

Не само тврдокорност, већ и изразита тврдоглавост Буша, држи америчку нацију у ратном стању, иако је рат у Ираку већ изгубљен. Ипак, Буш у поруци нацији 2006. громко узвикује – Америка је победник! „То је одговор свима, рече он, који кажу да је рат изгубљен, да не вреди уложити ни цента више, нити још један дан рата више”. Буш се нашао у државничкој мишоловци, јер док проглашава победу, свега 37 одсто Американаца подржава његову политику. Нација је незадовољна јер ратна авантура Буша кошта скоро две милијарде долара сваке недеље.

„Превентивни рат” је самовоља најјачег. То је темељ нових међудржавних односа, а без међународног права. Такав рат је нелегалан, јер противан је интересима и вољи међународне заједнице и није озакоњен вољом америчке нације, он је злоупотреба како међународног права тако и законодавства САД. Катастрофа у Ираку је доказ да „превентивни рат” Буша, не служи интересима америчке нације, али може изазвати кобне последице за САД. „То је политика права јачег, али и закон џунгле. То каже 120 Американаца из првог реда националне елите, у заједничком писму Европљанима:

„Наше коришћење тог 'права', ускраћеног свима осталим, уништава основни појам светског поретка утемељеног на универзалним вредностима и на правном систему отвореном свима на основу једнакости. 'Право' које користи само један, онај најмоћнији, није 'право', већ привилегија коју један спроводи на штету права осталих”. Њихов закључак: „Данас се снаге напретка налазе пред одлучујућим избором: придружити се хору оних који славе бруталну силу, њу везујући вештом реториком за 'духовне вредности' или се прихватити најтежег задатка – жигосати лудост и надменост доминирајуће власти и деловати са хуманом заједницом да се покрене разуман дијалог, праведнији економски односи и истинска правда”.





Сукоб два запада

Све што се збило у свету, а десило се превише, показује да су САД доживеле морални крах. Буш и његови идеолози увелико су замутили међународне страсти и лакоумислено се загнурили у авантуру чији тријумф је тероризам и милитаризам. Из те оцене извире тврдња да је Буш сигурно изгубио рат у Ираку, упркос проглашене победе. Пораз је доживљен на ратишту и ван бојишта. То је вишеструки пораз, од војног до политичког, стратешког, моралног и свакако највећи после вијетнамске катастрофе. То је тако страشان пораз да ће остати, без сумње, тешку рану на телу Америке и дубок ожиљак на 21. век.

Сви напори САД за градњу „независног, демократског Ирака“, реџимо парламентарни избори и насилни устав у 2005. години, нису обновили мир, већ изазивају грађански рат. Сви који бучно тврде да је „Буш имао право“ када је гурнуо САД у илегални рат, јер је оборен злочиначки реџим Садама Хусеина, морају да знају необориву истину: демократија се не сеје бомбама туђинске, окупационе силе, она мора бити изворна, народна, сопствена. Стање у Ираку, тој јадној земљи, већ деценијама сведочи о поразу крсташког похода САД у атару ислама. Ништа не побјаја тврдњу да Ирак није последње бојиште. Криза не познаје границе. Ето, Иран прети и позива да се „Израел избрише са карте“, што је сулуди позив у општи рат исламизма и јудеохришћанства, у којем је обавезно учешће Америке.

Наступ Америке на исламским просторима не може се свести, упркос свега, на сукоб западног света са исламским светом. Развој светских збивања потврђује појаву „два запада“ – америчког и европског, посебно у односима са арапским и муслиманским земљама. Данас није више могуће у Паризу или Берлину сматрати политику САД „за извоз западне демократије“. Америчко самовољно разметање огњем рата, иде на руку фанатизма дихада који стављају турску руку на ислам, хоће веру Алаха да претворе у религиозно-политички „интернационализам“. Зна се да последње векове обележава „тумарање ислама у мраку“, а повратак „светлости исламске цивилизације“ захтева најпре демократију у домовини Алаха.

Буш каже да је то циљ америчког плана за „велики Средњи исток“, објављеног 2004. Званично је речено, да је ширење демократије и добробити на просторе ислама, био главни разлог за обарање Садама Хусеина и доношење пораза

Алаховим фанатизма-талибанима. Египатски политиколог Мохамад Сајид Саид пише о америчком плану: „Аплаудирати у арапском свету иницијативи администрације Буша, значи политичко самоубиство“. Лично Хосни Мубарак устаје против наметања исламу стране производње. Он упозорава да то може „изазвати хаос“, што сведочи „јасан пример“ Ирака. Тај посао, тврди Мубарак, мора бити посао муслимана, а не јудеохришћана.

Ипак, Буш иде све даље у исламско беспуће, па се САД увелико сматрају „опасношћу за вредности Курана и самосталност Алаховог света“. Водећи египатски дневник „Ахрам“ пише да се ради о „новом колонијализму који хоће, као и раније, да нас учи демократији и прогресу“.

Без стабилизовања односа са муслиманским светом, САД ће довести у питање њен продор у језгро Евроазије. Сада је јасно да САД треба да се оспособе умношћу, а не силом, у сучељавању са „арапским јатаганом“. Али, сви Американци се не бусају у прса као Буш, они дочаравају друкчију Америку утонулу у неизвесност. Америка, објективно, није способна да изађе из политике наметања сопствених интереса целом свету, јер јој то диктира систем суперкапитализма. Обиље чињеница сведочи да природно благо ислама знатно доприноси да Америка живи данас изнад њених могућности и резултата њеног рада. Стога се Америка прилепила као пијавица на тело и душу Алаховог нафтоносног света.

Прошла су времена када су САД у ратним авантурама „забадале заставу демократије на девичанским просторима“. Нобеловац Жозеф Штиглиц рече да „рат треба водити против неједнакости у свету, а не против тероризма“. Тај амерички економиста, стратег, понавља: „Оружје није средство да се искорени сиромаштво и зло тероризма“. Међутим, нужно је свет ослободити врашке авети „талибанизма“. Ислам заробљен у стегама дихада, не успева да се реформише и да ухвати корак са савременошћу. У обиљу идеолошких, религијских и цивилизацијских застрањивања, „талибанизам“ је врхунско зло. Погрешно је схватити да је битност „талибанизма“ терористички удар само на САД. Крвави и трагични атентати куљају посвуда, од Балија до Москве, Лондона, Вашингтона ...

Дихад као злослутни исламизам настоји да буде оно што не може, да буде стегоноша једне религије, културе, заједнице народа на замашном делу глобуса. Обрачун са „талибанизмом“ је крчење пута ка ослобађању ислама, његове културе, друштвено-државне структуре и живота свакодневног верника, од исламистичке вазалности и устајалости. Али, то је посао верника Алаха, а никако ратника Исуса. Јер, највећа жртва „талибанизма“ није Запад него ислам. Донедавни немачки канцелар Герхард Шредер рече да „не траје битка између цивилизација, то је битка за цивилизацију“. Не може се порећи, међутим, да у свету захваћеном кризом хуманизма и декаденцијом морала, свака граница постаје фронт сукоба, а не међа добросуседства.

„Ирак је хаос у сваком погледу – каже бивши премијер Шпаније Филипе Гонзалес. „Ми смо били у праву када смо се супротставили ратној доктрини Рах-американа. Ипак, треба покушати наћи пут разума, да би се упутили ка решењу сукоба и завођењу новог међународног реда. Ето чему може послужити ирачка лекција“. Ипак се страхује сваког дана више, пошто „Америка хоће да води рат до коначне победе“, како рече Буш. Можда ће се десити што се десило у Вијетнаму, сходно изјави једног америчког генерала: „Прогласи победу па бежи“. Америка се војнички већ осрамотила у Ираку. Буш и амерички генерали су претрпели двојструки пораз – војни и политички.

Пољски покрет за коришћење аутентичних старословенских имена

Име карактером (о)дише

Пише: Проф. др Зоран Милошевић

Данас званична пољска државна и културна политика дише антисловенским, антиправославним, односно русофобичним ваздухом, на оба плућна крила. Ипак, у овој изразитој словенској земљи латинске културе, захваљујући науци и култури живи и дух Словенства. Један од Пољака са словенском свешћу и културом у себи јесте и Боровчак, који свој идентитет, између осталог, исказује и кроз научно испитивање словенске прошлости како би „дестилисао“ из наслага насталих током векова, изворну словенску културу. Наравно, и Боровчак има своје узоре, Пољака професора Малеца, директора Института пољског језика Пољске академије наука из Кракова и, што је за нас посебно важно, академика Симу Ђирковића (Боровчак је користио и дело Милице Ђирковић, „Речник личних имена код Срба“).

Пажњу Боровчака привукла су словенска имена, нова, а потом стара. Наиме, данас у Пољској и дијелом словенског света, мноштво људи носи имена која потичу из неких других народа и култура. Под притиском американизације садашња деца носе имена која су пренесена из САД, односно Енглеске. Пре американизације десила се христјанизација са доношењем модерних имена из јеврејске, грчке и италијанске (латинске) културе, а доласком Турака на Балкан уз ислам балкански Словени добијају нова, арапска имена. На овај начин изворна словенска имена су маргинализована, као немодерна, односно сведена на безначајну меру.

Боровчак је пронашао истомишљенике и данас се друже, сарађују и размењују знања са људима који су себе спознали као Словене (без обзира на верске, политичке, националне итд. разлике), односно са људима из словенског света који су се одрекли америчких, немачких, јеврејских, грчких, латинских, арапских имена у корист (старо)словенских.

Име, иницијација и словенска култура

После распада словенске заједнице, односно када су одређена словенска племена ушла у орбиту утицаја страних култура, језичка култура, језичка традиција и обичаји нису дозвољавали члановима друштвене елите да (одмах) одступе од канона двочланог словенског личног имена (600 – 1000. године наше ере). Дете је постајало, према словенској традицији, пуноправни члан заједнице (задруге, рода, племена, државе) када напуни седам година. Тада дете прелази од женског под мушко старатељство. Том приликом се упоричавао „обред увођења под мушко старатељство“ (иницијација) и добијало је ново име, а старо које је давано независно од пола, под утицајем осећања и импулса мајке, предавано је забораву. Ново, специјално смишљено име, морало је да одговара карактеру детета, квалитетима које у њему желе да виде родитељи и родбина. Имену се придавала још већа пажња уколико би се приметило да дете има слаб карактер. Тада би се одлучивали за име које треба да га подесећа на оно што нема, а треба да достигне. На пример:



Богумил – да буде мио Богу;

Гостерад – да се одликује гостопримством;

Мстислав – да буде надмоћан над искушењима, односно ђаволом;

Како видимо, према старословенским веровањима име је било заклетва и магијски знак, повезано са човеком, тј његовим носиоцем.

Благодарећи лексичком саставу имена (два члана), сачуваним обичајима и традицијом, ми много знамо о култури и систему вредности наших предака. Ево примера из различитих сфера живота:

Жизн(Б) (суфикси – бит, жир) – следе имена – Властибит, Жирослав, Домажир.

Пожељне вредности (добро, драго, мило, радо) уграђивале су се у имена – Доброгост, Љубомир, Радомир, Милостриј.

Одречне, непожељне вредности (не) давале су имена – Никлот, Немир, Нерад.

Смисао познања (мисли, мисао, вид) уграђиван је у имена – Мислибор, Гостевид, Болемисл.

Друштвено устројство (држи, гради, влади) у основи је имена Держикрај, Градислав, Владимир.

Гостопримство (гост) основа је за имена – Љубогост, Доброгост, Радогост.

Војна организација (полк/пук, вој) давала је инспирацију за следећа имена – Свјатополк, Во(ј)ислав.

Борбена готовост (буди, креси) – инспирисала је имена Будивој, Кресислав.

Борба (бори, рати) – Боригнев, Ратибор.

Војна врлина (свјато, јаро, пако) – Светомир/Свјатомир, Јарослав, Пакослав.

Част, слава (чти, слав) – Чтибор, Томислав, Болеслав.
Породица (брто, стриј, сестро) – Братомил, Желистриј, Сестромил.

Сопственост (семи) – Семисл, Семавит.

Вера (Бог) – Богосав/Богуслав, Хвалибог, Молибог, Богухвал.

Ови примери откривају присуство вредности, осећања, веровања, друштвеног начина живота, организације живота у условима рата. Овде је потребно нагласити да у систему старословенских имена нема система давања имена као код других индоевропских народа и језика, где је то рађено по животињама, оруђу, професији (занату) којим су се бавили и сл. Дакле, ради се о светски уникатној културној баштини.

Словенска имена – пример Пољске

У Пољској, као и у другим словенским државама, постоје три различита морфолошка типа имена.

Први тип – двочлано име представља основни, најстарији и најизворнији образац давања имена (други тим исходи од двочланих имена, а трећи, најпростоји је давање једночланих имена). Оно се састоји од две речи које се међу собом слажу, са тачним синтаксичким смислом. У Пољској, током средњег века оваквих имена је било у употреби око 600. Међутим, ова су имена, са примањем хришћанства замењена јеврејско-грчким и латинским именима, да би током XV – XVI века била скоро потпуно истиснута. Од овога су била изузета имена где су одређени хришћански храмови носили имена словенских светаца, који су то постали а да су задржали словенска двочлана имена. На пример, Чеслав, Казимир, Станислав, Вацлав, Владислав, Војцех. Такође, двочлана словенска имена су се задржала међу пољским племством, посебно она која су трајала дужи (династије): Јагелони (на пример: Владислав Варненски), Вази (на пример: Владислав IV, Ваза).

У XVI и XVII веку још су се по Пољској могла срести имена: Бронислава, Дадзибога, Доброгоста, Держислава, Јарослава, Мирослава, Мстислава, Пшемислава, Пшецлава, Владимира, Збигнева. У XVIII веку, у Пољској давање словенских двочланих имена драстично опада. Ситуација се мења у XIX веку и повезана је са интересом за пољску историју. Тада се почињу објављивати календари са словенским именима, али ово је и време хришћанизације словенских имена (тако што је други члан остајао словенски, а први се узима из хришћанства тзв. хибридна форма). Таква имена су: Јан – Јанислав, Јулиан – Јулисав, итд. Обнову старословенских имена подстакла је, такође, романтичка литература која је обилувала старословенским и старопољским мотивима, као и старословенским именима.

Између два светска рата популарност двочланих словенских имена је расла захваљујући делатности истраживача језика и словенске митологије. Популаризацији словенских двочланих имена доприносили су календари и књиге чији су писци користили псеудониме састављене од двочланих словенских имена. Било је и покушаја, попут оног у новини „Задруга” да се не објављују пуна имена аутора текста – осим иницијала, ако оно није било словенско.

Данас у Пољској делују организације, на пример, „Никлот”, „Крак”, „Љубуш”, укоренење у занимању за Словенство, које од својих чланова траже да мењају име уколико није двочлано, словенско.

У овом повратку Словенству у Пољској предњачи Краков. На пример, тренутно у овом граду има 800.000 имена Станислав, Казимира 300.000, Војцеха, Владислава, Чеслава и Владимира по 200.000, Богдана 130.000. Често је и име Богумил, Богуслав, Богухвал, Свјатослав. Ова имена су популарна због њихове повезаности са хришћанством. Међу-

тим, има и имена која немају много везе са хришћанством, попут Збигњев (400.000), Јарослав, Мирослав, Веслав, Здислав (по 200.000), Пшемислав (130.000), Болеслав, Бронислав, Радослав (по 80.000).

Од мушких имена образују се женска, на пример: Станислава (300.000), Казимира (1450.00), Владислава (140.000), Чеслава (100.000), а популарна су и имена: Вацлава, Бронислава, Људмила, Доброслава, Славомира, Збигнева и Здислава.

Како променити име?

Допринос пољском (краковском) покрету за враћање и употребу старословенских имена дао је и споменути Боримир Боровчак. Наиме, Боримир се тако и није звао. Његови родитељи, као римокатолици, дали су му латинско (италијанско) име Рафаело. Када се упознао са изворним старословенским именима решио је да кроз обред иницијације промени своје име у Боримир (које значи „борити се са непријатељем за свој мир/свет”). Оно одговара његовом презимену и карактеру. Међутим, неколико година није могао да промени име. У сагласности са пољским законима о личним именима било је прихваћено само десетак словенских имена (уз мноштво јеврејских, немачких и латинских), али не и Боримир. Закон, истовремено, дозвољава да се промени презиме и то у немачком духу (на пример Виљк (Вук) у Волф.)

Предлози за спас двочланих имена

Да би се сачувала двочлана словенска имена, као етнокултурна знаменитост, која нас разликује од других језичких група, неопходна је акција популаризације ових имена и културе. Боримир Боровчак предлаже следеће:

- За литерална и уметничка имена узимати псеудониме у форми двочланих словенских имена, на пример: писци Људовит Штур, Збигњев Ненацки, Брним Рогалица.

- Обавезно коришћење словенског имена у организацијама националне и словенске усмерености;

- Предузећима (фирмама), продавницама, улицама итд. давати словенска имена (на пример у Пољској постоји кобасичарска радња „Доброслава”);

- Адекватно пролагирати рано средњовековље кроз археолошке експедиције и заседања, конференције и скупове историчара, пошто су сви владари у овом периоду имали словенска имена;

- Херојима књига, стихова, филмова, стрипова итд. давати словенска имена;

- Издавати календаре са списком словенских имена, само оних проверено тачних;

- Наравно, не треба заборавити ни нашу децу која долазе или ће тек доћи на свет. Размислимо о њиховом имену. Нека буде, пре свега, словенско.

- На свесловенским састанцима потребно је формирати специјалну комисију која би се позабавила листом и каталогизацијом двочланих словенских имена која се могу наћи на свим странама словенског света. Ово би довело до формирања банке ових имена доступних за објављивање у календарима и публикацијама различитих садржаја.

- Идеје Пољака већ су наишле на одјек у Белорусији, Украјини и Русији. Срби све три вероисповести још спавају. Када се пробуде ваљда ће се запитати како се зову и приметити да им је, у међувремену, неко „заменио” имена. Тада ће се придружити осталим Словенима и тражити да им се бар деца зову онако како су то трасирали њихови преци.

(Аутор је професор на Филозофском факултету у Источном Сарајеву)

- Сусрет у Суботици није изненадио ни Ивану Дулић ни Анту Ђапића. Били су спремни.
- Министри из Г 17 плус излазе из владе. Сваки дан у 16 часова.
- Кристијан Голубовић се недавно венчао у затвору. Очекујем да после избора то исто ураде многи из садашње власти.
- Лични мото неких министара гласи: Демократа из убеђења, лопов из навике.
- Марко Кљајевић, кажу новине, раздужио ствари и отишао. Ваљало би да његовим стопама крену и остали.
- Ови из владе би могли много да ураде за Србију. Да поднесу оставке.
- Недавно је опет у Београду одржана парада. Само је уместо Тита стајао Борис.
- Новине пишу да Коштуница нема резервне играче. Како стоје ствари, нема ни главне.
- Војвођански лигаши најавили да ће бојкотовати референдум. Свих десетак, колико их има.
- Полиција објавила да је пресекла велики нарко-ланац. Сад ми је јасно зашто су Чеда и његови протествовали пре неко вече пред Скупштином.
- Кажу да је у Русији сваки четврти грађанин сиромах. Код нас је сваки први.
- Естрадне звезде, кажу новине, немају високе школе. Ма и магистрираће чим постану министри. (Као Веља ономад).
- Много брате, каснимо за Европом. Ето Пољаци већ ухапсили свог министра за приватизацију.
- Кад сам прочитао наслов у новинама да је ухапшен цео криминални клан, одмах сам помислио на Владу Србије. (Не то што ви мислите већ како ефикасно ради посао).
- Унија послодаваца најавила да је још 150 000 радника вишак. Толико их још у Србији има посао.
- Додик изјавио да жели моћну Републику Српску. Па што је уништише он, Чавић и Иванић.
- Хитна помоћ на издисају. Ко ће јавити мртвозорницима?
- У Земунском музеју се експонати чувају изузетно строго. Врата музеја су закључана већ пет година.
- Карлу нису задовољили Коштуница и Тадић. Опет тражи Младића.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелја

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешелја представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телеви-зијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтезује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

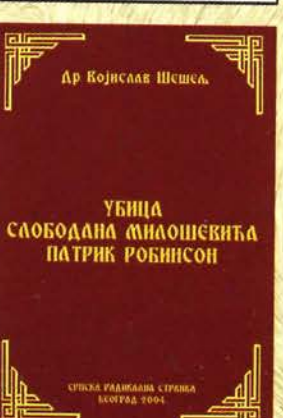
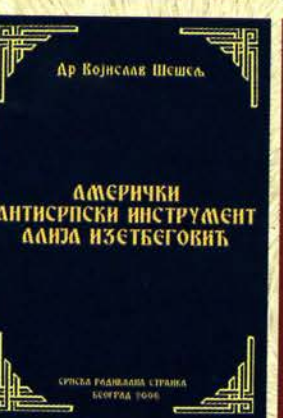
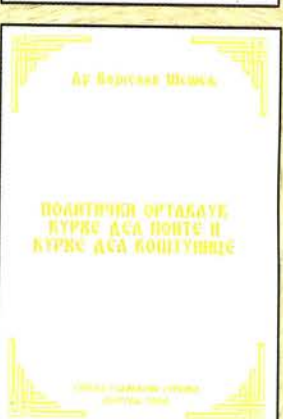
Ово дело др Војислава Шешелја одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешел

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.





Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.